VIDUL DE CULTURĂ

——Alexandru POPESCU-PRAHOVARA——

S'a glosat excesiv pe tema vidului de putere. Si după **Decembrie** 1989, pe scena politică românească, unde **consacrarea** mediocrității a devenit ritual, speranța continuă să dispară de pe fața "cetățeanului turmentat". Dezorientat de norme aleatorii, deproprietărit de criteriile judecăților de valoare, anonimul străzii votează, cu încredere, un nume, în locul unei idei. Imbrâncit la coada istoriei, **Românul** își întreabă astăzi aproapele, nu să-și verifice opțiunea, cât să-și împace conștiința, că nu-și irosește, de unul singur, capitalul electoral. Practic, el nu-și alege "o altă soartă", **ci** își culege restul necruțător de **destin**, pregătit à la maison, de ursitoarele ocultismului internaționalist.

Solidaritatea în necunoștință de cauză îi conferă "alegătorului" atâta certitudine **cât să-și... turmenteze cetățenia, cât să-și topească** identitatea, în borșul tulbure din cazanul comun, pe care, cândva, **scria:** Liberté, Egalité Fraternité!, pe care astăzi scrie: Vampirism, Drog, Sex, Biserică-Disco! **Cazan** sau urnă fierbând cu bulboci, deasupra televizorului, aprins de iluzia evoluției dintâi și-a revoluției de pe urmă. Retușul cu foarfeca montajului **cinematografic**, alăturarea de efect (Kulețov!) a știrilor și a emisiunilor televizate maschează, savant, nu doar impostura puterii rămase pe poziție, dar, mai ales, invaliditatea opoziției, la sânul nației intimidate, neinformate și dezintelectualizate.

Lipsa de **exercițiu** a unei polemici constructive lasă loc nihilismului ateu, vecin la Est cu autismul planificat, iar către Vest, cu anarhismul migrator. Când zeul este izgonit din Biblie, muritorii își pot **permite orice. Manevrată psihanalitic de** cultura imaginii fără sfială, **tehnica** suprarealistă este **folosită** nu atât pentru imaginarea noilor mituri, cât pentru distrugerea tradițiilor sfinte. Privită astfel, trâmbițata amestecătură confederativă a "noii" Europe nu pare un antidot **împotriva Babilonului, ci mai** degrabă, o rafinare a babiloniei. Pe harta **secretă a lumii, diluarea contururilor** naționale disimulează, deja, filtrarea aleșilor apatrizi.

In acest context, kitsch-ul existențial aburește oglinda nivelului de trai al muribundului românesc. Stimulat înainte, cu degradantul salariu prevăzut prin Constituția "oamenilor muncii' **cvasi-șomeri**, gustul dulcelui farniente se substituie, azi, **cultului** muncii și responsabilității civice. Falsul politic reflectă **persistența** vacuumului cultural. Iar vidul de cultură se dovedește a fi simptomul definitoriu al crizei de identitate mistică, provocată de experimentul comunist. Ca'n orice tratament inspirat, anamneze restauratoare se cuvine să înceapă cu fața spre Dumnezeu.

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 16 Nr. 181 -MAI 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

REVOLUȚIA ECONOMICĂ DELA TIMIȘOARA

Eugen BÂRSAN

După ce Timișoara a încins Tara în revoluția de **neconceput** și de necrezut care l-a eliminat pe Ceaușescu, ea este din nou în fruntea națiunii. Cu exemplul de cum se poate elimina un haos economic care ține de o structură comunistă; de cum se poate realiza o nedubioasă privatizare ca element de **bază** al democrației.

Punctul de plecare al revoluției economice dela Timișoara trebue căutat în frământarea societății **românești care-și duce o existență mizerabilă într'o** libertate **precară** ținută sub obidirea comuniștilor și comunismului. Pe această linie, Timișoara este părticica din buna și mult prea **răbdătoarea** țară românească care iese pentru a doua oară din ultima **răbdare pentru a-și croi o soartă mai omenească, liberă** și demnă, față de o politică guvernamentală care n'a schimbat nimic din ceea ce a fost pe vremea tiranului, față de o politică care bate pe loc cu legi după legi una mai confuză și mai restrictivă decât cealaltă, față de o **politică dela care nu mai poți aștepta nimic bun** fiindcă ea este întovărășită cu vechile năravuri ale puterii, care, în fond, nu știe să rezolve lucrurile decât comunistic deși, în formă, ea folosește o cale a deghizării.

Deghizarea e minciună. De unde, lupta cu minciuna. Ilustrarea factică a acestei deghizări este: politica economică fesenistă nu vrea să arate o înfățișare socialistă dar ea nu este cu adevărat nici de piață. Astfel între una și alta, ea nu este nimic altceva decât un haos din care fiecare se înfruptă cât poate.

Revoluția economică dela Timișoara și-a propus să scoată teritoriul județului Timiș din acest **haos**. Adică să pună capăt unei situații create de legile făcute la București care sunt mai mult de stagnare decât de **tranziție spre economia de piață.**

Drumul luat: în loc de teorii, componentele ei, de bază, sunt **simple** lucruri pragmatice care țin de omul de inimă, de omul de bun simț și de omul gospodar.

Calea inimii a strâns într'o unitate de conlucrare **armonioasă și determinantă întreaga societate** timișoreană (muncitori, studenți, intelectuali) în vederea aplicării unui **program** de eliminare a haosului și de deschidere democratică, pe un fundal de abnegație și de cinstită și bună gospodărie. Așa după cum situația cere acest lucru.

Odată pusă la punct această armătură a unității și

Continuare în pag. 3

ISTORIA NOUĂ ȘI DEVĂLMĂȘIA PUTERII

——Mihai ORINJI——

Confiscarea istoriei noastre adevărate a fost o politică de căpătâi a "puterii populare". Inegalabilii strategi ai răului au pus în aplicare planuri dintre cele mai diabolice. Depildă, propagarea unor aberații sfruntate - generații întregi trăiesc și astăzi drama acelor "luminoși ani de școală" - concomitent cu lichidarea tuturor valorilor care ar fi putut opune fie și o minimă rezistență minciunii oficiale, cu caracter de lege. Dela învățători și preoți din sate până la savanți și oameni politici. Peste toate, teroarea roșie, care nu ațipea nici o clipă, soluționa temeinic orice nedumerire sau ezitări "dușmănoase".

Atâta vreme cât opera le era totală la index, cine ar fi îndrăznit să șoptească vreun cuvânt cum că, bunăoară, Titu Maiorescu, Nicolae Iorga ori Octavian Goga au fost și primminiștri ai acestei țări! Mai exact, **președinți** ai Consiliului de Miniștri. Chiar așa, pe lângă un dr. Petru Groza, Titu Maiorescu sau Nicolae Iorga ar fi părut, după judecata sui generis a comuniștilor, niște ilustre nulități...

Mancurtizarea este prășită de cârmacii de astăzi cu o osândire deopotrivă de penibilă și iresponsabilă. Este inutil să stăruim asupra etichetărilor pe care le-au comis și le comit - ca în anii cincizeci - la adresa instituției regale. Sau în problema Basarabiei. (Nu-i exclus să ni se spună că basarabenii vorbesc o limbă, iar Românii o alta. La figurat, cam așa stau lucrurile, numai că jupânii noștri iau totul la propriu...)

Invenția lui Ceaușescu - președinția - nu are, în istoria noastră, nici tradiție și nici credit. Că ea ne este prezentată ca pe o izbăvire a neamului, și nu ca pe o pacoste - cum i s'a dovedit îndelungata existență de...15 ani - nu-i greu de închipuit ce interese - ale puterii - sunt puse în joc.

In hotărîtul proces de fesenitate (și de fezandare) a conștiinței noastre, forțele aliate proguvernamentale susțin o ofensivă debordantă spre a împlini o imagine cu totul originală grupării **executive** și, mai ales, primului executant. Lucrarea noilor epocași este, politic, extrem de periculoasă, iar economic - catastrofală. Declarații de tipul "**avem cel mai intelectual guvern din istoria** României" ori gogorița cu miniștri "unicat", mizând pe nefericita neștiință a celor mulți, provoacă prozeliți. Marele patriot român academicianul Roller, de bucurie, se răsucește în mormânt cu fața spre Răsărit.

Omul nou, cu o istorie nouă, se arată ca o victorie certă. Cel puțin pentru moment. Câți dintre noi, în "epoca de aur" ori chiar în ultimul an au mai întârziat cu privirea peste componența unor guverne conduse de M. Kogălniceanu, I.C. Brătianu, P.P. Carp, Al. Marghiloman, Al. Averescu, Ion I.C. Brătianu, Take Ionescu, Iuliu Maniu ori I.G. Duca? Rezistă vreuna dintre aceste personalități - care **au însemnat și înseamnă ceva în destinul țării - lângă** noul Mesia al Românilor, Dl. Prim-ministru Petre Roman? Ca și în cazul lui dr. Petru Groza, categoric nu!

Fluiditatea imprimată de Petre Roman guvernului pe care îl cârmuiește este de cea mai pură obârșie comunistă. Cu riscul de a isca idiosincriazii, apelăm, iarăși, la propria noastră **istorie**. La cea reală, ținută **încă, prin calomnii și alte** tertipuri, departe de **conștiința noastră arvunită "internaționalismului** proletar". In ultima parte a veacului din urmă, ca și în primele decenii ale celui cu care, se pare, suntem contemporani, fiecare primministru mai deținea, în guvernul pe care și-l forma, și câte un **portofoliu-cheie**. De regulă ministerul de interne (De ce anume acesta, nu-i nevoie, cred, de explicații). Alteori, pe cele de externe, de finanțe sau al apărării **naționale**. Si-atât. Ceilalți membri ai guvernelor ori își apărau portofoliile și rămâneau miniștri ori își dădeau demisia. Asta până la venirea comuniștilor, când **prim-miniștrii au transformat în decor pe toți** ceilalți membri ai cabinetului, ei înșiși fiind, la rândul lor - mai ales în perioada ceaușistă - un rizibil soi de marionete la hatârul conducătorului partidului **totalitar**. Posesor al unei puteri nemărginite, Ceaușescu nu **mai** pridideа să-și plăsmuiască sumedenie de funcții pe "toate liniile". Președinția - pe care și-a creat-o în 1974 și pe care avea s'o calchieze, ceva mai târziu, și **Gorbaciov** - n'a fost provocată de o criză de putere, ci de una de funcții.

Succesorii răposatului, executorii unei vaste moșteniri, sunt - din complexe ușor de bănuit - în criză de putere, funcțiile cu care s'au chivernisit fiindu-le prea înguste pentru vocația lor politică. Deh, separarea **puterilor** în stat...Urmările se văd cu ochiul liber: Dl. Iliescu se vrea-și este- și o țără de prim-ministru, și nu numai; Dl. Petre Roman - prea mare numai pentru guvern, **substituindu-se**, salvator, fiecărui ministru în parte și tuturor în același timp poftește necontenit și la o porție din președinția D-lui Iliescu, și la ceva mai mult din incidențele instituției **D-lui** Bârlădeanu, care, desigur, nici el nu-și rămâne suficient sieși. Această

Continuare în pag. 5

EDITORIAL

SE MIȘCĂ ȚARA

A început să se miște țara. In mai multe orașe s'au făcut demonstrații de protest împotriva guvernului. Toate aceste demonstrații s'au desfășurat în cadrul grupului de opoziție "Alianța Civică", împotriva măsurilor guvernamentale de "pseudo-reforme", cerându-se și o dată mai apropiată pentru alegerile generale. Această cerere arată că poporul român era pregătit pentru o confruntare cu guvernanții de azi, care au apărut ca rezultat al unor fraude electorale și psihologice. Aceștia au înșelat la urne și au păcălit poporul, cu iluzii.

După experiențele făcute până acum, poporul român își dă seama de adevărata stare de lucruri și își cere dreptul de a decide soarta lui, într'un nou climat. Indată după faza primă a Revoluției din Decembrie 1989, întreaga țară a trăit o stare de euforie, de bucurii și fericire, că a fost doborîtă dictatura lui Ceausescu. In felul acesta, poporul a fost narcotizat și nu și-a dat seama de jocul ascuns al forțelor comuniste, încă la putere, care și-au însușit dreptul de guvernare, fără nici o legitimitate morală.

Intr'un fel sau altul, poate, că a fost mai bine așa. S'a demonstrat complet ineficiența și anacronismul comunismului. După ce spiritele s'au mai liniștit și s'a revenit la treburile de toate zilele, la gospodărirea țării și la relațiile cu străinătatea, guvernarea neo-comunistă a devenit ridicolă și falimentară. Intre "țara reală" și guvernarea comunistă s'a creat o prăpastie uriașă, mai cu seamă după alegerile din Mai 1990, când frontul comunist s'a narcotizat prin propriile fraude din alegerile generale. Pe această bază, guvernarea neo-comunistă a devenit mai dictatorială și mai primejdioasă pentru interesele naționale.

Astăzi, poporul se ridică și țara își cere drepturile ei. Nu mai este vorba, în această ridicare, de Ardeal și București. S'au alăturat și alte centre importante, care au fost mai reținute până acum, Constanța în Dobrogea și Iașul în Moldova.

Poporul român a început să se trezească din euforia inițială și din "farmecele înșelăciunilor comuniste". Starea de lucruri creată după Decembrie 1989 și după Mai 1990, nu mai poate dura. Nu este legală, nu este normală, nu este în interesul național și nu are suportul internațional, de nici un fel. In viața internă, guvernarea comunistă s'a dovedit ineficientă. Pe plan extern această guvernare a adus României numai suspiciuni și pagube, tocmai când avea mai multă nevoie de sprijin și înțelegere.

După eșecul și fraudele întrebuințate și după politica anti-romanească, a guvernării neo-comuniste, țara s'a trezit și se mișcă. Si, se va mișca cutremurător, până va dezlănțui toate energiile ei sănătoase, care să-și asume răspunderea unei conduceri naționale.

Dacă am fost amărîți de situația din România și de "vraja" care a vătămat energiile românești, nu ne-am pierdut niciodată încrederea în vitalitatea românească și revenirea conștiinței naționale.

Acum, odată cu venirea primăverii, după o iarnă grea și încărcată de îngrijorări, încep să apară bobocii florilor, deci și ai speranțelor naționale. De aceea sensibilitatea poporului nu poate fi blocată de aparențe și noi "vrăjitorii". Această sensibilitate este termometrul momentului politic și a devenit dinamică, vie și înregistrează mersul vremii. Demonstrațiile de protest, de opoziție și de confruntare cu guvernarea nenaturală, ilegitimă și imorală a neo-comunismului, sunt o dovadă a pulsului național de azi.

O ridicare masivă a poporului român, va duce la răsturnarea guvernării comuniste și la șansele de a-și lua în propriile sale mâini dreptul de realizare a aspirațiilor naționale.

George BĂLAȘU

CU DUMNEZEU ÎNAINTE

—Alex. NEMOIANU—

Mari și foarte grave probleme confruntă în momentul de față țara și neamul românesc.

Aceste probleme pot fi împărțite în două categorii. Una care aparține concretului imediat și grijilor zilnice și o a doua care cuprinde condiții sufletești și stări de durată.

Intre problemele imediate **pot** fi recunoscute: situația **politică** și socială catastrofală, sărăcia, corupția, inflația galopantă, etc. Dacă aceste probleme ale unei realități **foarte** apropiate și întâlnită **zilnic** sunt extrem de acute, cele care privesc starea sufletească a neamului sunt încă mai grave.

Intre aceste probleme sufletești, de atitudine și **opțiune** morală și care pot pune în pericol însuși viitorul **trebue** menționate: neîncrederea, descurajarea, apatia, lipsa de nădejde, abandonarea, etc. Toate aceste probleme sunt în fond simptome ale unei grave boli sufletești rezultată din cei peste patruzeci de ani de iad comunist.

După peste patruzeci de ani de **teroare** și chin, de **cenzură** și **autocenzură**, oamenii au pierdut înțelesul unor noțiuni fundamentale cum sunt: credința, tradițiile, responsabilitatea individuală, munca, familia, proprietatea. Toate aceste noțiuni erau puncte de referință existențială, și în fond ele îi defineau ca oameni și Români. Fără ele sau cu o greșită și incompletă înțelegere a lor întreaga societate este confuză și derutată.

De fapt aceasta **alcătuiește** grava criză spirituală și **națională**. Această situație nici nu trebue să surprindă căci timp de peste patruzeci de ani comuniștii s'au înverșunat mai cu seamă spre surparea celor două **columne pe care se** sprijinea și încă se va mai sprijini existența românească: credința în Dumnezeu și în dreptatea neamului.

Conștienți de acest fapt mai ales în direcția reconsolidării acestor două **permanențe naționale ar** trebui **acționat**.

Refacerea se va putea face în timp, cu grijă, răbdare, încredere, înțelegere și cu dragoste.

Va trebui amintit mereu că în curgerea timpului neamul românesc a suferit numeroase distrugeri și a **fost victimă a multor** năvăliri dar nici una nu se poate compara cu urgia comunistă. Căci în vreme ce năvălitorii din vechime s'au mulțumit cu luarea bunurilor materiale, comuniștii au urmărit mai ales distrugerea și mutilarea sufletelor și a valorilor **naționale** perene.

Dacă năvălitorii de mai înainte se mulțumeau să pârjolească și să fure, comuniștii au făcut-o din plin și încă au întrecut cu mult pe cei mai cruzi și iresponsabili prădători, dar în plus au căutat să pervertească și să urâțească natura intimă a oamenilor.

Este nespus de trist că într'o anume măsură ei au reușit în acțiunile lor nefaste, dar ar fi o greșeală de neiertat să credem sau să **acționăm** de parcă ei ar fi biruit.

De fapt comunismul a fost înfrânt, lucrarea lui diavolească a fost dată în vileag și acum suntem confruntați cu fantomele și miasmele lui **pestilențiale**.

Ceea ce se cere acuma este ca răul comunist să fie înlăturat cu desăvârșire și în toate manifestările sale după ce în Decembrie 1989 neamul i-a tăiat mâna dreaptă.

Mai ales ar trebui ca toți să ne uităm și să luăm **aminte la exemplul ce ni-l** oferă astăzi ca întotdeauna cei ce au **fost** și au rămas nădejdea de mai bine a neamului românesc: țăranii.

Dela începutul vremilor, **în fiecare primăvară ei porneau din nou la lucru, fiind în cel mai literal sens, înfrățiți cu natura** și **având** convingerea că atâta vreme cât există ziua de mâine există și nădejdea de mai bine. In **veșminte** albe de o frumusețe și eleganță sacerdotală țăranii porneau lucrul cu **hotărîre**, bucurie și cu credința tare în Cel ce pune ploaie la vreme și stă ajutor neclintit sărmanilor acestei lumi, "acestora mai mici ai mei".

Ar fi bine să luăm exemplul acestor strămoși de ieri și frați de **astăzi** și, la fel ca ei, să ne **însemnăm** cu **semnul** biruinței, să punem plugul în brazdă și să pornim lucrarea cea bună "cu Dumnezeu înainte"!

Scrisoarea unor F.S.N.-iști

Pe data de 7 Martie 1991 am primit o scrisoare trimisă din Constanța, România, pe care o publicăm mai jos, pentru a scoate în evidență mentalitatea unor oameni care susțin încă guvernul neo-comunist ce conduce astăzi sărmana noastră țară. Redăm mai jos scrisoarea, lăsând comentariile în seama cititorilor:

" Am primit ziarul "Cuvântul Românesc", l-am citit și mă simt obligat să vă fac cunoscute părerile mele.

Afirmațiile referitoare la situația actuală din România și la activitatea președintelui Iliescu și primului ministru Roman, nu sunt argumentate și nu au nici un suport real, bazându-se numai pe minciuni și calomnii.

Ziarul Dvs. nu urmărește o informare corectă a cititorilor ci denigrarea nejustificată a D-lui Președinte Ion Iliescu și a D-lui prim-ministru Petre Roman. Incercați prin aceasta să vă bateți joc de poporul român care în proporție de 85 % l-a votat pe Dl. Iliescu.

Scopul publicației Dvs. este destabilizarea situației din România (eventual instaurarea monarhiei) pentru a putea fi vândută țara în afara granițelor.

Așa zisul Dvs. ziar " Cuvântul Românesc" urmărește, cu rea intenție, dezinformarea Românilor din străinătate și, mai nou, văd că și a celor din țară, cărora le trimiteți gratuit această publicație.

Cum puteți fi atât de lipsiți de caracter, mincinoși și calomniatori ?

Denigrați pe Dl. Ion Iliescu și Dl. Petre Roman care au stat zile și nopți sub gloanțe în timpul revoluției, în timp ce voi cei din străinătate, ca și o parte dintre lichelele din țară, urmăreau din fotolii sacrificiul poporului român.

Cum puteți afirma cu atâta nerușinare că nu există libertate, când astăzi, fiecare cetățean român "are pașaport", putând părăsi țara oricând și ori de câte ori dorește, fără a fi întrebat de ce a plecat, unde a fost și ce a făcut.

Oare nu este libertate astăzi în România, când reporterii dela postul de radio Europa Liberă, la gura cărora se bat lupii în calomnierea D-lui Iliescu și D-lui Roman, vin fără restricții în țară și sunt prezentați cu mare fast la televiziunea română ?

Oare nu știți că cei pe care îi batjocoriți gratuit și nejustificat, Dl.Iliescu și Dl.Roman, au aprobat înființarea a peste o sută de partide independente fără a face vreo diferențiere de orientare și poziție ?

Nu este libertate astăzi în România când apar peste 1000 (una mie) de ziare și reviste din care mai mult de jumătate aparțin unor diletanți în ziaristică, care ca și cei dela ziarul Dvs., fără a avea argumente plauzibile, jignesc pe Dl.președinte Ion Iliescu și pe primul ministru Petre Roman?

Vă înșelați însă dacă credeți că poporul român nu apreciază la justa valoare oamenii ce conduc astăzi țara. Se știe că de când există România nu a avut un președinte atât de deștept, un prim-ministru atât de instruit și un guvern compus din membri cu o pregătire profesională atât de înaltă.

Credeți oare că poporul român nu cunoaște dedesubturile mârșăviilor care se fac de către zișii ziariști ai ziarului Dvs. și ai publicațiilor ostile din țară ?

Credeți că oamenii cinstiți din România nu știu că lichelele ce scriu minciuni și calomnii sunt oameni fără caracter, jigodii, japițe dornice de câștig, escroci care pentru câțiva dolari trădează și vând țara și poporul român ?

Am convingerea că toți acești trădători de țară vor regreta actele lor mârșave și necugetate.

Pentru Dvs., cei dela " Cuvântul Românesc " nu găsesc ceva mai bun să vă spun decât "Să vă fie rușine" !...

Doctor inginer
Virgil Iordănescu

Medic primar
Doctor Carmen Iordănescu

Bld. Carpați 19, 8700 Constanța, România.

CĂTRE REDACȚIE

*BUCURESTI, ROMANIA - Mă numesc A.I., locuiesc în București, sunt inginer și am beneficiat până în luna Mai a acestui an de un abonament gratuit la ziarul ce cu atâta dragoste îl editați. Menționez că amprimit cu regularitate ziarul în perioada ce s'a scurs, lucru pentru care vă mulțumesc încă odată, pe această cale. Doresc să vă comunic că atât eu, familia și prietenii mei suntem foarte legați sufletește de acest ziar și de dumneavoastră cei care-l realizați. Intrucât se încheie anul pentru care am fost abonată, revin cu rugămintea ca în limita posibilităților Dvs. să-mi prelungiți acest abonament.

Vă mulțumesc anticipat și vă doresc sănătate și succes în activitatea Dvs.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Cu stimă,

A.I.

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

DELA SOCIALISM LA SPECIFICUL ECONOMIC ROMÂNESC

George BĂLTEAN

Dela începuturile existenței sale s'a dovedit că "statul este cel mai prost gospodar". Peste tot în lume unde nu s'a ținut seama de acest adevăr s'a făcut o amară experiență cu grave urmări pentru viața țării. Aceasta s'a dovedit chiar și în țările din lumea liberă, în care unele guverne au făcut experiențe cu o serie de întreprinderi.

Incercarea comuniștilor ca să infirme această constatare seculară prin socializare-comunizare în țările în care ei au ajuns la putere și înlocuirea statului "tradițional" prin "statul-partid comunist" (indiferent de denumire), a format o bază dublă nu numai pentru o proastă gospodărire ci și pentru o distrugere continuă. Astfel s'a ajuns la constatarea de necontestat (nici de către comuniștii cei mai josnici) că socialismul este calea cea mai sigură de distrugere a unei țări.

Distrugerea unei țări prin socialism, ca timp și metode concrete folosite, depinde de mai mulți factori, principalii fiind: bogățiile naturale, nivelul general de dezvoltare, structurile economico-industriale-sociale și rezistența populației. Cu cât o țară este mai bogată, cu un nivel mai înalt de dezvoltare și cu cât structurile economico-industriale-sociale sunt mai cimentate, cu atât rezistența la distrugere este mai puternică, iar distrugerea țării are nevoie de o perioadă mai lungă.

România a fost o țară cu mari bogății naturale, cu pământ roditor, iar țăranul (marea majoritate a poporului) a fost legat de acest pământ cu trup și suflet. La o cercetare sociologică efectuată în 1962 s'a constatat că până la o a doua generație 98 la sută din poporul român se trăgea din țărani. Pământul și țăranul au format un "tot", iar acesta a constituit specificul economic românesc și nu numai economic, căci de aici a emanat restul vieții, sau mai precis, întreaga viață a României. Dela acest specific s'a și pornit în mod înțelept și conform cerințelor economice, la dezvoltarea industrială și generală a țării între cele două războaie mondiale, atunci când România a devenit una din cele mai mari producătoare de cereale, legume, fructe și carne din lume și când în ea a existat cea mai îmbelșugată și mai ieftină piață alimentară din Europa. Această dezvoltare economică rațională a fost întreruptă de comunism, iar urmarea o cunoaștem cu toții, dar mai ales poporul rămas să păstreze glia strămoșească, popor care suferă și astăzi.

Partidul comunist, creație străină de neam și țară, a neglijat intenționat specificul românesc încercând să formeze o clasă muncitoare străină tradițiilor țării și să creeze alandala fabrici și uzine, la al cărui rezultat economic al muncii nu a vrut să se gândească.

Cu toată forțarea lichidării specificului economic românesc, acest specific a reușit să fie baza celei mai mari rezistențe anticomuniste din primele două decenii de după război din Estul Europei. Un observator spunea "cât trebue să fie România de bogată dacă comuniștii nu au reușit să o distrugă în 20 de ani". Această constatare a repetat-o după 25 și după 30 de ani. Dar după 35 de ani, el constată cu amărăciune: "Oricât de bogată a fost România, comuniștii au reușit ca s'o dărâme!" Lichidarea bogățiilor țării prin exploatare criminală, folosirea resurselor în mod intenționat nerentabil, jefuirea țării de către sovrom-uri și distrugerea țărănimii, distrugerea deci a specificului economic românesc, în condițiile inexistenței unor structuri economico-industriale-sociale închegate, au format cauza fundamentală a căderii bruște până în adâncuri a poporului român.

Structurile economico-industriale-sociale solide într'o țară distrusă de un război, cum a fost cazul Germaniei și Japoniei, au asigurat în condițiile democrației și pieții libere, revenirea rapidă la nivelul dinaintea războiului și chiar depășirea acestui nivel. Invers, structurile economico-industriale-sociale neînchegate, slabe, în condițiile lichidării specificului economic național și menținerii fie și parțial a socialismului, determină o dificilă regăsire și refacere, iar aceasta va fi cu atât mai imposibil cu cât distrugătorii se erijează în noii constructori.

Este aberant să fie puși criminalii să construiască o catedrală și să țină predici. Incercarea unor comuniști înrăiți (cu sau fără mască) de a justifica menținerea proprietății socialiste sau proprietatea statului prin faptul că socialismul "a funcționat" 40 de ani în România și 70 de ani în Rusia și că socialismul ar avea nevoie doar de corecturi, este nu numai un fals ci și un act criminal. (Criminalitatea comunistă continuă).

Adevărul: Socialismul a trăit din substanța țării și a trăit atât cât țara a avut substanță, atât cât a existat ce să se consume, cât pământul țării a avut bogății și cât poporul a mai putut respira. In Rusia socialismul a fost prelungit de război, prin jefuirea timp de cel puțin 20 de ani a bogățiilor țărilor ocupate. Acum în România, ca și în Rusia și în toate țările fost socialiste, s'a ajuns la sleire, s'a consumat totul, s'a distrus totul, iar poporul nu mai are energia necesară ridicării sale rapide din dezastrul în care a căzut. Doar revenirea la specificul economic românesc, la refacerea contactului omului cu pământul dătător de sevă și viață, va putea reface fundamentul pe care Românul are nevoie să-l simtă sub picioare, va putea reda energia, speranța și entuziasmul pentru munca creatoare, munca de refacere și de dezvoltare generală pentru țară.

Lichidarea socialismului, în agricultură, împroprietărirea țăranilor și a foștilor țărani deveniți muncitori, sprijinirea puternică a țăranilor, lichidarea socialismului în industria alimentară și ușoară, lichidarea socialismului în comerțul exterior cu produse agro-alimentare și ale industriei ușoare pot să conducă la refacerea specificului economic românesc dela care va porni întreaga înflorire națională românească. Altă cale nu există!

George BĂLTEAN

REVOLUȚIA ECONOMICĂ DELA TIMIȘOARA

Urmare din pag. 1

a scopului, timișorenii, fără să mai considere ce vor zice sau cum vor reacționa nomenclaturiștii regimului dela București, au început să procedeze, în contul lor, **cu măsuri economice de liberalizare a salariilor din industrie și de privatizare a economiei județene.**

Urmarea: cu toată boicotarea exercitată de guvern și cu tot complexul de greutăți inerente prin care se trece, Timișoara devine, pe curând, pentru întreaga țară, un model de privatizare în industrie, în agricultură, în comerț, în turism, în aprovizionarea **alimentară și în alte privințe de ordin administrativ-**economic. Un model, în proces de desfășurare, spre ceea ce o economie liberă trebue să fie. Menționăm din ea, în chip specific, doar un simplu dar simbolic exemplu: a început să se facă din nou pâine la sate, adică acolo unde se produce bobul grâului. In fapt, în trecut "pita" bănățeană a fost ceva vestit.

Astfel, după revoluția politico-socială pe care a făcut-o și care a fost trezirea neamului din somnul cel de moarte pentru repunerea lui în drepturile omului; **după Proclamația dată care consfințește condițiile de democratizare a țării; și după, mai nou, drumul pe care l-a deschis pentru Tară cu exemplul revoluției** economice, Timișoara a devenit modelul de democratizare a României.

Este neîndoios că dacă țara ar fi urmat exemplul unității din zisul și făcutul dela Timișoara, ea ar arăta azi altcumva. N'ar mai domina zăpăceala și inducerea în politica de diversiuni a nomenclaturiștilor regimului Iliescu, care ține să apere "cuceririle revoluționare" ale partidului comunist împotriva celor care vor reforme democratice. Diversiuni care, în chip nefericit, au prins, pentrucă s'a mințit și "se minte poporul cu televizorul", pentrucă sunt prea **mulți cei care se lasă orbiți de politica nomen-**claturiștilor. Si așa, iată la ce a fost redusă România de diversiunile acestora. E greu de conceput că s'ar putea și mai jos.

Campania de diversiuni declanșată pentru discreditarea Timișoarei cuprinde tot felul de ponegriri. Una mai deșănțată decât alta. Ne oprim **doar la cea care ni se pare cea mai dezinformatoare.** Oficina poliției politice a feseneului (secretă) acuză, prin presa dela dispoziția ei ("Renașterea Bănățeană") că ultimul scop a ceea ce se întâmplă la Timișoara ar fi alipirea Banatului și a Transilvaniei la Ungaria. Năstrușnică născocire. Năstrușnică ponegrire. Pe de altă parte în însuși Parlamentul României s'au rostit vorbele că "Timișoara este rușinea țării". Iată cum se caută să se țină țara cât mai departe de ce face Timișoara.

Dar, cu toate acestea, Revoluția economică dela Timișoara merge înainte pe drumul de pe care confruntă cu succes politica "băieților" feseniști **tehnocrați, dotați cu deșteptăciune și formație dată de** Academia de partid "Stefan Gheorghiu".

Ea este exemplul demonstrativ al soluției **salvatoare de scoatere a țării din scleroza organismului social creată de acești tehnocrați,** văzuți de media fesenistă ca singurii pregătiți și capabili să conducă treburile țării. Deci nimeni altcineva care nu are educație de partid.

In alte cuvinte, și în final, Revoluția economică dela Timișoara este treaba de scoatere a țării din structurile economice și administrative moștenite dela vechiul regim; de scoatere a țării din supracentralismul economic de interese nomenclaturiste.

Ea este drumul de destindere spre democrație.

Eugen BÂRSAN

Pentru învrăjbirea neamului

TREI COINCIDENȚE "PUȚIN PLĂNUITE"

Liderii celor trei culte din țară: Ortodox, Unit și Mozaic s'au plasat pe unele poziții "incomode".

Un articol "Biserica-agentura FSN" din ziarul "Atlas-Clujul Liber", nr. 9, dezvăluie că Patriarhul Teoctist a lansat un apel "Către cler, mânăstiri și toți credincioșii" prin care le cere să: "Se constituie în fiecare parohie comitete de sprijin ale Frontului Salvării Naționale conduse de preoți care vor rosti predici, cuvântări și îndrumări în susținerea noului program" și "se constituie un front de solidaritate creștină a Bisericii Ortodoxe Române în vederea sprijinirii acțiunilor FSN".

Aderarea Bisericii la politica trinității Iliescu-Roman-Bârlădeanu a creat un "Zid al Berlinului" între tineretul ortodox anti-comunist și liderii din Dealul Mitropoliei.

A doua coincidență: Dr. Alexandru Todea, Mitropolit al Bisericii Greco-Catolice, client al temnițelor comuniste, a acordat un interviu publicației "Astra" din Brașov (nr. 4/1990) de unde cităm:

"...Legionarii erau tot un fel de comuniști" și, bineînțeles, "...tot așa de periculoși".

Supărarea I.P.S. se bazează pe o declarație a lui Corneliu Zelea Codreanu, "descoperită" după o jumătate de veac: "Dacă voi veni la putere, în 24 de ore, voi desființa Biserica Unită."

Bine că n'a aflat Iuliu Maniu de declarațiile "Postmortem Codreniste" că n'ar mai fi încheiat pact electoral cu dușmanul Bisericii Greco-Catolice și n'ar mai fi întins mâna lui Codreanu, dându-i suport moral, când acesta se afla pe banca acuzării.

Suntem siguri că I.P.S. nu l-a citit pe Pacepa ca să afle cum securiștii, îmbrăcați în cămașă verde, comiteau crime în numele legionarilor, cum s'au falsificat fotografii cu studentul Trifa călărind pe motocicletă și trăgând cu mitraliera în Evrei. (Cu ocazia marii întruniri "Romfest-1988-", Cleveland, comuniștii au falsificat iscălitura unui lider legionar care-i în viață, N.R.)

Pentru un regim, ce se menține prin fals și crime, a adăuga o iscălitură "autentică" la coada unei falsități, e obișnuință.

Incheiem cu a treia coincidență: Sef rabinul Moses Rosen, care l-a sprijinit pe antisemitul Ceaușescu, scuzându-se că-și apăra comunitatea, acum sprijină regimul FSN. (Un P.C.R-ist fără antisemitism, N.R.)

Nu credem că lipsa de antisemitism să-l îngrijoreze pe Dl. Rosen când a făcut declarații ce-au provocat adânci indignări:

"In Ianuarie 1941--spune Dl. Rosen, "România Liberă", 11 / 1991-- a fost începutul holocaustului în România, mai bine zis, începutul holocaustului Evreilor din Europa."

Se acuză un neam care a refuzat cererea lui Hitler de a extrăda pe Evrei și în plus a protejat și pe Evreii refugiați din Austria, Cehoslovacia, Polonia, etc.

Naivitatea D-lui Rosen se iartă! A citit prea multe povești despre regimurile criminale ce-au precedat "eliberarea" României de victorioasele armate sovietice.

Magazinul "Expres" din 6-12 Februarie, la rubrica "Istoria sub lupă" răspunde cu demnitate:

"Enormitatea de-a dreptul absurdă a unor asemenea afirmații ne scutește de efortul de a le combate cu argumente istorice."

Ne alăturăm răspunsului dat de confratele "Expres" și adăugăm:

Declarațiile unui Patriarh, Mitropolit și Rabin Sef, făcute la distanță scurtă, cu intenția de a promova rasismul și ura, ne duc la concluzia: Coincidențele au fost "puțin plănuite", nu de "Cel de Sus", ci de serviciul dezinformării care vrea să tulbure apele.

D-lui Președinte îi convine ca placardele "Jos Iliescu" să fie înlocuite cu "Jos Ungurii", "Jos Catolicii", "Jos Evreii" etc.

Stroe MOLDOVANU

DEMONSTRATIILE DIN TARA — Foto: Petre GHEORGHE

ESEUL POLITIC

POLITICA ADEVĂRULUI

—Constantin MACRI—

Multe suferințe umane ar fi evitate dacă în conducerea statelor s'ar respecta cu rigoare criteriul adevărului.

Stiu că sunt discuții de logică, de epistemologie și de hermeneutică, cu privire la adevărul unui lucru sau al unui proces sau al unui eveniment etc. Nu ignorăm aceste dificultăți dar circumscriindu-ne reflecțiile numai la fenomenologia tipic politică, vom spune din capul locului că aici, în politică, este adevărat ce servește omului, libertății sale și, mai ales, **raționalizării**, în sens de comprehensiune, justețe și echitate a existenței sale sociale. Tot ce servește armonioasei dezvoltări in**dividuale și (prin această in**dividualitate) colectivității.

A fost stupid, a fost criminal să pui "interesele colective" deasupra celor individuale. Armonia și fericirea ansamblului nu **poate rezulta decât din ar**monia și fericirea unităților componente. Exact ca în orice mecanism, exact ca în orice organism unde legile **cibernetice funcționează cu** știință sau fără. Memoria "computerului" uman este extraordinară. Dă efecte, în timp, peste generații, prin zestrea genetică transmisă **ireproșabil.**

A crede că, adevărul istoric **poate** fi ascuns sau eludat este dovada unei întârzieri intelectuale. Azi, mai ales azi, când mijloacele de înregistrare și transmitere sunt extraordinare, orice zbucium uman poate fi auzit și văzut. Se **poate** trișa o perioadă de timp , dar verdictul adevărului istoric cade implacabil ca scadența morții.

Lenin, Stalin, Mao-Tze-Dun, Ceaușescu sunt azi niște personagii odioase în timp ce **copiii noștri** îi credeau niște zei. Tito s'a **dovedit și el o bestie iar Jivkov un satir bătrân. Chiar** și "**înapoiații**" l-au dat jos pe Enver Hodja (statuia) deși au fost ermetic închiși timp de 40 de ani. Adevărul politicii, sau politica adevărului, răzbește la **suprafață** ca o erupție vulcanică.

Pentru a ne orienta tactic și strategic asupra unei anume credințe **politice**, o supunem, în primul rând, unei judecăți morale. Numai după ce am filtrat prin criteriile eticii, deciziile ce urmează să le luăm, ne elaborăm punctul de vedere teoretic asupra faptului **politic** ce ne con**fruntă** și ne selectăm metodele pentru a-l rezolva. Aceste criterii etice ne sunt impuse de setul de valori umane și sociale pe care înțelegem să-l slujim. Aceste opțiuni le facem în deplină autonomie morală.

Faptul, faptele individuale și colective, sunt primul element de orientare în depistarea și definirea adevărului. Degeaba publicăm statistici cum că "în Capitală s'au dat în luna cutare" 500 tone de zahăr, ... tone de făină etc., dacă străinul e stupefiat văzând o imensă coadă pentru o infimă cantitate de ulei.

In politică nu poți trece peste fapte, peste realități fără riscul de a te pierde în păienjenișul propriilor tale deziderate sau iluzii considerate ca potențiale stări de fapt. Valoarea de adevăr a faptului, a realității sociale e insurmontabilă. **A eluda acest adevăr este a milita pentru ob**scurantism. Cu curaj trebue scoase la iveală toate im**plicațiile faptului social** concret așa cum ni se **înfățișează personal, nu așa** cum ni se prezintă în presă, la televiziune sau la radio. "Propris sensibus" este aici determinant. Relevanța celor constatate direct o decelăm prin **rațiune**, comparație, studiu, reflecție, toate practicate în deplină libertate, fără pre-concepții și într'o deplină, așa cum am mai spus, autonomie morală.

Fără libertate și fără rațiune cădem în subuman. Libertatea și rațiunea sunt valorile pivotante ale culturii și civilizației occidentale. Sunt adevăratele repere și idealuri ale unei **politici a adevărului.**

O **astfel** de politică respectă în orice țară și **în orice democrație** integritatea morală și intelectuală a cetățenilor guvernați. Când cetățeanul **este agresat într'un fel** oarecare în vigoarea lui **morală** și simte că i se contestă calitatea de a înțelege și judeca corespunzător **împrejurările** contingente, climatul politic democratic este în derivă.

Mai presus de toate politica adevărului pune interesul public, interesele colective, interesul coeziunii sociale, ale progresului solidarității spontane și liber consimțite, subordonând pe cele partizane sau de orgoliu personal.

Principala preocupare a unei politici a adevărului este să acționeze în spiritul făuririi conștiente a istoriei. Fără a avea o filosofie politică proprie adevărului nu poți influența eficient cursul istoriei. Fără această loialitate față de tine și față de colaboratori și toți laolaltă, față de cei conduși, nu se poate ridica o flamură și edifica un ideal. Adevărul **intrinsec ție și poziției** tale, manifestărilor tale, este factorul generalmente mobilizator. El se propulsează nu prin comandă, ci prin contagiune afectivă și este cel **mai sigur liant care stă la** baza unui guvernământ atunci când se practică **politica** adevărului.

A da un conținut **responsabil politicii guvernamentale în ansamblul ei, a-ți** însuși creștinismul ca filosofie morală, a căuta să rămâi independent față de tentațiile puterii și distant față de insticutualitatea inerentă epocii și locului și critic față de adulațiile presei, iată căi utile de a practica o politică a **adevărului.**

Este indiscutabil că libertatea are o limită dar această limită este determinată de **rațiune**, nu de "rațiunea de Stat" ci de **rațiunea morală care** răspunde la destinul comunității în fața istoriei. Si în acest sens se proclamă principiul că nimeni nu este în afara societății și că fiecare într'un fel specific, este responsabil de moravurile ei și de starea ei de echilibru mental, moral **și economic.**

Valoarea libertății constă în șansa care ți se oferă de a te realiza în aspirațiile tale de viață. De a-ți împlini un destin, nu de a distruge ceea ce te-a precedat și a generat pentru tine libertatea de a te manifesta. O politică a adevărului cercetează pentru fiecare categorie sau structură socială, dacă nu chiar, ocazional pentru fiecare individ, șansele obiective existente pentru a-și realiza proiectul de viață imaginat, dorit.

In acest sens politica **adevărului acționează asupra structurilor sociale** existente sau făurește și imaginează noi ambianțe și instituții care să dea oamenilor conduși securitatea lor globală și sentimentul că sunt tratați de pe pozițiile sincerității și competenței politice. In acest mod putem susține că făurim **conștient** istorie. **Necazurile personale colectate, inventariate, chestionate sunt apoi teoretizate în probleme sociale.**

Aceste probleme sociale când prin ponderea lor acced la valoarea de probleme **de Stat, ele se rezolvă în virtutea unei rațiuni eman**cipatoare în sensul că îl ajută pe individ să devină un om care se autoeducă pentru utilitatea socială, un om care-și folosește **rațiunea pentru a fi** propriul său stăpân. Numai cu astfel de oameni se poate edifica o democrație autentică, adică cu oameni liberi prin activitatea lor de autoeducare ca să **fie** cu adevărat liberi.

Omul mimetic, nedeprins cu autointerogația, brutalizat de un guvernământ precedent care i-a inculcat frica, nu este un alegător liber ci "un vot" manipulat de masă sau sugestionat de televizor.

Democrația are nevoie de un public și nu de o masă. **Publicul** discerne, analizează, se informează pentru a se convinge de adevăr, masa este amorfă și manipulabilă ca și o turmă. Numai având în față un public putem considera că avem de a face cu o democrație reală, cu o **societate națională** și liberă, nu cu un domeniu al arbitrariului.

Societatea civilă este această societate întemeiată pe instituții și legi raționale, care refuză în orice moment și împrejurare **arbitrariul,** Numai astfel vom cultiva valorile umaniste. Numai **astfel** vom avea un cetățean liber și **rațional.**

Emanciparea cetățeanului de orice servituți care-i **împiedică rationalitatea** și libertatea este scopul politicii adevărului.

Legitimarea publică a **politicii adevărului se face** prin rezolvarea principială a necazurilor **personale** prin, sau, după, convertirea lor în semnificații sociale adică privind un grup mai mare de oameni.

Un guvenământ care practică o politică a adevărului are o consfințire, tocmai prin acest fapt deciziile sale fiind spontan adoptate de public care se exprimă el însuși prin aceste decizii. Când **acest lucru nu se întâmplă** deciziile fiind luate peste capul publicului sau **împotriva voinței sau** reprezentării majorității acestui public, înseamnă că ori guvernul nu practică o **politică** a adevărului ori publicul este neinformat, neinstruit, neorientat în problema decisă, în sensul **interesului public.**

Conștientizarea vocației politice a fiecăruia face ca **societatea să poată fi guver**nabilă în sensul adevărului. **Dimpotrivă,** ignoranța, subiectivismul și reacțiile mimetice fac ca societatea respectivă să trebuiască să fie guvernată prin sloganuri, formule convenționale, lozinci, **toate** goale de conținut. In fond, fiecare societate are guvernământul pe care-l merită, pe care și-l tolerează datorită propriei sale incapacități. Virulența nu este sinonimă cu violența,dar prezența civică pe stradă este necesară **ori** de câte ori publicul se simte eludat. Franchețea în guvernământ face posibilă o criză de guvern dar nu o criză socială.

Italia contemporană este un exemplu pregnant a puterii de **creație** a climatului democratic real care a dus la numeroase crize de guvern dar la o continuă ascensiune pe plan politic, social și economic datorită limbajului de **"fair-play" al oamenilor** politici și datorită mai ales stucturilor civile (instituționale, legale și legaliste) ale aparatului administrativ. Vezi, în **special**, modul de rotire a președinților de Stat, odată **unul dela** dreapta (centru) **odată unul dela stânga.** Italia cunoaște în prezent o prosperitate **nemaivăzută** de pe timpul Cezarilor.

Toate partidele politice italiene, inclusiv cel comunist, au dus vis-à-vis

Continuare în pag.6

UN SPECIFIC AL ANTICOMUNISMULUI NOSTRU

Valeriu C. NEŞTIAN

Momentul românesc al lungii şi bogatei lupte împotriva (neo) comunismului nu constituie riposta noastră substanţial diferită de alte replici **antibolşevice** europene. Dimpotrivă, acest răspuns firesc şi vital le va fi complementar. **Deşi** nu e vorba doar de nişte chestiuni de nuanţe sau de accent. Se impune, aici, o dublă remarcă: sinteza noastră **proprie** dintre românism şi creştinism - într'o tradiţie mereu contemporaneizată concretizează valenţe fundamentale ale sufletului naţional. Pe de altă parte, confruntarea de idei nu rămâne separată de **acţiune**. Luptătorii pentru libertate au consacrat o atenţie secundară **problemelor abstracte, de interes pur teoretic, şi au** vizat, în principal, **orientarea practică, conduita** faptică. (Insăşi rugăciunea, la Români, este **scurtă** ca un suspin!) Primatul celor sufleteşti, absenţa pornirii spre nedreptate, acceptarea suferinţei ca mijloc de purificare morală, increderea în biruinţa binelui şi a **adevărului** şi prioritatea **frumuseţii** etice asupra **justiţiei** formale - sunt caracteristici ce presupun şi arată, totodată, o serie de însuşiri psihice particulare.

De aici derivă - cum s'a mai relevat - şi un anume eroism: vrerea noastră nu-i **proiectată** pe fundaluri mohorite. Nu-i legată de **purtări acrimonioase, de** atitudini arogante, de discursuri **fanfarone**. Nici **lăudăroşenie;** nici sfruntare; nici urmă de convingere în propria superioritate. Dacă fala-i **aproape** total absentă, dârzenia **însă nu. Vitejia** românească e aprigă, următoare numai epuizării mijloacelor de potolire a vrăjmaşului, până în pragul **acţiunii** care nu mai permite să se facă auzit alt **glas decât acela al armelor. "Asta-i muzica ce-mi place". Da, însă nu noi am strârnit'o; şi nu ne place decât la timpul său!**

Cercetări din ultima vreme şi o experienţă vie şi neîntreruptă au descoperit la Români o adevărată vocaţie a realizării existenţiale prin mijloacele oferite de spiritualitatea **naţionalistă** şi hristocentrică. Cum altfel s'ar putea interpreta numărul imens de martiri şi eroi, mulţimea, nu doar cantitativă, ci mai ales valorică, a celora care au infundat lagăre şi puşcării? Anticomunismul nostru funciar e potrivit firii slobode a Românului. De aceea, numeroşi sunt acei ce şi-au făcut pe acest "front" un stagiu, şi-au verificat şi întărit forţele sufleteşti, conform **temperamentului, caracterului** şi însuşirilor etnice. **Aproape întotdeauna fiind liberi pentru altul. Dar** nefiind indiferenţi în ce **lume trăiesc; şi nefiind o** privighetoare care cântă la fel pe turla unei biserici ori pe zidul unei închisori! Importanţa lor seamănă cu icebergurile: e mai mare, adică, în partea care nu se vede!

"Când nu va mai fi cărare dela vecin la vecin - spunea odată un anonim bătrân - atunci va veni **sfârşitul** lumii adus de bolşevici". Nu e oare în aceste simple şi frumoase cuvinte un semn al echilibrului sufletesc şi al înţelepciunii? Izolarea, ruperea legăturilor cu Dumnezeu şi cu **semenii este apocaliptică. Si nu e în** firea noastră. Aşa cum iubirea de natură e, la Români, liniştită, curată, cu sens de sus (nu crispată, faustică, hamletiană), lupta împotriva barbariei roşii nu este muşchetară, nu-i itinerantă, nu-i donquijotească, ci defensivă, altruistă, jertfelnică. Punctele ei de mirǎ au **fost implementate, existenţial, de un Corneliu Z. Codreanu,** de I. Moţa şi V. Marin, sau de atâţia alţi înaintaşi întru onoare, într'o vreme în care mulţi subapreciau senin şi inconştient primejdia mortală a "stângii" extremiste.

Optimismul, încrederea în propriile puteri, alături de credinţa în Dumnezeu şi de dragostea dintre fraţi, sunt liniile de forţă ale catehismului anticomunismului românesc, care, prin generalizare, pot deveni condiţii ale **marilor** izbânzi naţionale şi creştine. Apoi bucuria, o altă coordonată luminoasă a spiritualităţii autohtone net anticomuniste. Lupta, ca expresie a libertăţii, e bucurie, **pentrucă** scopul ei "e prea sfânt"; viaţa combatantului e bucurie, pentrucă e darul Providenţei; moartea e bucurie, pentrucă e poartă spre divinitate. Sacrificiul duce la **bucurie.** Cântecele care însoţesc această luptă dreaptă sunt izbucniri de bucurie; a omului şi a întregii naturi înfrăţite.

Si totuşi, Românul preferă pe "a fi" lui "a face". De ce? Fiindcă perspectiva noastră e ontologică. Dar numai întrucât "a fi" este situaţia **de limită şi de durată** veşnică, în timp ce "a face" **e situaţia de pe cale.** Preferându-l pe "a fi", Românul ştie că până la el trebue să treacă printr'un **îndelung şi intens "a face".** Acest ideal al luptei anticomuniste desfide vremelnicia.

Nu încape îndoială că, fiind şi experienţă de viaţă, tradiţia anticomunistă reprezintă un corp de valori care alcătuiesc şi în prezent un îndreptar. Fără ca prin **aceasta** să se înţeleagă că ceea ce ne-au lăsat precursorii e intangibil şi că noi suntem chemaţi să fim doar imitatori. Calcă **ea pe** drumuri bătătorite, forţează uşi deschise? Dimpotrivă. O asemenea tradiţie e numai izvor de inspiraţie, e imbold şi sursă de căldură, de lumină şi idei: altfel spus, un catalizator de noi mijloace, de **perspective** inedite, de lărgire, de dezvoltare, de salt spre ceva nemaifăcut, nemaiajuns de altcinvea. Un ieri care devine mereu azi. Dacă cineva s'ar apuca să-i "copieze" pe cei din trecut ar fi nu doar anacronic, ci şi **foarte straniu. De altminteri, nici nuse mai poate acest lucru.**

Pentru noi, cei care trăim în România sfârşitului de **mileniu, ţară oricum** descătuşată de comunismul clasic, terorist şi **ultra** ateu, această predanie favorizantă **libertăţii** e creatoare. Elementele ei nu sunt o cămaşă de forţă a cuvintelor scrise ori spuse, ci păstrează esenţele, stabilesc nişte constante. Insă dau libertate cugetului şi faptei să-şi caute căile democratice cele mai **adecvate** timpului şi condiţiilor vieţii în mers, potrivit firii Românului. Combaterea **neocomunismului, nuanţează, diferenţiază, dezamorsează preceptele, eliberându-le de rigiditatea lor, de caracterul lor de robot programat "în general". Cu garanţia că se află pe linia de succesiune a formelor şi conţinuturilor binecuvântate.**

Mesajul spiritual al luptei împotriva otrăvurilor roşii, înscris în spaţiul **european,** conferă identitate **naţională** nu numai spiritualităţii **noastre,** dar şi anticomunismului românesc. In contrast cu disperarea celor care n'au putut înăbuşi sufletul verde al ţării, vibraţia legii străbune aduce până la noi **un murmur de eternitate:** "Rugămu-ne **îndurărilor** Luceafărului mărilor; / Din valul ce ne bântuie / înalţă-ne, ne mântuie..."

BASM

Ardea'n amurg în munţii Rodnei
inelul mistic al logodnei...
şi cavalerul cruciat,
leit în soare şi'nzăuat,
pornea'n galop ne'ntârziat
spre fata lui Verde'mpărat,
căci Roşu împărat şi-alţi crai
vestiţi în pompă şi alai,
din Răsărit sau din Apus,
doreau de mult, doreau nespus,
urzind în nopţi un gând mişel
să scape'n chip mârşav de el.

Nu, nu era în lume loc
pentru o pajură de foc
şi nici măcar de-un fir de păr,
pentru dreptate şi-adevăr.

Gemea sub bici şi bietul veac
tânjea zadarnic după leac...

Minciuna, intriga şi crima
se'mperecheau - ca'n versuri rima-
şi întinau lumina, slava,
pumnalul, ştreangul şi otrava.

Băloşi, şui, puii de năpârcă
fătaţi în sân, jucau în cârcă
şi şuierau din limbi năpraznic
la diavolescul, roşu praznic.

Părea, ah, veacul osândit
la caznă fără de sfârşit!...

Si Făt Frumosul ne'nfricat,
leit în soare şi'nzăuat,
ce beznele le-a fulgerat
cu vârful paloşului său,
de sus, din munţi, de pe Rarău,
sau dela Râmnicul Sărat
unde fu'nchis de un călău,
de-un spân viclean, nespus de rău,
de necuratul însemnat,
porni'n galop ne'ntârziat
senin, tăcut şi resemnat,
spre fata lui Verde'mpărat
ce-l aştepta în munţii Rodnei
să-i pună'n deget în amurg -
când liniştile nopţii curg -
inelul mistic al logodnei.

Zamolxe-ascuns pe după nori,
a bubuit lung de trei ori
şi mirelui i s' au deschis
căi largi şi porţi de paradis...

Trist cobora pe culme seara,
jos hohotea în lacrimi, Tara...

Ionel ZEANA

ISTORIA NOUĂ ŞI DEVĂLMĂŞIA PUTERII

Urmare din pag.1

istorie nouă, cu puterea în devălmăşie, dincolo de faptul că, în scurt timp, probabil, îşi va avea victimele ei, se soldează, deocamdată, cu paternitatea incertă a responsabilităţilor. Povestea cu moaşele şi cu buricul netăiat al copilului nu-i de data asta, nici măcar nostimă.

Cu o **mentalitate** tipic comunistă, preşedintele intervine în locul premierului, **acesta** în locul preşedintelui, se calcă pe ruptelea în străchini, şi când e vorba de stabilirea vinovăţiilor, parlamentul stabileşte o comisie care ameţeşte ancheta până uită şi ea cu ce a fost investită. Mă rog, sau se face că uită.

Oricât ar părea, însă, de **ciudat, dezastrul care a cuprins România este opera** originală, în primul rând, a guvernului, în frunte cu primul dintre miniştrii lui. Finalul era previzibil, din capul locului, atâta vreme cât gruparea executivă - provizorie, tranzitorie, iluzorie ori cum s'o mai fi scuzând ea - şi-a făcut principii de guvernare din demagogia crasă, momeala furioasă şi ambiguitatea **specială.** Nu vom izbuti sub nici un chip să facem loc **tuturor** ispitelor care ne-au fost fluturate pe sub nas. Câte nu ni s'au promis? Că nu ne vom vinde ţara, că nu vom avea **someri, că timp de şase luni** nu se va face nici o scumpire, că, de atâta căldură, vom sta toată iarna cu ferestrele deschise, că primăvara..., că implementarea, că fesenizarea etc., etc. O guvernare unică, fără îndoială - care se întruchipează dintr'o succesiune de vorbe goale, însă competente!

Naivii trag nădejde, diletantul fudul rămâne nezdruncinat în convingerea - **publică** cum că nimic nu-i este imposibil întru binele pe care-l doreşte **electoratului,** iar profitorii, garda de protecţie şi asalt a Puterii, cu întinsă şi intensă ac**tivitate în anii din urmă, se** spetesc în a ne pricopsi colac peste pupăză, cu încă unul dintre cei mai "iubiţi fii ai poporului". Cu cât calamitatea ne strânge din toate părţile, cu atât mai mult tot ce se întâmplă la Strasbourg, la Davos, la Academie, la Răsturnaţii din Deal ori la Tratatul dela Varşovia are, ca iniţiator, pe Dl. Petre Roman. Mecanismul comunist nu doarme, deşi noi l-am crezut, cel puţin, obosit. Surlele, tobele şi ţimbalele şi-au intrat în rol, susţinând un cazacioc menit să ne umple ochii cu praf roşu. Este penibil să comparăm actualul guvern cu cele care ne-au condus ţara până la apariţia comuniştilor. Cât despre liderii lor, să fim serioşi. Guvernul (daco) Roman este expresia desăvârşită - sperăm ultima - a forţelor comuniste. Egal cu sine însuşi,el nu reprezintă, sub nici un chip, capacitatea şi năzuinţele reale ale neamului, ba, în bună măsură, nici a propriului electorat.

Dar am fi nedrepţi dacă n'am recunoaşte că Dl. Petre Roman a izbândit o ispravă cu totul neobişnuită: a adus ţara, cu ilustrul său guvern, într'un aşa dezastru încât nu-i va mai cere nimeni demisia. Poate fi fericit, sub acest aspect. Rămâne de văzut pentru cât timp şi cu ce preţ.

Mihai ORINJI

"România Liberă"

APEL

Acum un an, ziarul "Cuvântul Românesc" a luat iniţiativa de a trimite în România abonamente gratuite, pentru un an de zile, celor ce ni le-au solicitat.

Această iniţiativă s'a născut din dorinţa de a informa opinia publică din România că de-a lungul anilor, exilul, ca Români, a rezistat tuturor compromisurilor dăunătoare cauzei româneşti, precum şi de a trezi sentimentele naţionale în lupta pentru salvarea neamului românesc.

Datorită numărului mare de abonaţi care a ajuns la peste 1.500, ne vedem obligaţi de a cere ajutorul cititorilor din exil, pentru a susţine material această iniţiativă pe care am hotărît să o continuăm.

Frate Român, din exil, trimite contribuţia ta, ca ziarul "Cuvântul Românesc" să poată fi citit odată cu tine şi de un abonat, frate al tău din România.

Mulţumim tuturor celor care ne-au ajutat pe parcursul anului trecut să ne ţinem promisiunea făcută, de a trimite ziarul nostru gratuit în România.

Mulţumim anticipat tuturor acelora care înţeleg lupta noastră şi ne vor ajuta să continuăm răspândirea "Cuvântului Românesc" în România, unde acesta este necesar, azi, mai mult decât oricând.

REDACTIA

REVOLUȚIE SAU CONTRAREVOLUȚIE ?

—— Dorian POPESCU ——

Evenimentul care a avut loc în țară în Decembrie 1989 este în general numit și acceptat ca fiind o Revoluție. Dar câți oameni au căutat să pătrundă înțelesul și semnificația a ceea ce Revoluția reprezintă? Bineînțeles nu mă refer la explicațiile date acestui cuvânt, în dicționarele comuniste.

Fără a avea pretenția de a defini acest proces atât de complex, să vedem care sunt câteva caracteristici de bază ale Revoluției.

Este clar , cred, pentru toată lumea că Revoluția este propulsată de un spirit de revoltă, de nonconformism. Cauzele acestui spirit de revoltă ale revoluționarului autentic sunt mândria și senzualitatea.

Mândria duce la ură față de tot ceea ce este superior și, ca o consecință, ea este hrana ideii egalitare a Revoluției. Această egalizare impusă de Revoluție este și ea la fel de complexă, dar se poate reduce la două aspecte care sunt în strânsă legătură. Primul este punerea pe poziții de egalitate a omului cu Dumnezeu, de unde din panteism sau laicism se trece imediat la ateism. Al doilea aspect constă în egalizarea totală a oamenilor, ei vor fi egali economic (nu vor mai exista bogați și săraci), social (există o singură clasă socială: proletariatul), politic (există un singur partid politic) etc.

Senzualitatea apare ca o cauză a liberalismului absolut, ea tinde să distrugă orice opreliște, duce la revoltă împotriva oricărei autorități, lege divină sau umană.

Deși aceste cauze sunt contradictorii într'o anumită măsură, ele sunt folosite și puse de acord într'un paradis anarhic, care este utopia marxistă, utopie ce susține, așadar, că deplina libertate pe care revoluționarii o promit în numele democrației nu ar da naștere la nici o inegalitate.

Sunt general acceptate trei mari perioade ale Revoluției în istoria Apusului: Pseudoreforma, Revoluția franceză și Comunismul.

Ca primă fază a Revoluției, Pseudoreforma a implantat spiritul îndoielii, liberalismul religios.

Revoluția franceză a impus egalitarismul, care a rezultat în ateism (din laicism) iar în domeniul politic afirmațiile false că autoritatea este un pericol, inegalitatea în totalitate este o nedreptate și numai libertatea absolută este singurul bine.

Ca o încununare a celor două, Comunismul a tradus în practică aceste idei în domeniul economic și social, proclamând pe față ateismul.

Procesul complex al distrugerii, care este Revoluția, a cuprins fiecare domeniu de activitate, punându-și o amprentă serioasă în societatea umană. Provenit dintr'o criză, acest proces dus împotriva creștinătății este ca un venin infiltrat în fiecare din noi, mai mult sau mai puțin, venin care acționează încet dar sigur, un proces care duce la pierderea identității umane.

Revoluția este manifestarea antihristului, lupta dusă de om contra omului și poate fi descrisă de cuvintele lui Pius al XII-lea ca: "o amenințare care apasă asupra omenirii: economie fără Dumnezeu, lege fără Dumnezeu, politică fără Dumnezeu".

Ca o reacție umană firească împotriva procesului numit Revoluție, apare fenomenul de Contrarevoluție.

Această reacție este pornită de credința în Dumnezeu, de puritatea sufletească și nevoia de adevăr. Un contrarevoluționar are anumite calități care-l ridică deasupra omului compromis, resemnat sau îngenunchiat spiritual. Contrarevoluționarul trebue în primul rând să cunoască și să urască Revoluția, care scufundă omenirea în mocirla antiumanului. El trebue totodată să apere și să iubească ordinea și civilizația creștină, tradiția și valorile naționale autentice.

Iubirea și ura din sufletul său sunt motoarele propulsării în acțiunea contrarevoluționară, de repunere a lucrurilor la scara firească a valorilor.

Putem noi să mai numim evenimentul din Decembrie 1989 din România, având în vedere caracterul său anticomunist (chiar dacă încă nu s'a realizat), ca fiind o Revoluție? Eu o consider o Contrarevoluție, în care nevoia de adevăr a învins minciuna și puritatea spirituală a tinerilor s'a ridicat deasupra acceptării compromisului.

O TRISTĂ ANIVERSARE

—— Roxana EFANOV ——

După Revoluția din Decembrie 1989, prin care s'a răsturnat dictatura lui Ceaușescu, poporul român trăia cu speranța că se va instaura o nouă ordine politică în țară. Poporul spera ca un regim comunist nu va mai putea fi posibil în România.

Tineretul țării se pregătea să participe la făurirea unui viitor, fără comunism, fără dictatură, fără dominație sovietică. Toată lumea s'a înșelat, căci, pe neașteptate, s'au strecurat în posturile de conducere politică, comuniștii din vechiul comitet central al partidului, care aveau experiența necesară să păcălească lumea.

La începutul anului 1990 au început frământările interne, pentrucă s'a format o opoziție, față de noile tendințe ale partidului comunist de a acapara puterea politică. Opoziția era însă slabă; nu dispunea de mijloacele necesare să se măsoare cu comuniștii care dețineau posturile cheie din guvern și administrația țării.

Prin Aprilie, după Proclamația dela Timișoara, tineretul român, care era plin de entuziasm pentru refacerea națională, a început să manifesteze sentimentele sale de protest și opoziție față de comunismul, care se instalase la conducere sub o formă nouă. Tinerii se strângeau regulat , unii permanent, în Piața Universității din București și cereau aplicarea punctului 8 din Proclamație, prin care se interzicea canditatura foștilor membri marcanți din partidul comunist, cu fraude și înșelăciuni, și tot comuniștii au rămas la putere.

După aceea au încercat să oprească protestele din Piața Universității și n'au reușit. Atunci, Președintele Iliescu și Prim ministrul Petre Roman au apelat la poliție să îndepărteze pe studenți dar nu au reușit. Armata a refuzat să intervină. Iliescu avea însă o vină. Iliescu avea însă o soluție de tip comunist: minerii din Valea Jiului și Securitatea mascată, care au intervenit, brutal, fără milă, cu bătăi, violențe, spargeri de capete, de case, devastări, etc.

Eu sunt martoră directă a acestor brutalități; am fost bătută și abia am scăpat de arestare. Cei arestați au fost duși la Măgurele, unde au fost tratați ca niște deținuți de drept comun. Se împlinește, la 14-15 Iunie un an dela brutalitățile din Piața Universității, săvârșite de "minerii și securitatea" lui Iliescu, în numele democrației de tip comunist.

În țară nu este liniște și nu va fi, până ce tineretul nu va avea libertățile normale într'o societate democratică, ca să fie părtaș la reclădirea țării. Cei ce'am fost martori ai tragediei pe care au creat-o minerii lui Iliescu, și am fost maltratați, avem datoria să reamintim tuturor că regimul de azi, din România, este dictatorial, anti-românesc, străin de sufletul neamului.

POLITICA ADEVĂRULUI

Urmare din pag. 4

de publicul italian o politică a adevărului. Această politică a făcut să penetreze în politica statului italian, în democrația sa, cât mai multă raționalitate. Astfel partidul comunist italian, cel mai puternic partid marxist din Europa de Vest, de fapt cel mai puternic partid comunist din opoziția din lume, pe linia sincerității, idealismului lui Antonio Gramsci, s'a autodizolvat în momentul în care a constatat falsitatea și utopia tezelor marxiste. În momentul în care a constatat că, pretutindeni în lume, unde aceste teze au fost aplicate, au generat crime, despotisme anacronice, o involuție socială, culturală și mai ales economică înspăimântătoare.

Deci există incompatibilitate de fond, de principiu, de structură între adevăr și marxism.

Politica socială de asistență a celor ce muncesc, asistență politică, economică, culturală, socială etc., trebue regândită din perspectiva unei stângi creștine. Numai astfel se salvează cele două valori-piloni ai unei societăți democratice: libertatea și rațiunea.

Cuvântul "stânga" poate speria sau impresiona negativ pe unii habotnici în a departaja eșichierul politic în mod convențional deși tradițional; stânga-dreapta. Stânga nouă, dacă vreți, vrea să însemne o atitudine și gândire politică care pleacă și se sprijină pe clasa muncitoare amețită odinioară de monopolul marxist. Stânga este totuși contrariul, tot tradițional, dar neștiințific, al "dreptei" cu tentă autoritară și șovină, dar, în același timp, indiferentă, dacă nu contrară, moralei creștine, a toleranței și întrajutorării. Prioritară este această conduită civică bazată pe etica creștină.

Aceasta presupune inexorabil o politică a adevărului social, a adevărului progresului social, a deschiderii față de problematica securității individului în cadrul societății, după legi făcute cu respectarea moralei creștine; a dragostei aproapelui și a toleranței și milei. Un politician surd la o astfel de rațiune a problemelor umane este, sau devine, un anacronism.

Rațiunea are un rol eminamente democratic.

Credința și iubirea creștină au un rol dominant în umanizarea și raționalizarea societăților moderne.

Clasa muncitoare în viziunea realităților moderne nu mai este mânuitorul de ciocan sau de seceră ci programatorul, managerul, filosoful etc.

Trebue să ferim politica de domnia incompetenței și a diverselor tipuri de "nomenclatură" printre care și plutocrația, care se servește mai pretutindeni de birocrație.

A învăța pe oameni să-și cunoască în perspectivă propriul interes stă la baza politicii adevărului.

Constantin MACRI

Din presa franceză

INJUSTIŢII ROMÂNEŞTI

DEŢINUŢI ÎN PREVENŢIE, ÎN UNIFORMĂ DE PUŞCĂRIAŞI, COPII "REEDUCAŢI" DETENŢII ARBITRARE... REVOLUŢIA JUSTIŢIEI URMEAZĂ SĂ FIE FĂCUTĂ

Sub titlul de mai sus a apărut în cotidianul parizian **''Le Monde''**, din 22 Martie 1991, un articol al corespondentei ziarului la Bucureşti, Agathe Logeart. Considerând informaţiile transmise revelatoare ale conceptului de justiţie a guvernului FSN publicăm, mai jos, o sinteză a acestora.

In faţa noastră apar vreo douăzeci de figuri, în rând ca şcolarii, capul tuns chilug pe care au boneta de puşcăriaşi, cu privirile plecate spre podea, în ţinuta din pânză groasă cu dungi a deţinuţilor. Se îndreaptă, palizi, spre judecători, în lumina prăfuită a unei dimineţi însorite de iarnă.

Oamenii aceştia încă **n'au fost judecaţi şi - fără** să glumim - sunt consideraţi, conform procedurii penale modificată după revoluţie, inocenţi. Lângă ei, în boxa acuzaţilor, se găsesc doi liceeni, raşi în cap şi ei, într'o ţinută albastru **închis, tot de deţinuţi. Au furat o motocicletă, în Mai** 1990, au făcut un tur cu ea şi după aceea au vândut piesele mecanice. Părinţii lor au despăgubit pe proprietari. Dacă vor fi declaraţi **culpabili**, nu vor scăpa fără ''o măsură educativă'' de minimum doi ani. Au pierdut anul şcolar care a trecut şi nu sunt pe **cale să reia, în curând**, cursurile lor de desen in**dustrial**.

In coridoarele îngheţate ale Palatului de Justiţie din Bucureşti, vânzători ambulanţi vând prăjituri, care par a fi făcute din ghips, la o mulţime de lume care dă impresia că-şi petrece viaţa aşteptând. Caravanserai zgomotos de ţărănci cu şolduri mari şi fuste scurte, ţigani, tineri, cerşetori şi pledanţi anonimi.

La **secţiunea** militară a Curţii supreme judecătorii galonaţi nu şi-au scos mantăile din cauza temperaturii scăzute din sală. Acuzaţii sunt îmbrăcaţi în **haine civile, pardesie** groase şi căciuli frumoase de blană. Ce-i drept, printre alţii, sunt judecaţi Iulian Vlad, fostul şef al Securităţii şi Tudor Postelnicu fostul ministru de Interne al lui Ceauşescu, acuzaţi de a fi maltratat manifestanţi în **ultimele** zile ale domniei ''Geniului Carpaţilor''. Familiile lor, prezente precum şi avocaţii apărării, discută cu ei fără să fie împiedicaţi de nimeni, lucru nepermis **altor acuzaţi! Sunt privilegii care le sunt acordate atât în faţa justiţiei, cât şi în închisoare.**

La închisoarea Jilava **de lângă Bucureşti, supravieţuiesc** cam 1.000 deţinuţi (dintre cei 26.000 **în toată** ţara), pe lângă alţii 600-700 ca D-nii Vlad şi Postelnicu, care se spune că ar fi ''bolnavi'' şi care sunt reţinuţi la spitalul penitenciarului aflat în incinta închisorii.

La Jilava este de recomandat să te duci ziua, fiindcă noaptea, din lipsa becurilor, **umbli** bâjbâind. Numărul exact de deţinuţi nu se cunoaşte fiindcă puşcăriaşii intră şi ies în continuu. Majoritatea ferestrelor sunt sparte - urmare a unei rebeliuni de acum un an - iar instalaţia de încălzire centrală nu **funcţionează.** In afară de duşul săptămânal, deţinuţii nu-şi părăsesc uniforma lor ''lână'n lână, fără amestec de fibre sintetice'', declară un paznic (toţi sunt poliţişti), jumătate invidios, jumătate în glumă.

Uniforma de puşcăriaş nu duce nici cum la depersonalizare, ci indică numai un ''statut'', iar tunsul chilug nu are un caracter jignitor: ''ca la armată, el este simbolul intrării într'o mare colectivitate'', declară alt poliţist-paznic. Deţinuţii în prevenţie sunt amestecaţi cu condamnaţii ''fiindcă nu avem posibilitatea de a face o distincţie între ei'', declară tot el.

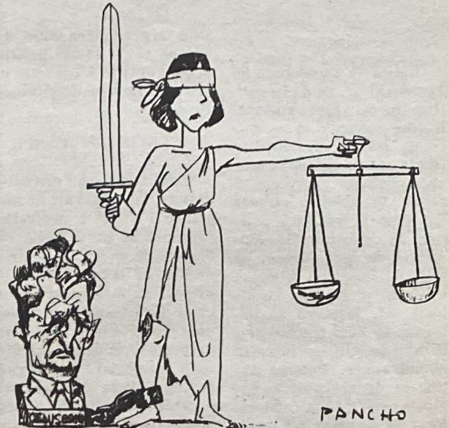
Criminalitatea este în creştere, ceea ce devine îngrijorător, iar **administraţia penitenciară** - totalmente dezorganizată - nu prea ştie ce are de făcut.

Chirurgul de gardă, în seara aceea, la spitalul închisorii declară că duce lipsă de toate, ''medicamente, chiar şi medici''. Mănuşile chirurgicale, agăţate la uscat, servesc până se rup, la operaţii multiple.

Uşa celulei în care se află deţinuţii care fac greva foamei a fost deschisă din eroare. Este oare posibil să fi mai palid decât fiinţele care se aflau în ea? Nu au nici un contact cu lumea exterioară: nici vizite, nici scrisori. Superiorii paznicilor, constatând eroarea comisă, se apropie de noi în fugă. **Deţinuţii** apucaseră totuşi să ne spună - toţi - că sunt bătuţi. După ce uşa a fost închisă am fost asiguraţi de paznici că ''violenţa aceasta este absolut **legitimă''!**

In ciuda declaraţiilor de intenţie, făcute de autorităţi, cu privire la modificarea codului penal, ai surprize uitându-te mai bine la noile texte. Perioada de ''reţinere'' preventivă, la poliţie, este de 5 zile; parchetul care - în teorie - este informat în termen de 24 ore poate decide prelungirea acestei detenţii cu 30 zile, termen care la rândul lui poate fi prelungit cu încă 30 zile. Tribunalul poate decide alte prelungiri!

Domnul Victor Babiuc, ministrul Justiţiei, a asigurat pe jurnalista franceză că a încercat să reducă aceste termene dar s'a lovit de refuzul categoric al atotputernicei Procuraturi, baza sistemului judiciar **stalinist**, care şi-a păstrat **toată** puterea. Autoritate de anchetare şi acuzare, depinzând numai de preşedintele Statului, ea a **rămas - recunoaste ministrul Justiţiei - ''o putere aparte, incontrolabilă şi nesubordonată.''**

Un exemplu flagrant al sistemului judiciar românesc, de astăzi, este cazul unui tânăr inginer dela o mare uzină din Bucureşti. Denunţat ca ''fascist şi legionar'' pentru a fi participat la manifestaţiile studenţeşti din Mai - Iunie 1990, de către muncitorii din întreprinderea lui, a fost licenţiat şi astăzi vinde ziare pe ascuns. Arestat la 29 Iunie, a fost eliberat după mai **bine** de patru **luni** de detenţiune, timp în care a făcut greva foamei şi a vorbirii mult **timp.** A fost bătut, ras în cap, deţinut la Jilava într'o celulă cu alţi 26 arestaţi - când nu era la **carceră -** în lanţuri fără să poată mişca picioarele. Pe avocatul lui **l-a văzut**, pentru prima oară, de abia după trei săptămâni de **detenţiune.** In peste patru luni de puşcărie şi-a văzut soţia numai de trei ori. In acest început de an încă n'a fost judecat şi riscă o condamnare de 15 ani de detenţiune în virtutea faimosului decret 153 al lui Ceauşescu - încă în vigoare - care **sancţionează** ''insulta la bunele moravuri'' şi ''parazitismul'' combinat cu articole ale codului penal care **sancţionează** distrugerea de bunuri publice şi intrarea, fără autorizaţie într'o instituţie publică....

Uniunea avocaţilor din România este împânzită de **foşti** securişti care au făcut **facultatea de drept a lui** Ceauşescu şi care, cu mentalitatea din trecut, speră să-şi câştige o respectabilitate!

După alte informaţii, la fel de triste şi de descurajatoare, ca cele de mai sus, Agathe Logeart încheie articolul cu un citat **din cartea ''Bucarest'' a** scriitorului Paul Morand, fost ambasador al Franţei **la Bucureşti acum 56 ani.** Din nefericire citatul este de actualitate şi astăzi. Referindu-se la Români, **Paul Morand scrie: ''O lungă ereditate de brutalităţi, de torturi, de abuzuri de putere şi de mutilări i-a învăţat, de-a lungul secolelor, arta de a aştepta''.**

Prelucrare şi traducere,

E.C. FIANU

"...NOI CERŞIM DIN POARTĂ'N POARTĂ..."

Mihaela MOISIN

Lipsa de bun simţ, neruşinarea, ura şi răzbunarea caracterizează şi actuala conducere comunistă a României.

Conducerea română dela Bucuresti a minţit încă odată în luna Aprilie a.c., în timpul vizitelor celor doi conducători -Dl. Ion Iliescu şi Dl. Petre Roman- în Occident. Mai mult decât atât, prin atitudinea de ''conducători aleşi de popor cu majoritate zdrobitoare'' au strivit demnitatea şi mândria poporului român, cunoscute caracteristici ale acestuia.

Dându-şi seama de incompetenţa lor de a conduce România spre o adevărată economie de piaţă, imposibil de realizat în cadrul structurii comuniste actuale, Dl. Iliescu şi Dl. Roman au pornit în lume să ceară ajutor pentru ''popor''. Au cerşit din poartă 'n poartă.

Fiecare din cei doi conducători, în luptă internă de altfel pentru putere, sau mai exact pentru eliminarea celuilalt, s'au ''reciclat'' în educaţia comunistă primită în tinereţe, şi-au luat sacii cu tupeu şi zâmbete false, cu minciuni şi promisiuni şi au plecat la drum.

Crezând că vor găsi aceeaşi înţelegere la Americani, Englezi, Francezi, ca şi cuplul Ceauşescu, şi-au schimbat raza de acţiune, de data aceasta Petre Roman a traversat oceanul, iar Ion Iliescu s'a dus în Europa.

Deşi în vizită particulară, în Statele Unite, Dl. Roman a reuşit să se întâlnească cu Secretarul de Stat James Baker. Din primul moment Dl. Petre Roman a ţinut să arate ajutorul dat de guvernul român Americanilor în timpul războiului din Golf. După care, imediat a trecut la cererea de acordare a clauzei naţiunii celei mai favorizate. Surprinzător însă, Dl. James Baker i-a răspuns D-lui Roman în cel mai comunist fel posibil, strângându-i mâna călduros şi mulţumindu-i pentru ''ajutorul nemărginit'', după care a trecut la ''clauză''.

Dl. Baker a demonstrat că Americanii au proaspăt în minte lecţia învăţată din timpul dictaturii Ceauşescu, că ştiu să răspundă şi ei în sistemul comunist: ''Pentru ce ai făcut bun te felicităm, iar pentru ce faci acum te pedepsim''.

Dl. Roman şi-a golit repede în America traista de înşelătorii, zâmbete şi promisiuni, pentru a o umple cu ''clauza'' mult visată, dar, a plecat cu ea goală, înapoi, ca dela pomul lăudat.

Ceea ce nu au pomenit ziarele comuniste din Bucureşti, este însă primirea la New York şi Washington a Primului ministru, demonstraţiile anti-guvernamentale, similare cu cele făcute cuplului Ceauşescu în Statele Unite şi Canada în 1985.

Dl. Iliescu nu s'a bucurat de o primire mult mai bună, deşi călătoria în Europa de Vest a fost urmată imediat de vizita Preşedintelui Mitterrand în România.

Aceleaşi covoare roşii din recuzita lui Ceauşescu au fost folosite pentru întâmpinarea presedintelui francez.

Nici D-lui Mitterrand nu i-a mers mult mai bine în România, decât D-lui Petre Roman în Statele Unite sau D-lui Ion Iliescu prin Europa. Lozincile antiguvernamentale strigate au acoperit ''bunul venit'' pregătit cu grijă de Dl. Iliescu.

Intorşi din pelerinaj, cu ură şi duşmănie, din răzbunare pentru insuccesul lor datorat lipsei de democraţie în România, au stârnit securitatea şi poliţia care iar au bătut mii de oameni în Piaţa Universităţii.

Sunt cei doi conducători grei de cap sau nu vor să înţeleagă că fără a instaura adevărata democraţie în România, nu vor primi nici un ajutor dela nici un guvern occidental, că nu vor fi primiţi în Europa? Sau poate vor să fie primită România ca o nouă republică în URSS?

Dacă vor aceasta, de ce atunci cerşesc pe la porţile Occidentului? La ce poartă vor cerşi atunci?

A "DEZERTAT" DREPTATEA DIN TRIBUNALELE MILITARE?

George DRAGU

Fostul şef al Securităţii, generalul Iulian Vlad, a fost condamnat la 3 ani şi şase luni de închisoare.

Justiţia militară a citit legea cu microscopul şi l-a găsit vinovat pe Iulian Vlad de ce nu era vinovat, şi anume: în Decembrie 1989, l-a reţinut, 24 de ore, pe Dl. Dumitru Mazilu, raportor ONU pentru **drepturile** omului.

A reţine, pentru completarea anchetei, un individ 24 de ore, este permis în orice lege democrată; dar ''procuratura'' nu s'a obosit să se ocupe de celelalte crime ale lui Vlad care, conform mărturiilor, a bătut şi schingiuit după gust şi voie.

''Onorat de recenta condamnare'', fostul securist are şansă să devină mâna stângă a Preşedintelui Iliescu.

Aceeaşi mentalitate de ''drepţi'' în faţa FSN-ului, şi ''stânga 'mprejur'' în faţa adevărului, o întâlnim şi la procesul C.P. Ex.

Tribunalul Militar teritorial Bucureşti a dat sentinţa:

5 achitări şi 5 suspendări, iar 11 inşi au fost condamnaţi între 2 ani şi 5 ani şi jumătate.

Petre Mihai Băcanu comentează evenimentul: a fost ''Ziua neagră a justiţiei'' (''R.L.'' 28.3.91).

''Este o sentinţă nedreaptă, în parte grotescă şi umilitoare pentru judecătorii care au pronunţat-o, datorită motivaţiei acestei soluţii. De fapt...oprobiul cade asupra întregii justiţii, în special celei militare.'' şi dă apă la moară celor care cer ''desfiinţarea ei.''

Prima eroare e că s'a acceptat, după 9 luni, teoria apărării; numai Nicolae şi Elena Ceauşescu sunt vinovaţi de genocid!

Ceilalţi au fost acuzaţi de ''instigare la infracţiunea de omor'' deosebit de gravă dar cu scuza legală a ''provocării''.

Prin zig-zagurile legii s'a dat o sentinţă, egală cu dorinţa lui Ceauşescu dacă revoluţia ar fi fost înfrântă.

Membrii C.P. Ex. care au reuşit să păstreze ''ordinea'' în regiunea unde au fost trimişi, (Au oprit orice încercare de răsturnare a guvernului, N.R.) au fost achitaţi deoarece şi-au îndeplinit misiunea; iar cei care n'au reuşit să păstreze ordinea (Timişoara, Cluj, Sibiu, Bucureşti, etc.) au fost condamnaţi.

Acuzaţiile aduse C.P. Ex. s'au limitat numai la cele întâmplate în zilele de rebeliune. Celelalte crime, la care au fost părtaşi cu fostul lor ''Fiu Iubit'', n'au fost pomenite.

Tribunalul Militar a ''acordat'' 5 ani şi 6 luni închisoare numai la doi inculpaţi: Popescu Dumitru şi Totu Ioan.

Se vor reduce din condamnare perioadele de arest preventiv.

Dar cel care a păşit din Tribunal, ruinat în faţa Neamului, a fost:

Prestigiul Tribunalului Militar teritorial Bucureşti.

Asasini pentru liniştea noastră

■ O NOUĂ PUTERE ÎN STAT: OAMENII DE BINE ■ POLIŢIA SPUNE CĂ S'AU ÎNMULŢIT ACCIDENTELE DE CIRCULAŢIE ■ AŞA CĂ AVEŢI GRIJĂ CE VORBIŢI ■

—Doru KALMUSKI—

ZONA

Există în capodopera lui Tarkovski "Călăuza", film turnat după romanul fraţilor Strugaţki, o secvenţă de înalt profesionalism filmic şi totodată mare tensiune politică, secvenţă ce, reţine în sinteză întreaga ipocrizie şi practică politică de tip comunist. Momentul de care vorbesc se află la începutul filmului. Călăuza, urmată de însoţitorii săi, încearcă să pătrundă în Zonă trecând prin barajul de miliţieni înarmaţi cu mitraliere. Puterea susţine că Zona e plină de pericole pentru viaţa cetăţenilor. Si ca atare a interzis accesul acestora acolo, de bună seamă există cetăţeni dispuşi să riste aventurându-se în Zonă, Miliţia îi va opri împuşcându-i. Puterea şi instrumentul ei, Miliţia, ocrotesc aşadar cetăţeanul de pericole necunoscute. Cetăţeanul nu trebue să vadă, nu trebue să afle, nu trebue să cunoască, nu trebue să ştie decât ceea ce decretează puterea că există. Este neîndoios că imaginea lui Tarkovski, cu încărcătura ei politică, poate rămâne ca un sigiliu al bestialităţii, ipocriziei şi atrofierii simţămintelor umane ce caracterizează specia stalinist-bârlădenistă. Să extermini fizic sau psihic exemplarele umane ce dau dovadă de personalitate, spirit sau putere de analiză, formulând aprecieri diferite de cele ale puterii a fost din primele zile ale puterii sovietelor principiul de bază al muncii de partid. Ideologia urii a fost religia mercenarilor de partid. Si trăim din plin sechelele acesteia. Resurecţia violenţei, urii, corupţiei, lipsei de scrupule şi ipocriziei de stat nu trebue să ne mire. Să amintim doar, în treacăt faptul că în fruntea ministerului de interne se află un ministru cunoscut pentru a fi judecat dosare cu caracter politic, în "epoca de aur" şi de a fi dat sentinţe împotriva disidenţilor şi este credem, suficient, nemaifiind nevoie să urcăm către vârful piramidei politice decorată cu alte mărimi marxist-stefanoghiorghiste. Actuala putere, (doar formal şi cronologic nouă) aparţine efectiv trecutului atât prin comportamentul politic cât şi prin exprimare în plan social. Noii oameni ce s'au căţărat cu repeziciune în fotoliile sfidării nu sunt, cei mai mulţi, produsul altei şcoli de gândire. Un fost prieten, actualmente deputat FSN, opina în timpul fenomenului Piaţa Universităţii că "Toţi căcaţii ăştia de studenţi ar trebui puşi la zid. Omorîţi, omorîţi !" Vă asigur că acest fost prieten nu este lipsit de studii superioare. De altfel, asemenea altor parlamentari din "partidul de guvernământ" -cum obişnuiesc să se intituleze- în Sâmbăta şi Duminica evenimentelor din Iunie, când trebuia să se afle la Bacău a rămas în Capitală. Să fi ştiut din timp de pregătirea mineriadei şi să fi rămas pentru a pune umărul întru asuprirea democraţiei originale ? Posibil.

INFLAŢIE DE ASASINI

Dacă Occidentul are ucigaşi ce fac acest act al suprimării vieţii o profesie, România se poate lăuda că dispune de un număr impresionant de asasini potenţiali dispuşi să facă acest lucru chiar fără bani, în virtutea unui "patriotism" inoculat de profesorii de ură şi tutorii ideologiei. Nu mă refer la haitele de securişti dresate special pentru a vâna şi anihila oameni, ci la acele persoane pentru care televizorul supleneşte capacitatea de judecată şi logică proprie, a celor care îşi extrag sentimentele justiţiar-patriotice din cuprinsul unor gazete insalubre ca "Azi" sau "România Mare" şi care, sub influenţa numitelor publicaţii vor fi oricând gata să rescrie lozinca "Moarte intelectualilor" şi, la nevoie, să o pună în practică. Titlul acestui material nu este întâmplător şi nici voit "de scandal". E o atenţionare a faptului că în ţară au loc atentate, agresiuni, măsuri de intimidare, ca cel recent împotriva ziariştilor din Bucureşti. Si toate acestea în văzul şi cu buna ştiinţă a Puterii. Cel ce semnează aceste rânduri a fost, în repetate rânduri, adresant al ameninţărilor, înjurăturilor sau al unor acte de intimidare, iar recent, al unui atentat rutier din care doar şansa îl îndatorează cu o viaţă. Atentatul comis în după-amiaza zilei de 8 Ianuarie, este în linia altora anterioare, efectuate asupra unor persoane considerate indezirabile de către ocrotitorii Zonei. Spuneam aceasta întrucât, după ştiinţa noastră, până în prezent nu se cunosc acte de violenţă îndreptate împotriva unor ziarişti, demnitari sau lideri devotaţi puterii. De asemenea atât sereiul cât şi slaba şi timorata noastră poliţie nu pot face lumină în cazul atentatorilor, chiar dacă, eventual, prind unul din ei, (aşa cum vom vedea mai departe). Există între aceste două instituţii un punct de vedere comun şi acest punct vrea să zică: "E cineva care se ocupă cu astfel de fărădelegi, e cineva care ascultă telefoanele, care deschide scrisorile, care ascunde armament, care atacă sediile poliţiei şi dă foc exact la acele documente ce ar putea servi ca acte acuzatoare unor anumiţi oameni, este cineva care efectuează sabotaje, atentate, urmăreşte destabilizarea". Malaxorul de vorbe goale, umflate şi împerechiate după necesitate funcţionează la fel de ireproşabil în Capitală ca şi în provincie. Iar cei ce nu ţin poalele puterii, ca Mară Iulian, muncitor la Vulcan, secţia SDV, dispus să dea relaţii în legătură cu evenimentele din 13-15 Iunie '90, relaţii compromiţătoare la adresa unor (foşti ?) securişti pe care i-a recunoscut deghizaţi în mineri, devin victime ale unor accidente "întâmplătoare". Mara Iulian a fost anchetat în 1987 şi 1988 de către actualii "mineri" în legătură cu plecarea fratelui său Mara Luciu în Occident. I-a recunoscut şi astfel şi-a semnat "evenimentul rutier". Mihai Spreche, dela uzinele Faur, pentru acelaşi gen de declaraţii a fost ameninţat în mai multe rânduri iar în dimineaţa zilei de 26 August a fost găsit mort în incinta unui buncăr de gunoi. Pe actul de deces scrie "comă alcoolică" dar există certitudinea că alcoolul i-a fost turnat pe gât după încetarea din viaţă. Mihai Spreche fiind suferind de ficat nu obişnuia să bea. Gheorghe Iosif, lider sindical la Societatea Comercială ROMAN SA şi membru fondator al sindicatului 15 Noembrie, redactor al ziarului cu acelaşi nume, din Braşov, a avut la 31 Iulie un accident ciudat pe şoseaua Tg.Mureş-Sighişoara. Maşina sa, flancată în faţă de un camion şi urmată în spate de alte două autoturisme, a fost obligat de acestea două din spate să părăsească şoseaua în plină curbă, obligându-l să întâlnească parapetul ce mărginea o râpă. Ambele autoturisme ce au provocat deraparea şi posibilul accident al domnului Iosif au dispărut. Au urmat, la scurt interval de timp alte două atentate rutiere a căror ţintă a fost de asemenea Dl. Iosif dar în ambele a avut şansa de a scăpa teafăr. Dar în urma unor astfel de încercări nimeni nu rămâne nemarcat psihic. Si chiar acesta este şi efectul urmărit. Doamna Marta Smeu-Rareş, profesoară din Bucureşti, participantă la fenomenul Piaţa Universităţii, cunoscută pentru opiniile domniei sale în colectivul didactic, a făcut declaraţii presei, posturilor de radio Fun, Paris International şi BBC în legătură cu dimineaţa zilei de 13 Iunie 1990, cu metodele poliţieneşti şi condiţiile de detenţie în închisoarea de tip medieval Măgurele. A fost ameninţată telefonic, ziua şi noaptea, fiul ei a fost bătut de necunoscuţi care i-au strigat de mai multe ori: "asta-i pentrucă mă-ta nu-şi ţine gura". In după amiaza zilei de 19 Septembrie 1990, a fost accidentată de un automobil neidentificat ce a părăsit carosabilul lovind victima ce se deplasa pe trotuar. Doamna Maria Smeu-Rareş, a fost schilodită pe viaţă.

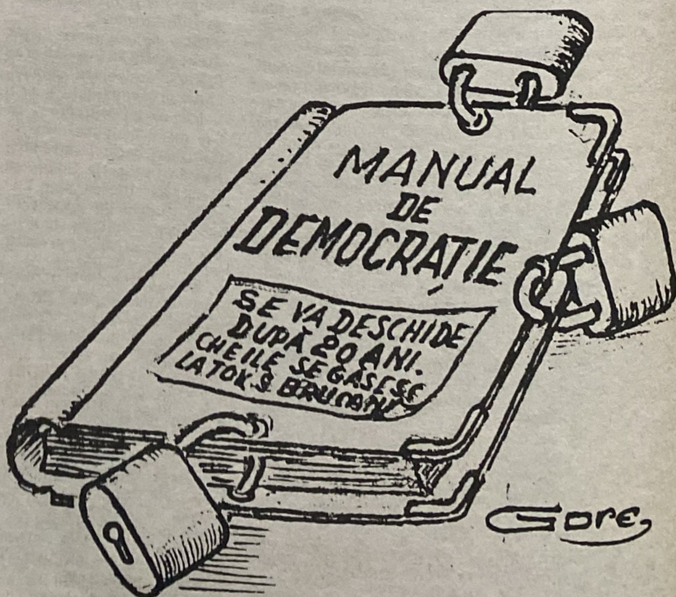
AVERTISMETE SIMBOLICE ŞI ÎNSCENĂRI

Unul dintre organizatorii primei întâlniri a rezistenţei româneşti, dela Braşov, este domnul Mircea Sevaciuc. Domnia sa mărturiseşte că i se violează domiciliul. Nu i se fură nimic. Prima dată când a constatat acest lucru a găsit doar colivia în care se aflau doi canari, deschisă. Picioarele păsărilor fuseseră legate cu sfoară, gest mai mult decât simbolic ce trebuia să atragă atenţia domnului Sevaciuc. Nu hoţii erau interesaţi de apartamentul domnului Sevaciuc ci ticăloşii...Un prieten bucureştean, poetul Florin Iaru, care a găsit "implementate" microfoane în dormitor înainte de revoluţie este un frecvent colaborator la publicaţiile ce persevereză, (nu ştim de ce), în a refuza să sufle în trâmbiţa puterii. După arestarea sa în urma evenimentelor din 13-14 Iunie a primit frecvent ameninţări telefonice cu moartea. In luna Decembrie 1990, la nici 24 de ore după ce publicase în România Liberă un articol în care îl considera pe Dl. Iliescu principalul instigator la crimă pentru acele evenimente menţionate, este bătut în plină zi pe stradă de doi indivizi care pretindeau că Florin Iaru încercase să-i jefuiască. Si că astfel îşi făceau dreptate... Este poate cazul să ne amintim ce a însemnat în timpul "dezgheţului" politic din Polonia asasinarea unui simplu preot de către oamenii (?) securităţii -este vorba de preotul Popelusko. Doar o victimă! Dar ce a determinat ea, ce răsunet naţional şi internaţional a avut acel act de bestialitate ! Se pare că la noi dezinteresul balcanic faţă de fiinţa umană a accentuat trăsătura fundamentală a comunismului.

POLIŢIA ELIBEREAZĂ AGRESORII

Dar să mai vedem un caz. Cel al domnului Marius Oprea, redactor la revista Uniunii Scriitorilor, Interval. Domnia sa a suportat o anchetă a Direcţiei Cercetări Penale a securităţii, în 1988, sub acuzaţia de "încercare de constituire a unui grup organizat vizând răsturnarea ordinii de stat". După revoluţie a încercat fără succes să facă cercetări în legătură cu foştii săi anchetatori. Zelul său s'a topit brusc atunci când a întâlnit pe unul dintre anchetatorii săi principali, maiorul de securitate Gheorghe Moldoveanu, semnând în calitate de redactor şef adjunct în ziarul Deşteaptă-te române, organ de presă a PUNR. Publicând în Expres un articol pe această temă s'a trezit cu telefoane de ameninţare. In seara zilei de 13 Noembrie 1990 a fost atacat de patru indivizi necunoscuţi. Intâmplarea a făcut ca în preajmă să se găsească sectoristul ce a intervenit scăpându-l pe domnul Marius Oprea din mâinile agresorilor. Ba chiar, soldaţii în termen ce însoţeau pe sectorist au pus mâna pe unul dintre agresori, înarmat cu un cuţit. Agresorul a fost transportat la poliţie în timp ce domnul Oprea s'a dus acasă să se spele de sânge. Dimineaţă, ducându-se la poliţie pentru a afla date despre agresor a aflat că atentatorul fusese eliberat lăsând acolo doar o declaraţie de identitate. Peste câteva zile avea să constate că nu mai există nici acea declaraţie ci doar plângerea sa. Poliţia nu a dat explicaţii. Inspirându-se după modelul puterii centrale "organele" locale trec nepăsătoare peste întrebările supărătoare ce le sunt adresate sau atunci când catadicsesc să formuleze un punct de vedere, aceasta este atât de penibil încât pare că înseşi cuvintele se jenează. Insă ipocrizia de stat şi de partid merge înainte netulburată. Traian Ovidiu Preva, din Timisoara, tatăl martirului din 16 Decembrie Daniel, Daniel Preva, a făcut investigaţii personale urmărind să afle cine a dat ordinul de foc, cine este responsabil direct sau indirect de moartea fiului său. A fost sfătuit respectuos de un subaltern al generalului Tudor, (cel cunoscut a fi eliberat la Bucureşti numeroşi terorişti), "să se astâmpere că nu e treaba lui". In ziua de 7 Noembrie 1990, în timp ce se întorcea dela Bucureşti, cu un tren de noapte, a "căzut", fiind descoperit a doua zi pe terasament nu departe de staţia feroviară Lugoj.

Cazuri ca cele menţionate se extind într'un larg evantai, ele oscilând între simpla ameninţare telefonică datorată unor puseuri sanghinare fesenist-comuniste sau ca sarcină de serviciu a unor "cadre", până la asasinatul propriu-zis executat de profesionişti şi deghizat ca accident. Pentrucă şi ziaristul moldovean Matcovski a avut parte de un astfel de tratament, nu-i aşa ? Cei vizaţi sunt sau tind să devină periculoşi, ştiu prea mult despre fosta activitate a unor foşti sau prezenţi nomenclaturişti ori a unor actuali lideri politici sau securişti. Cei vizaţi sunt cei potenţial nedispuşi să tacă. Cei vizaţi sunt cei ce deţin puterea de influenţare, de convingere, de analiză lucidă a evenimentelor. Cei vizaţi mai obişnuiesc să susţină adevărul. Pentru aceste motive ei sunt incomozi şi majoritatea liniştită trebue apărată de ei. La nevoie cu mitraliera, ca în cazul Zonei. Si parafrazând un celebru adagiu antic am încheia observând: nu numai că intoleranţa caracteristică puterii comuniste nu a dispărut dar nimic din ceea ce e criminal în ea nu îi este străin.

INTERVIU

LUAT D-LUI CORNELIU COPOSU, PREȘEDINTELE PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC, CREȘTIN ȘI DEMOCRAT, DE CĂTRE ADRIAN GRIGOROPOL, PENTRU "CUVÂNTUL ROMÂNESC".

Urmare din numărul trecut

A.G: După ce ați acționat să spargeți monopolul puterii deținute de F.S.N., ați acceptat cu ușurință hegemonia acestuia în CPUN și acest lucru l-ați făcut toate cele trei partide tradiționale. In afară de reproșul pentru toată această concedare, ați colaborat la elaborarea și votarea legii electorale (la care s'au înregistrat numai două voturi și o abținere, nici cel puțin nouă contra, cât reprezentați cele trei partide). In afară că v'ați expus zilnic la tactica FSN de a ecraniza dezbaterile CPUN ceea ce v'a scăzut enorm prestigiul și avântul demarării electorale, legea electorală, o adevărată constituție, are atâtea capcane, încât nici nu mai puteți ieși poate prea curând din ele. Ce învățăminte ați tras?

C.C.: Acceptarea de către partidele politice a colaborării cu FSN a fost o greșeală, a cărei scuză ar putea fi dorința de a ieși, de a se trece peste un impas grav care punea în primejdie stabilitatea firavă a situației. De asemenea trebue să se mai țină seama că la aplicarea respectivei înțelegeri, FSN a trișat și nu a respectat convenția. In ce privește legea electorală, aceasta a fost opera FSN-ului care și-a impus punctul de vedere (inclusiv facilitățile destinate fraudei) după ce și-a asigurat prin dol majoritatea. Este adevărat că în circul care a caracterizat activitatea pseudo-parlamentului CPUN, prestigiul partidelor a fost serios diminuat. Se poate trage concluzia că agenții FSN-ului, de rea credință, nu sunt parteneri de dialog, nu se poate conta pe seriozitatea lor.

A.G.: Intrucât sunteți parte vătămată în evenimentele petrecute cu invazia minerilor din 13-15 Iunie, nu vă întreb asupra responsabililor. In schimb doresc să știu părerea Dvs. asupra responsabilităților în evenimentele din Martie dela Tg. Mureș?

C.C.: Este evident că evenimentele dela Tg. Mureș dovedesc incapacitatea guvernanților. Intervenția organelor de ordine a fost tardivă, și implicarea instituțiilor guvernamentale s'a făcut într'un moment când confruntarea era inevitabilă. Puterea politică a crezut în primul moment că poate utiliza conflictul inter-etnic ca o diversiune care să-i aducă profit electoral. Alegerea negociatorilor a fost nenorocoasă. Cred că s'ar fi putut evita încleștarea, care a dat rezultate tragice dacă puterea politică ar fi acționat la timp și eficient. Cred că conflictul a fost determinat de agitații extremiste de ambele părți, de intervenția factorilor de incitații veniți din afară, și în primul rând de impasibilitatea autorităților. Adevărul asupra evenimentelor este în mod deliberat tăinuit. Se poate ajunge la cunoașterea realității prin abandonarea tendinței de mistificare a realității.

A.G.: Cum apreciați faptul că nu după mult timp dela alegerile soldate cu un procent de 85% în favoarea sa, este masiv contestat pe de o parte, iar pe de alta că, din contra, președintele polarizează pe zi ce trece tot mai multe puteri în mâna sa, cele trei puteri din stat ajungând într'o subordonare socială?

C.C.: Popularitatea aparentă a președintelui determinată de propaganda demagogică și la început luarea unor măsuri așteptate de opinia publică, s'a erodat pe măsură ce opinia publică a început să se desmeticească. Criza alimentară și lipsa oricăror perspective serioase de redresare au contribuit la amplificarea nemulțumirilor care cresc pe măsură ce țara se convinge că guvernul este incapabil de a face față situației, economia se prăbușește și nu se văd șanse de ieșire din impas. Acestei împrejurări se datorează și uriașa hemoragie de intelectuali care părăsesc țara (se pare că numărul expatriaților din ultimele două luni se apropie de un milion, în cea mai mare parte intelectuali).

A.G.: Având în vedere că în sânul opoziției există o diviziune intraparlamentară și extra-parlamentară, prima încadrată în osatura fundamentală a democrației pluraliste dar anemică prin grația unor alegeri contestate, de mai mare presiune, de o compoziție foarte variată, preponderent intelectuali și tineret, dar în același timp neimplicată direct în competiția electorală, singura cale spre parlament reducându-se deci la presiune de stradă și piață. Această diviziune a două forțe nebalansate antitotalitare dintre care una o optat pentru calea sterilă de controlul puterii în afara parlamentului, este în măsură în asemenea condiții să răstoarne balanța deținerii exclusive a puterii de FSN?

C.C.: Opoziția parlamentară este aproape inexistentă, în orice caz total ineficientă. Participativo-figurativă. Se ventilează ideea părăsirii parlamentului de către opoziție. Am preconizat de multă vreme (Mai 1990) boicotarea acestui parlament, nereprezentativ, ieșit prin fraudă electorală, dar n'am găsit audiență la partidele de opoziție. Incă din Ianuarie 1990 am militat constant pentru concertarea opoziției (pentru listă comună, pentru candidat unic apolitic la președinție, pentru retragerea candidaților opoziției din alegeri) fără rezultat. In prezent cred că singura soluție pentru depășirea actualului impas ar fi un guvern provizoriu de tehnocrați al cărui mandat să fie girarea afacerilor curente și pregătirea de alegeri libere și non violente, un referendum asupra opțiunii populare în privința formei constituționale (monarhie constituțională, republică parlamentară, republică prezidențială) care trebue să precedeze elaborarea constituției.

A.G.: Inteleg că vedeți o soluție negociată dar singur ați spus că nu aveți cu cine negocia din partea puterii. Mă interesa mai mult dacă se pot realiza punți mergând până la fuziuni cu opoziția extra-parlamentară în cadrul osaturii pluralismului de partide, ca o alternativă de preluarea puterii. Poate nu este momentul să vă pronunțați în această direcție, așa că să trecem mai departe. Să ne imaginăm o demisie a președintelui sau una concomitentă președinte-guvern. In cazul numai al demisiei președintelui este rezonabil interimatul prevăzut de legea electorală ca funcțiunea s'o îndeplinească președintele senatului, la rândul lui ales de partidul majoritar dela putere? Cazul demisiei amândurora ar atrage automat și dizolvarea parlamentului?

C.C.: Formula preconizată în decretul electoral al CPUN-ului este inadecvată. Mențin ideea guvernului provizoriu de tehnocrați care să elaboreze o lege electorală obiectivă acceptată de toate formațiile politice. A preconiza alegeri pe circumscripții uninominale (300) cu raportarea voturilor pe o listă centrală pe țară în capitală, care prin raportarea proporționalității să desemneze 150 de parlamentari. Deci, Adunarea Națională - 450 de deputați (300 plus 150). Senatul ar putea fi un for consultativ pentru anumite domenii, alcătuit pe principii elective corporatiste și cu integrarea deținătorilor anumitor demnități civile, politice și eclezinstice.

A.G.: La 15 Decembrie a.c. s'a constituit "Convenția Națională pentru instaurarea democrației", deschisă oricăror partide politice, asociații, forumuri, sindicate, acceptarea aderării fiind condiționată de unanimitatea inițiatorilor ei. In afară de chestiunea unanimității și sindicatelor, la prima vedere nu este sesizabilă diferența față de Alianța Civică. Se poate întrevedea o opoziție puternică fără sprijinul reciproc, dar și fără participare în competiția electorală?

C.C.: Am militat pentru o alianță între toate forțele opoziționiste. S'au constituit în provincie forumurile democratice antitotalitare. In centru, forumul care ar fi trebuit să se constituie, a întârziat în mod inadmisibil, el trebuind să fie un corolar al forumurilor din provincie și aceasta din cauza unor reticențe ale liderilor politici. Alianța Civică este apartinică. Obiectul ei este de a exercita un rol de liant și catalizator al formațiilor politice și de a le sprijini, Alianța neintrând în competiția electorală și neurmărind puterea. Datorită declarației de principii și statutului, partidul nostru o susține în toate acțiunile pe care le desfășoară. O opoziție puternică s'ar putea consolida prin concertarea Convenției cu Alianța Civică și formațiile Forumurilor democratice. Numai o opoziție unită ar putea asigura alternativa de guvernare a opoziției.

A.G.: Am exprimat totdeauna că alternativa rezidă în forța partidelor și nu în sprijinul care se oprește în pragul parlamentului. Poate ar fi de reflectat mai profund și mai practic în esența democrației. PNT-CD a dat publicității un proiect de Constituție care nu se armonizează cu faimoasele "teze" lansate de o Comisie parlamentară. Aveți și un vicepreședinte al acestei Comisii. Cum intenționați să combateți atâtea dispozițiuni nedemocratice, originalități colectate din constituții străine, originalități din căutarea unor specifice românești și arbitrariul unor instituții care dezechilibrează raporturile separațiunii puterilor în Stat?

C.C.: PNT-CD a întocmit prin juriștii săi un anteproiect de constituție, care reprezintă opțiunea conducerii noastre. Participarea unui parlamentar din partidul nostru este formală. Opțiunile oficiale ale partidului sunt integrate în anteproiectul nostru. Noi cerem organizarea prealabilă a referendumului, pentrucă nimeni nu are dreptul să devanseze opțiunea opiniei publice asupra formei viitoare constituționale înainte de a consulta poporul care a fost străin și de abolirea monarhiei și de încercarea făcută prin decretul CPUN-ului de a impune forma republicană, ca fiind deja consacrată printr'un accept al unora neîmputerniciți de opinia publică omisă, neconsultată.

A.G.: La începutul săptămânii de comemorare a Revoluției din 16-22 Decembrie 1989 și a martirilor ei, țara se află într'o stare de gravă tensiune recunoscută de guvernanți care totuși au susținut cu fermitate că nu cedează puterea, ci cel mult acordă opoziției împărțirea responsabilității pentru viitor, lăsând deschisă egalitatea împărțirii responsabilității și obscură proporția participării la guvernare. Partidul Național Liberal, prin președintele său Radu Câmpeanu, a trecut față de propunere la un dialog cu ușile închise asupra ofertei avansată de președintele Iliescu și guvern. Care este poziția PNT-CD?

C.C.: PNT-CD nu acceptă nici un fel de colaborare cu FSN și nu înțelege să împartă răspunderea cu actuala putere politică, sub nici o formă. Consideră că FSN trebue să-și asume gravele erori comise și să tragă consecințele acestora. El și-a dovedit nu numai tendințele totalitare dar și incapacitatea de a guverna. Nici un guvern nu-și poate îndeplini mandatul cu actualul Parlament nereprezentativ și ilicit. De aceea Parlamentul trebue dizolvat și procedat la alegeri libere și oneste. Aceste condiții nu pot fi realizate decât printr'o reală neutralizare a Ministerului de Interne și Justiție și prin scoaterea din învălmășagul politic al armatei și serviciului de informații.

A.G.: Vă mulțumesc cu multă considerație și să mă iertați de osteneala pricinuită. V'aș ruga să transmiteți un mesaj pentru cititorii "Cuvântului Românesc", risipiți pe toate continentele.

C.C.: Transmit acestora toată căldura iubirii mele de țară, care să se împletească cu a lor, căldură ce am resimțit-o tot timpul și-i asigur de lupta PNT-CD pentru triumful definitiv al Revoluției din 16-22 Decembrie 1989. Le doresc multă sănătate și fericire.

COMPROMIȚĂTORII NAȚIONALISMULUI

Ceaușescu a vrut să facă din minoritățile etnice Români, confundând naționalismul cu șovinismul. Aceeași confuzie persistă și în "gândirea" Führerului "Vetrei Românești", Radu Ceontea, cât și în spinala măduvă (cu care "cujetă") a publicistului dela "România Mare", "Azi", "Națiunea" sau "Renașterea bănățeană".

Confuzie voită? Răspunzând la întrebarea "cui prodest?" răspundem și la întrebarea anterioară. Dar nu despre asta e vorba, deocamdată.

Citez dintr'un articol al lui Nae Ionescu, publicat în anul 1930: "Bercu Solomon, din târg dela Pașcani, care muncește de dimineață până'n noapte, care își plătește regulat birurile și e respectuos de legile țării, care a fost în război și și-a împlinit însărcinările cu convingerea fermă că e dator să o facă, este desigur un bun Român."

Desigur, Maghiarii, Germanii, Tiganii, Sârbii, Slovacii, Evreii și toate celelalte minorităti din România pot fi și trebue să fie "buni Români". Dar nu pot și nici nu trebue să fie Români.

Confuzia de care vorbeam la început a făcut mult rău naționalismului curat. La noi și aiurea.

Luminează-ne, Doamne, mințile și ferește-ne de cei răi.

GUNOIUL LUI ENNIUS ȘI ALTE GUNOAIE

Unul dintre cei mai vechi poeți latini a fost Quintus Ennius (c. 240-169 a.Ch.) Fiind unul din pionierii poeziei latine, el nu era un rafinat al limbii și de aceea stilul său pare lipsit de eleganță, primitiv chiar. Totuși, Vergilius a împrumutat dela Ennius mai multe versuri, cărora le-a dat strălucirea sa; fapt recunoscut de însuși Vergilius, spunând că a scos perle "de stercore Ennii".

Da, există gunoaie fertile, dar există și gunoaie irecuperabile, gunoaie al căror drum, singurul drum, este al crematoriului. Din burtă de câine nu faci sită de mătase, ca să nu folosim o altă expresie, tot populară, dar mult mai corozivă.

Ici-colo se pune întrebarea: ce-i de făcut cu scriitorii compromiși, autorii care printr'o mare parte a operei lor au servit dictatura comunistă?

Timpul va hotărî dacă au... "dreptul la timp".

Adrian Păunescu, de exemplu, a fost și este plin de talent. Dar ce-a făcut cu el? Ar fi putut fi un demn continuator al lui Aron Cotruș. N'a fost să fie, n'a vrut să fie.

Dumitru Radu Popescu a fost și este un ales prozator și un subtil dramaturg. Dar... dar...

Oricum, istoria literaturii române n'ar fi completă fără Adrian Păunescu și Dumitru Radu Popescu.

Dar s'ar putea fără nici o remușcare lipsi de niște plagiatori, de niște homunculi, de niște pseudoscriitori precum Eugen Barbu, Corneliu Vadim Tudor, Nicolae Dragoș, Ion Dodu Bălan, Niculaie Stoian, Pompiliu Marcea, Ion Lăncrănjan sau Dumitru Popescu-Dumnezeu. Aceștia reprezintă deșeul steril, nerecuperabil.

ÎNAINTE...APOI...ÎNAPOI

Un teatru, o sală de concerte, o expoziție de artă plastică, o carte. Subînțelesuri, enunțuri "în doi peri", căutând porțiunea mai puțin deasă a sitei cenzurii. Ochii la cer, inima în adâncuri. Călătorii în eu, în propriul labirint.

Acestea au fost refugiile, retragerile unora care n'au acceptat compromisurile, care nu doreau să urmeze "prețioasele indicații" ale "genialului" în domeniul culturii, să se prostitueze la "Cîntarea României". Care nu doreau să se înregimenteze culturnicilor sau să se "întovărășească" cu Dumitru Popescu, Ion Dodu Bălan, Adrian Păunescu, Dinu Săraru, Ion Gheorghe, Nicolae Dan Fruntelată, Teodor Bulza, Eugen Barbu, Paul Everac, Constantin Sorescu, Artur Silvestri sau Corneliu Vadim Tudor.

Tăcere și mizerie, dar o mare libertate interioară și graniță deschisă cu Dumnezeu.

Acum nu mai acționează cenzura ideologică, a apărut în schimb cea economică.

Kitsch-ul s'a schimbat la față. Melodramatismul și pornografia au înlocuit pășunismul și protocronismul ceaușist.

Sălile de spectacol sunt adesea goale, deși ar fi multe de văzut și auzit.

Aproape nimeni nu mai zăbovește în fața unui tablou.

Toți suntem cuprinși de istoria politică.

Iși va întoarce din nou Dumnezeu fața dela noi? Si-a întors'o deja?

Poate că Dl. Ovidiu Guleș, dela publicația timișoreană "Gazeta de Vest" are dreptate când spune că, în următorii zece ani, Românii n'ar trebui să facă politică, ci să facă o intensivă cură culturală.

Nu știu dacă e chiar așa. Poate că, mai degrabă, ar trebui urmat îndemnul unei cântări evanghelice: "Privegheați și vă rugați într'una!"

Nihil sine Deo!

Dan Emilian ROȘCA

UNDE MERGEM?

—Horațiu COMANICIU—

Se vorbește azi mult de democrație. Este normal. Ea este formula viitorului.

Pe noi ne interesează ce se va face în țara noastră. Trebue să ajutăm la instalarea unei veritabile democrații. Pentru aceasta este necesară colaborarea celor din țară cu cei din străinătate. Nu e bine să fie uitați cei de peste hotare. Ei trăiesc de zeci de ani în țările democratice și experiența lor contează. Este bine de asemenea ca în construcția democrației să știm de unde pornim.

Avem noi un model de urmat în trecutul nostru? Dacă este să dăm un răspuns sincer, nu se poate să nu ne gândim la Iuliu Maniu. Am scris des despre el. Am făcut-o deoarece într'o țară unde prea mulți sunt setoși de noutate, se uită esențialul. Popoarele mari își respectă tradiția. Ele construiesc pe ceea ce s'a făcut. Armonia generațiilor, unirea lor, e un temei sigur.

Vă amintiți de Iuliu Maniu? El a fost capul dezrobirii transilvănene. S'a măsurat cu imperii, prin rezistență pasivă. A înfruntat imperiul austriac, pe acela al lui Hitler, pe al lui Stalin. Diplomații austrieci și maghiari spuneau: "ne temem mai puțin de ieșirile violente ale unui Vaida sau Aurel Vlad, decât de eleganța lui Maniu".

V. Posteucă, distinsul scriitor bucovinean scrie: "Să-mi fie permis să aduc marelui Dascăl al Democrației Iuliu Maniu, un omagiu din partea generației mele. Generația mea îi datorează nu numai miracolul tăcerii, Bădăcinul căpătând aureola de inițiere modernă, ci și fierbinte recunoștință de-a fi luat tineretul țării sub protecția sa. Tăcerea dela Bădăcini vorbește neamului. E vie. Crește în inimile generațiilor viitoare. Și va vorbi de-a pururi omenirii regăsite. Omenirii care i-a dat la zaruri roba tăcerii".

Intrebarea care se pune este și aceea de-a ști cum se orientează curentul naționalist? Vrea el un nou partid, sau întărește ce a construit I. Maniu, adică Partidul Național Țărănesc Creștin? Cei ce au făcut în 1942 un act cu Iuliu Maniu sunt pentru a continua un drum trasat de C. Codreanu, adică a fi alăturea de cei ce l-au moștenit pe Maniu. Deci sprijinit C. Coposu, un om de mare autoritate morală.

Nu zeci de partide, ci unire. Dacă este ca naționalismul românesc să se unească cu un partid, el nu poate uita trecutul. Iată câteva fapte ce reamintesc actul încheiat între I. Maniu și Legionari în 1942.

Actul acesta a unit două generații într'un moment greu, când Rușii năvăleau peste noi. Echipele create atunci au înfruntat cu mari riscuri agresiunea comunistă, susținută de tancurile ruse.

Orientarea spre Maniu a început în 1941 dar s'a perfectat în 1942, când încă Hitler era biruitor pe toate fronturile. Deci Legiunea s'a alăturat democrațiilor la greu și nu după victorie. Maniu a scris în această privință următoarele: "... Țin să constat că domnii Dr. Ovidiu Comșa, astăzi decedat, pe vremea aceea șeful Mișcării Legionare rămasă în țară, împreună cu Av. Horațiu Comaniciu, Prof. Ion Costea și alții, după mai multe convorbiri anterioare...mi-au declarat oficial în numele organizației din care făceau parte, ...că singura politică corespunzătoare intereselor poporului român și Statului nostru este aceea democratică și menținerea consituționalismului în viața de Stat". Și după mai multe afirmații ce întăresc cele de mai sus, Maniu adaugă: "Toate acestea sunt gata a le depune oficial și a le întări cu jurământ."

Actul acesta a fost aprobat și de Brătieni și de T. Petrescu, precum și de toate partidele. Dar a fost aprobat și de Americani și de Englezi. Maniu i-a întrebat dacă sunt de acord și răspunsul a fost favorabil.

Prin act Legionarii au fost protejați, cei din țară dar și cei din străinătate. Așa se explică achitarea, scoaterea de pe rol a procesului Legiunii, la Nüremberg, încă în faza instrucției. Toate mișcările considerate fasciste au fost condamnate, dar nu Legiunea. Cine poate spune că aceasta n'are nici o legătură cu I. Maniu?

E aproape sigur că actul a oprit deportarea Legionarilor în Siberia. Se hotărîse asta, se făcuseră listele. Intervenția lui Maniu, precum eforturile făcute de toți, a oprit ceva grav. Spre o mai bună lămurire, vor apare în viitor probe la tot ce afirm.

Tot acest act a făcut posibilă asocierea tinerei generații a anului 1944 luptei de rezistență contra invadatorului. Și tot acest act poate ușura înșamerea de azi, a generației revoluționare. Ea luptă pentru libertate, democrație, ca și generația din 1944.

Actul a făcut posibilă oprirea unui masacru legionar, decis în toamna anului 1944. Se făcuseră pregătiri în acest sens. Totul a fost dejucat și oprit prin intervenția lui Maniu și Ilie Lazăr. In memoriile sale Ilie Lazăr vorbește despre aceasta.

Maniu a fost singurul om politic ce s'a prezentat ca martor în procesul lui C. Codreanu, acuzat de trădare. Maniu s'a îndreptat spre boxă, i-a întins mâna lui C. Codreanu spunând "Iuliu Maniu nu dă mâna unui trădător".

Maniu a fost puternic atacat, deoarece a luat Legionarii sub ocrotire. C. Brătianu mi-a spus: "Niciodată nu veți putea mulțumi lui I. Maniu pentru ceea ce face pentru D-voastră." El a fost tras la [illegible]ere pentru act, de diplomații ce veneau din Occident. Ne-am dus la Maniu și i-am spus: "D-le Președinte, aveți mult de suferit din pricina actului. Noi suntem gata să ne retragem, ca să aveți mâinile libere în interesul țării". Ne-a răspuns: "Când fac o înțelegere, eu n'o mai stric. Până nu mi se va rupe șira spinării vă duc și pe voi în spate".

Actul făcut cu Maniu în 1942 și-a prelungit efectele și peste hotare. Datorită lui, ca o prelungire, Nicolae Penescu a creat la Paris în 1978 Consiliul Național Român. Prin el Legionarii au putut avea o apariție occidentală pe arena politică. Nicolae Penescu a lucrat mult înconjurat de Legionari, ca și I. Maniu.

E doar o trecere în fugă a unei colaborări între Maniu, Penescu, Ilie Lazăr și alții și între Legionari, căci ei au mers împreună de decenii, apărând icoana sfântă a libertății.

Asta poate fi uitat?

ISTORIE NESCRISĂ

—Economist, P. PREDESCU—

Istoria nescrisă cunoaște decizii de importanță majoră în viața popoarelor, dar care n'au ajuns a fi împlinite din diferite cauze.

Intre aceste cauze faptele de agresiune cu inerente orori primitive - dacă au fost evitate - au îngăduit omenirii pași înainte, dacă nu, au dat înapoi civilizația umană cu decenii sau veacuri.

Mă voi mărgini să aduc în lumină două evenimente de istorie prezentă, din care unul de istorie nescrisă și al doilea de istorie ce se scrie sub ochii noștri.

Analiza le este ușurată de convergența desfășurării lor in anul curent, cu desprinderea și cristalizarea unui deziderat de veacuri al omenirii: "Stavilă agresiunii".

Primul eveniment - istorie nescrisă - a fost marcat de un semnal înlesnit poate de puterea "Divină", aplecată la durerile celor ce au pierit în deportări, pușcării, schingiuiri, munci de exterminare, etc. etc.

Semnalul a luat formă de-OM-și se numește Sevardnadze; caz de noblețe deosebită, deoarece a părăsit prin demisie funcția de vârf a diplomației sovietice, punând prin aceasta stavilă unor măsuri de abuz - aflate în fașe - menite să terorizeze în prim pas popoarele învadate sub Stalin în urmă cu 45 de ani; provinciile răpite României și Țările Baltice.

In gestul său, n'au intrat calcule carieriste ce de obicei se înclină râului politic prin nenumărate și sofisticate argumente în sprijin. Teritoriile vizate au putut fi scutite în mare parte de amploarea complotului plănuit în umbra războiului din Golf, restrângându-se datorită demascării, la un număr mult mai redus de victime omenești.

Al doilea eveniment - istoria ce se scrie sub ochii noștri - are loc în Irak în numele principiului de "Libertate" popoarelor în fața agresiunii; și prefigurează o analogie care nu îngăduie separație de agresiunea Stalin.

Perestroificatul "Nobel" pentru pace oficializat premierului Gorbaciov, pune intr'un paralelism de înfruntare "Nobel"-ul neoficial al diplomatului Sevardnadze.

Recent, conducerea Gorbaciov împărțea două misiuni agresive: o armată cu unități de tancuri în Țările Baltice, a doua așezată la pândă în provinciile răpite României.

Sevardnadze, retras cu demnitate, evalua diminuarea ororilor ca urmare a demascării uneltirilor, odată cu demisia sa.

Rămâne de remarcat că diplomația rusă a tatonat agresiunea Irak-ului pentru analogie față de agresiunea Stalin de acum 45 de ani; și răspunsul le este servit fără sofisticate căi diplomatice...

De altfel, logica omului simplu descoperă că războiul de coaliție contra agresiunii Irak, nu este o problemă economică legată de petrol; deoarece fondurile de sute de miliarde de dolari irosite aici inclusiv deteriorarea instalațiilor și jertfele umane, depășesc valoarea economică a subsolului kuweitian.

Rămâne în picioare ca mobil al acțiunii, principiul politic indubitabil al "Libertății" în fața agresorului.

Trecutul apropiat care a îndepărtat un Ceaușescu și prezentul care nu-l îngăduie pe Saddam Hussein, denotă că trăim scadența și pentru reparația agresiunii de acum 45 de ani rămasă în calea unității Europei anilor 1992-1993.

Cine trebue să știe, știe - că în teritoriile răpite României și în Țările Baltice, nu e casă de om din care să nu fi dispărut sau să fi fost sfârtecat în chinuri măcar unul din membrii familiei; și cei rămași consideră deja depășit termenul necesar pentru a se face istorie scrisă prin pace agresiunii staliniste, până nu e prea târziu.

Contemporanii acestor evenimente, găsim "diplomatic" rostul și substratul premiului Nobel pentru pace din acest an: sau cum spune un proverb român nu prea academic: "S'a bătut șaua, să priceapă iapa."

Despre o carte

—Roxana MIHALCEA—

Sunt o Româncă născută în "exil" și trebue să spun că pentru cineva din generația mea, care n'a cunoscut "vremurile eroice" pe care le tot amintesc părinții noștri, fenomenul legionar nu este prea ușor de înțeles, cu mentalitatea noastră influențată de lumea occidentală în care ne-am format și în care trăim. Totuși, cei puțini "copii ai exilului" care ne căutăm rădăcinile și am vrea să nu ne înstrăinăm prea mult, dorim să cunoaștem și să înțelegem împrejurările pe care le-au trăit părinții noștri. Cu cât mai mare trebue să fie această dorință la cei din România, care încep a căuta să străpungă vălul de dezinformare care încă dăinuește acolo!

Mărturisesc că diversele publicații (cărți, reviste, etc.) din Occident nu m'au lămurit: prin opiniile contradictorii ale autorilor, mi-au mărit doar nedumerirea, dar și dorința de a mă dumeri. Publicațiile din România de după "revoluție", câte le-am putut cunoaște, mi-au mărit și mai mult curiozitatea, prin contrastul cu venerația părinților noștri de aici față de acel "fenomen legionar".

Luând întâmplător cunoștință de un articol publicat acum câtva timp în "Cuvântul Românesc" privitor la o carte intitulată "Corneliu Zelea Codreanu", editată la Madrid, mi-am procurat-o și am găsit în ea o expunere sobră, cu înlănțuire logică, a ideii fundamentale a lui Codreanu, exprimată direct, prin cuvintele și faptele lui însuși. Incheierea este de-a dreptul cutremurătoare.

Ideea (originală) de a întovărăși cartea cu o broșură în care iau cuvântul adversarii din acea vreme, este destul de senzațională. In orice caz, se dezvăluie în ea stări de lucruri inimaginabile, care ușurează înțelegerea fenomenului legionar, adică ceea ce tocmai căutam.

Sper ca, prin aceste rânduri, să atrag atenția celor interesați că această carte aduce o lumină nouă și chiar unele informații inedite asupra evenimentelor din epoca lui Codreanu. Mă gândesc însă în special la tinerii din România, doritori de lumină și adevăr, care n'au fost (și nu sunt!) adăpați decât cu injurii la adresa legionarilor. Este oare posibil ca această carte să ajungă și acolo?

Reamintim cititorilor care ar putea fi interesați, volumul intitulat "CORNELIU ZELEA CODREANU", editat la Madrid în 1988 și în care faptele și doctrina întemeietorului Mișcării Legionare sunt prezentate prin extrase din propriile sale scrieri, grupate tematic. Acel volum este însoțit de o broșură care cuprinde citate din documente provenite dela adversari sau dela istorici contemporani.

Cartea și broșura sunt încă disponibile și pot fi procurate, contra cost (20$ sau 35 FS sau 40 DM sau 135 FF) dela următoarele adrese:

Mr. Florea Nicoriuc
Behämsgasse 12
CH-3855 Brienz/Be
Suisse/Switzerland

Mr. George Bocioaga
3735 Salem Walk North
Northbrook, ILL., 60062
U.S.A.

Librairie du Savoir
5 Rue Malebranche
F - 75005 Paris
France

METODA SOCRATICĂ A LUI NAE IONESCU

Dumitru ICHIM

Tatăl lui Socrate era pietrar, iar mama lui moaşă. Poate dela pietrar a moştenit acel caracter puternic de stăruinţă într'o acţiune, de a rămâne de piatră şi totuşi preschimbată prin dăltuire, mai bine zis transformată. In orice caz dela mama, şi lui Socrate îi plăcea să sublinieze aceasta, a luat înclinaţia de a aduce în lume fiinţe vii prin moşire, arta maieuticei atingând la Socrate superlativul.

Socrate, spre deosebire de sofiştii Atenei care contra plată predau filosofia şi arta retoricii şi care se considerau că ştiu totul, porneşte dela punctul că noi nu ştim nimic despre om, adevăr, sau despre noi înşine, sau dacă ni se pare că ştim ceva, e învăţat greşit, o stare de confuzie, ca o ceaţă în care nu ştim să ne orientăm. Imperativul lui Socrate era GNOTHY SEAVTON, cunoaşte-te pe tine însuţi.

Socrate nu a scris cărţi şi nici nu a folosit tribuna, sau catedra, ci zi şi noapte căuta să ajute la naşterea oamenilor, ignoranţa considerând-o un păcat, sau o moarte. Ce ştim din cuvintele lui aflăm din ‘‘Dialogurile’’ lui Platon, ucenicul lui. In ‘‘Căutarea omului’’ nu îl găsim pe Socrate ostentativ, cu lampa în mână în amiaza mare aşa cum făcea Diogene, ci mergând în piaţă, la baie, sau la banchetele prietenilor. Aici începea dialogul, dia-logos, cu cineva şi din întrebare în întrebare ajuta pe cel cu care discuta să se dezbrace de exterior, de cunoaşterea superficială cu care era îmbrăcat şi să pătrundă în interiorul lui, în acea lume atât de necunoscută uneori, cea a sinelui.

Si totuşi, nu era o împingere din spate pe un drum necunoscut, ci o călăuzire şi ca ghid Socrate purta întotdeauna cu el, bastonul. Cu ajutorul lui îşi făcea loc printre spinii uscaţi ai falsei cunoaşteri. Intrebările se strângeau ca funia de par, de cel care credea înainte că ştia totul, şi aceasta, cum ne-o povesteşte Jaspers, producea o anumită durere în cel cu care discuta, o orbitoare pierdere când nu mai ştii unde te afli. Socrate îl prevenea pe ascultător că aceasta nu este cunoaşterea de sine încă, ci numai durerile naşterii. Socrate nu a avut elevi, ci prieteni, nu a fost numai întrebător, ci împreună ascultător şi împreună mergător spre taina facerii.

Pentru a înţelege mai bine referinţa din titlul lucrării noastre îmi voi lua îngăduinţa să povestesc o pildă narată de Socrate lui Callicles pe care o găsim în finalul lui ‘‘Gorgias’’ al lui Platon.

Când, cum spune Homer, Zeus, Poseidon şi Pluto au luat conducerea universului dela tatăl lor şi-au împărţit lucrurile de făcut între ei. Pe vremea lui Cronos era o lege după care omul care era drept şi ducea o viaţă sfântă mergea în Insula Fericiţilor, iar cel care trăise în nedreptate şi murdărie spirituală mergea în Tartar, sau în iad. In partea timpurie a domniei lui Zeus oamenii erau judecaţi de alţi oameni, iar verdictul dat de aceştia nu era întotdeauna cel drept. ‘‘O să pun un sfârşit, şi-a zis Zeus, la acest procedeu.

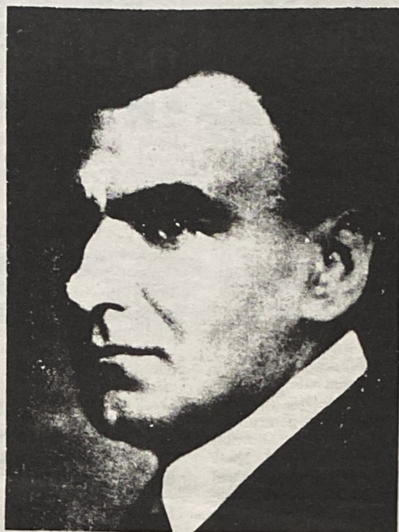
E foarte adevărat că judecăţile sunt dirijate prost, iar acuzaţii sunt aduşi la judecată îmbrăcaţi, iar verdictul este dat de pe când sunt încă în viaţă.’’ După cum trupul omului mort poartă dincolo de viaţă forma ce a avusese, sau rănile sau semnul lor, acoperite, la fel sufletul poartă dincolo frumuseţea virtuţilor, sau închircirea în nedreptate, crime, sau patimi.

De aceea Zeus ia o nouă hotărîre. El numeşte ca judecători pe fiii lui, pentru Asia pe Minos şi Rhadamanthys şi pentru Europa pe Aeacus. Aceştia trebuiau să-l judece pe om dezbrăcat de trup, suflet către suflet. Judecata devine astfel o cunoaştere, o portiţă spre transcendent, care este în directă relaţie cu faptele vieţii noastre, bune sau rele, de aici de pe pământ. Deoarece prin goliciune (‘‘aletheia’’ fiind adevărul gol-goluţ) se cunoaşte sufletul în întregimea lui, îndemnul lui Socrate este ca ‘‘facerea răului să fie evitată mai cu perseverenţă decât suferirea lui. Mai presus de orice, un om trebue să studieze, nu cum să pară bun, ci cum să fie aşa, deopotrivă în viaţa publică şi cea particulară.’’ (Gorgias, 527) Cele două domenii, viaţă şi moarte, îşi pierd caracterul antinomic şi devin un singur domeniu, cel al fiinţei care ‘‘să trăiască şi să moară înperseverarea dreptăţii şi a celorlalte virtuţi.’’

Aşa a trăit şi aşa a murit Socrate, nici viaţa înşelându-l, nici moartea înfricoşându-l.

In cultura noastră românească Nae Ionescu apare, la timpul cuvenit, ca un Socrate, iar această cinstire ce i-o dăm nu are nimic bombastic, sentimental sau subiectiv, acoperirea afirmaţiei bazându-se nu numai pe ceea ce a spus Mircea Eliade, ci pe analogiile, coincidenţele de situaţii dintre atenian şi gânditorul nostru şi, în primul rând, pe metoda folosită de amândoi.

‘‘Prezenţa lui Nae Ionescu, scrie Eliade, a fost, şi continuă să fie, atât de copleşitoare, încât numele său s'a întins de-a lungul ţării, transfigurat de mit sau însângerat de veninul magnific al urii.’’ Prezenţa lui a fost şi rămâne atât de vie pentrucă nu a scris cărţi, ci a trăit într'un perpetuu dialog, muncind împreună cu studenţii lui la cunoaşterea de sine, la moşitul

împreună şi naşterea adevărului. Incuraja sinceritatea şi aventura spirituală în căutarea adevărului, făcând o distincţie netă între raţionalismul cartesian şi adevăratul raţionalism cu care se înrudea misticismul ca spre METAPHYSIS, între ştiinţifismul narcisian oprit în autoidolatrie şi înţelepciunea agapică.

In prelegerile lui ajuta pe studenţi să se exprime pe ei înşişi, ideile lor, felul lor de simţire şi gândire, rămânerea a ceea ce eşti tu însuţi, iar nu un produs în serie, un papagalicism, repetând vaste cunoştinţe de lexicon şi enciclopedie. De aici marea grijă asupra cuvântului şi a feririi de schizofrenia demagogismului în diferite domenii. A spune ceea ce trăieşti şi a trăi ceea ce spui, iată de ce ucenicii lui Nae Ionescu sunt atât de originali şi diferiţi, fiecare cu o lume a lor înflorind sub acelaşi cer.

Chipul socratic al lui Nae Ionescu poate cel mai bine e reliefat de Mircea Eliade, ucenic al acestuia, căruia i-a purtat o vie, sinceră şi neuitată amintire. Acest portret îl găsim în ‘‘Roza vânturilor’’ şi citâm din cuvântul introductiv scris de Eliade ca editor: ‘‘Momentul spiritual - pe care l-a formulat, dacă nu chiar l-a creat Nae Ionescu - cerea o ieşire din formule, din cărţi, din lucruri învăţate. Războiul pusese din nou problema omului libertăţii şi mântuirii lui. In România întregită, această problemă se încadra în acea gravă şi surdă luptă de regăsire a sufletului românesc, autentic.’’ La această ‘‘regăsire a sufletului românesc’’, subliniază Eliade, luminase Nicolae Iorga printr'o intuiţie fundamentală a unor virtuţi specific româneşti din istoria neamului nostru, fără de care creaţia e mincinoasă şi viaţa zadarnică. Vasile Pârvan, pe de altă parte, caută în protoistoria tracă izvorul unor virtuţi mai universale, iar momentul spiritual pe care îl alimenta profesorul Nae Ionescu în prelegerile şi articolele lui aparţinea unui alt cerc. ‘‘Se cere, citez, înainte de toate, o totală sinceritate faţă de sine şi faţă de ai tăi. Nu ştii decât ceea ce trăieşti tu; nu rodeşti decât în măsura în care te descoperi pe tine. Orice drum e bun, dacă duce în inima fiinţei tale, dar mai ales drumurile subterane, marile experienţe organice, riscurile, aventura. Un singur lucru e esenţial: să rămâi tu, să fii autentic, să nu-ţi trădezi fiinţa spirituală.’’ Originalitatea, autenticitatea, tu-însuţi-etatea de care vorbeşte Eliade mai sus, exprimă metoda socratică pe care o şi subliniază fără nici o reticenţă: ‘‘Socratismul profesorului Nae Ionescu se integrează astfel’’, de minune momentului spiritual 1922-1930. Tot ce a dezbătut ‘‘generaţia tânără’’ în acea vreme - ‘‘experienţa’’, ‘‘aventura’’, ‘‘ortodoxia’’, ‘‘autenticitatea’’, ‘‘trăirea’’ - îşi găsesc rădăcinile în ideile profesorului Nae Ionescu.

Sufletul românesc nu se putea găsi pe sine fără drame, fără eşuări, fără ‘‘experienţe’’. Nu te puteai întâlni cu tine prin cărţi, prin metode, prin ideile altuia. Ca să poţi ajunge undeva, oriunde, trebue înainte de toate să fii tu însuţi să fii autentic. In această dramatică şi necesară luptă pentru autenticitate - fără de care nimic nu se poate crea - profesorul Nae Ionescu a jucat rolul de frunte. In timp ce alţi cărturari şi scriitori se grăbeau să ‘‘sistematizeze’’ el îşi continua conversaţiile, lecţiile, fragmentele. Pe Nae Ionescu nu-l interesa decât un singur lucru: să fii tu însuţi.’’

Această ‘‘fii-tu-însuţi-etate’’ o aplică Nae Ionescu lui însuşi, studenţilor lui pe care-i considera prieteni, iar nu tabăra opusă catedrei, neamului, culturii româneşti şi religiei ortodoxe, bisericii şi statului român. Era un act de mare îndrăzneală a condeiului şi a cugetului şi prept consecinţă despre Nae Ionescu s'a vorbit şi se vorbeşte sau ca de un chip legendar, sau ca o ţintă superlativă a celor mai răutăcioase calomnii.

Prin disciplină academică Nae Ionescu a reuşit să fie la curent cu toată ştiinţa veacului său. Celor care mai trăiau în forma de viaţă a Renaşterii le răspunde că ‘‘mie, mi-a ajutat Dumnezeu de le-am lichidat; le-am lichidat din mine, curând după momentul în care Dumnezeu a început să le lichideze din istorie. Ei se înţepenesc, deci, în superbia individualistă (‘‘tant pis pour les faits’’) eu încerc să fiu umil şi înţelegător în faţa faptului normal, de care nu mă pot apropia decât cu sfiiciune.’’ (Intr'o chestie de metodă’’)

‘‘Faptul normal’’ de care se apropia cu sfiiciune e cu totul altceva de ‘‘organicismul’’ de care era acuzat de cei care ‘‘neştiind probabil că eu am trecut pe acolo acum vreo treizeci de ani fără măcar să scot pălăria, îşi închipuiesc că ‘‘viaţa’’ de care vorbesc eu e biologie pură, nebăgând de seamă că exemplele din biologie pe care le aduc eu nu sunt ‘‘exemple’’, ci ‘‘metafore’’ - argumentarea mea nefiind inductivă, ci prin analogie; şi pe deasupra uită că un ‘‘organism’’ este altceva decât o existenţă din lumea plantelor şi a animalelor; aşa cum am învăţat eu, şi n'am uitat, dela unul căruia îi zicea Kant.’’

Când Universitatea românească rămăsese încă înţepenită în pozitivism şi idealism, e pur şi simplu un curaj dela catedra de Logică şi Filosofie să vii cu cursuri şi discuţii despre misticism, religie, ortodoxie, predanie, Dumnezeu. Nae Ionescu vine ca un spirit proapsăt, ca o briză angelică deasupra Siloamului aducând în discuţie marile probleme care într'adevăr frământă spiritul omenesc. ‘‘Scientismul’’ devenise nu numai o modă a universitarilor, ci şi a teologilor. Acestora le arată Nae Ionescu că nu au de ce să se jeneze de adevărurile ultime, absolute, ale teologiei şi să trăiască un complex de inferioritate în faţa pozitivismului. Există o anumită vârstă, zice Nae Ionescu, prin clasa a V-a de liceu, când în contact cu ştiinţele exacte ne închipuim că ştim absolut totul şi că ‘‘totul se poate înţelege şi explica cu ajutorul instrumentului aşa de ispititor în simplitatea lui lineară, pe care această ştiinţă - câtă poate intra în capul nostru la vârsta aceea - ni-l pune la îndemână; şi că tot ce nu se cuprinde în cadrele ştiinţei e basm, superstiţie sau naivitate. Există însă şi în istoria spiritului omenensc o asemenea vârstă. Cronologic ea se aşează, cu maximum de întensitate, cam pe la 1870. Si este, în ignoranţa ei îndrăzneaţă şi stupidă - cuvântul nu e prea tare pentru o epocă dominată spiritual de Vogt, Moleschott, Bűchner, Wagner, David Friedrich Strauss, sau Haekkel - una din epocile cele mai coborîte ale culturii umane. E adevărat că stăpânirea aceasta nu a durat mult.’’ După ce supune rigorilor logicei ce este ştiinţa şi ce nu este, conclude că ‘‘teologia nu are nimic de invidiat altei ştiinţe şi cu atât mai puţin se poate ruşina în faţa unora din ele.(...) Iar dacă e vorba de ierarhizare, apoi tot mai sus stă teologia, ale cărei temeiuri stau în cuvântul revelat al lui Dumnezeu, decât oricare altă ştiinţă al cărei obiect e numai făptură a lui Dumnezeu, lăsată la dispoziţia bietei noastre putinţe de a înţelege.’’ (‘‘Stiinţificii şi teologia’’)

Ceea ce Socrate reuşea cu moşitul lui era să ajute la ‘‘facere’’. Din ignoranţă se năştea un om nou, care era cel autentic. Dar ce putea să-i ofere Socrate născutului? Cunoaşterea Binelui. Teoretic e frumos şi Biserica Ortodoxă îl consideră pe Socrate un creştin înainte de Hristos, dar practic: ce este Binele? E ceva aşa de frumos, ar răspunde Socrate, că odată înălţându-te la cunoaşterea lui e imposibil ca să nu-l urmezi. Si totuşi a trebuit ca Logosul să se întrupeze ca Bine absolut şi chiar aşa cunoaşterea Binelui nu e imperativă pentru om pentrucă, aşa cum se plângea Tarsianul, ‘‘cunosc binele pe care vreau să-l fac, şi săvârşesc răul pe care nu-l vreau,’’ afirmaţie, dar şi răspuns, după sute de ani, dat Atenianului.

Nae Ionescu ajută prin metoda lui la ‘‘facerea’’ omului, dar merge mai departe. Peştera lui Platon poate culmina, de data aceasta cu Logosul întrupat. Pe de o parte FIRII i se deschide SUPRA-FIREA, şi lumii fizice cealaltă lume, a metafizicului. Umanului oricât de înalt ar deveni nu-şi este suficient pentrucă structura lui e în setea de infinit şi etern, de aceea perspectiva umanului nu este supra-omul, nici îngerul, ci Dumnezeu. Nae Ionescu în cuvinte de o simplitate extraordinară sintetizează această realţie. ‘Putinţa omului de a pătrunde dincolo, în chiar această viaţă, constituie experienţa mistică a fiecăruia din noi. Pătrunderea vieţii de dincolo, în viaţa de aci, prezenţa ei în fiecare moment al istoriei constituie înţelegerea mistică a existenţei’’. Negarea misticismului, care este deschiderea omului spre Dumnezeu ar însemna negarea oricărei existenţe religioase, sau a oricărei religii de aceea Nae Ionescu spune de ţăranul român că face o categorică mărturie pentru misticism prin simplu gest pe care îl face, plecând dimineaţa la lucru, şi anume însemnarea cu semnul sfintei cruci.

Continuare în nr. următor

125 DE ANI DELA ÎNFIINȚAREA ACADEMIEI ROMÂNE

——Florin MARCU——

In țările române, spre jumătatea veacului trecut, lupta națională are un aspect progresist. Această luptă era strâns legată de problema realizării unei culturi naționale și de aceea a înfăptuirii unității depline în limbă. Cultura trebuia să ridice nivelul însuși al poporului, făcându-l capabil de a se constitui în națiune, formând un stat de sine stătător. Ea folosea drept armă în mâna slujitorilor luptei pentru ideea națională, pentru realizarea unității naționale.

Limba, legată de cultură, cunoaște în modul cel mai evident acest proces de trezire, de-a dreptul revoluționar. Tot mai mult se făcea simțită o îmbogățire a lexicului, o unificare a limbii vorbite de Românii de pretutindeni.

Pe la jumătatea secolului trecut, problema limbii era una dintre problemele de bază care preocupa opinia publică dela noi. Inainte de toate se simțea nevoia unei limbi capabile să facă față noilor legături -tot mai strânse- dintre țările române și, totodată, nevoia unei limbi moderne, care să înglobeze termenii necesari în diversele domenii ale vieții sociale și culturale, aflate în plin proces de transformare.

Pe lângă aceste scopuri practice, limba trebuia să folosească luptei pentru unitatea națională și însăși luptei pentru recunoașterea poporului român ca națiune. De aici se va ajunge la o serie de exagerări, ca acelea ale Scolii Ardelene și ale curentului ce-i urmează.

De problemele limbii se leagă primele proiecte și încercări de realizare a unei societăți academice sau literare, care să dea întregii națiuni o ortografie, o gramatică și un dicționar. Astfel încât, dela începutul secolului al XIX-lea, C. Diaconovici încearcă să înființeze o "societate pentru cultivarea limbii". Același scop și-l propune și "Societatea literară", înființată la Brașov de către unii din boierii munteni refugiați aici în 1821. Eliade, în prefața sa Gramatica sa din 1828, cere și el înființarea unei "academii", care să studieze problemele limbii. In 1836, Eforia școalelor din București publică statutele unei viitoare "societăți literare" care urmărea, între altele, și alcătuirea unui dicționar. In 1841, Emile Kohly de Guggsberg -un preceptor de limbă franceză al nepoților comisului Ioan Gherghel- propune în Le Philodace, aperçu sur l'education chez les Roumains, înființarea unei Academii cu membri din Moldova și Tara Românească, care urma să se întrunească în sesiuni la Focșani și să alcătuiască o gramatică și un dicționar. Tot acum, după societatea "Filarmonica", ia naștere "Societatea literară", legată de societatea revoluționară "Frăția". In 1857, C. Florescu propune să se lucreze dicționarul și gramatica limbii române de către "o comisie de învățați".

In perioada premergătoare Unirii Principatelor, apare tot mai necesară întocmirea unui dicționar,a unei gramatici și a unui sistem ortografic unic. Unirea și formarea statului național crează noi posibilități de dezvoltare a activităților culturale. Din primii ani de domnie a lui Cuza, se simte un suflu nou de cultură. In Ardeal, de asemenea, avântul cultural este deosebit de viu.

In acești ani se pune mai insistent problema înființării unei societăți literare (sau academie). Aceasta urma să se îndeletnicească nu numai cu problemele de limbă, ci și cu cele de istorie și de știință. Viitoarei Societăți i se dă, în aproape toate proiectele, un larg caracter național. Bazele ei materiale se pun în 1860, prin însemnatele donații și prin legatul lui Evangeliu Zappa, cărora în 1863 li se alătură o donație importantă a domnitorului.

In primăvara anului 1866, C.A.Rosetti, ministru secretar de stat la Departamentul Instrucțiunii Publice și al Cultelor, îndemnat de V.A. Urechia, înființează Societatea Literară Română. In urma raportului lui C.A.Rosetti și având în vedere un jurnal al Consiliului de Miniștri din 12 Martie 1866, care are și avizul Consiliului de Stat, Locotenența Domnească a Principatelor Unite Române aprobă proiectul de regulament pentru formarea Societății Literare Române, care trebuia să dea națiunii "acele două coloane ale templului său literar: Gramatica și Glosariul limbei".

Aprobat prin decretul Locotenenței Domnești din 1 Aprilie 1866, regulamentul arăta că se va forma în București o societate literară cu misiuni speciale: de a fixa ortografia limbii române, de a elabora gramatica limbii române și de a începe și realiza dicționarul limbii române. De asemenea, se fixează numărul membrilor noii societăți la 21, din toate provinciile locuite de Români, înăuntrul sau în afara hotarelor României de atunci. Tot în acest regulament se stabilește și data deschiderii primei sesiuni pentru 1 August 1866. De menționat că prin decretul Locotenenței Domnești, competența Societății se limita numai la problemele de limbă.

Inființarea Societății Literare a stârnit un entuziasm deosebit mai ales peste munți, în Transilvania. Iosif Vulcan, de pildă, anunță în "Familia" inițiativa guvernului din București, mulțumind lui Rosetti și făcând unele propuneri de membri.

Printr'un alt decret al Locotenenței Domnești din 22 Aprilie 1866 sunt numiți membri dinafara hotarelor ai Societății Literare Române pentru cultura limbii, pentru Maramureș: Iosif Hodoș și Alex. Roman; pentru Transilvania: T. Cipariu, G. Munteanu și G. Bariț; pentru Banat: Andrei Mocioni și Vicențiu Babeș; pentru Bucovina: Alex. Hurmuzaki și Dimitrovici, înlocuit cu I.G.Sbiera și alții.

Intre timp, după ce făcuse cunoscut membrilor numirea, prin scrisori, cerându-le să-i comunice acceptarea, pentru a le putea trimite bani de drum, Rosetti lansează un apel prin presă, rugând să se facă propuneri de membri, reprezentanți ai Munteniei și Moldovei. Opinia publică arată un viu interes propunerii lui Rosetti, fiind recomandați: Heliade, A.T.Laurian, Bolintineanu, I.C.Massin, N.Ionescu, V.A.Urechia, V. Alecsandri, M.Kogălniceanu etc.

Deși se luaseră toate masurile pentru apropiata sesiune, totuși adunarea Societății nu va avea loc în 1866. Datorită epidemiei de holeră care bântuie în țară și având în vedere că la hotare s'au stabilit carantine, iar "intrarea în țară la timp a membrilor din provinciile române supuse dorinței străine e cu anevoință", în ședința Consiliului de Miniștri din 21 Iulie 1866, luându-se în considerare referatul ministrului secretar de stat al Instrucțiunii Publice și al Cultelor, se hotărăște ca întrunirea Societății Literare să se amâne la 1 August 1867. De fapt, la amânarea convocării mai contribuise, pe lângă epidemia de holeră, și împiedicarea unor membri de peste munți de a lua parte, și căderea dela putere, la 15 Iulie, a guvernului din care făcea parte C.A. Rosetti. Amânarea se mai datorește și stării de tensiune existentă în acel timp între România și Austria.

In luna Iunie 1866, printr'un decret, sunt numiți o serie de noi membri pentru a se completa numărul prevăzut de regulament, și anume: V. Alecsandri, C. Negruzzi, V.A. Urechia (din România de peste Milcov); Heliade, A.T. Laurian, C.A.Rosetti și I.C. Massim (din România de dincoace de Milcov). Puțin după aceasta, se mai numesc membri, pentru completarea locurilor vacante, Titu Maiorescu și N. Ionescu.

Convocarea Societății Literare a constituit un sprijin dat de guvernul român ideii naționale. De fapt, avem a face nu numai cu convocarea unei societăți care să rezolve problemele limbii, ci cu o manifestare națională organizată de guvernul român. In presa vremii se agita tot mai mult ideea deplinei unități naționale române. De altfel și agitația în jurul venirii membrilor Societății Literare la București constituie o manifestare în acelaș sens național.

Primirea membrilor Societății Literare are un caracter sărbătoresc; acestia "fură primiți cu un zgomotos entuziasm". S'a organizat un comitet de recepție, care adresează un apel către public pentru primirea membrilor Societății Literare în ziua de 31 Iulie. Intr'adevăr cetățenii Bucureștiului vor face acestora o primire sărbătorească. Massim califică, pe drept cuvânt, primirea membrilor Societății drept "o serbare adevărat triumfală".

Solemnitatea inaugurării Societății Literare are loc la 1 August 1867. Stefan Golescu, șeful noului cabinet, deschide solemnitatea, arătând mai întâi scopul societății care se inaugurează. Face apoi lectura referatului guvernului din 11 Februarie către Locotenența Domnească, prin care se supune spre aprobare decretul de constituire a acestei societăți, și adaugă că "nu poate fi dorință mai legitimă pentru membrii aceleiași națiuni decât de a-și cultiva limba națională, tezaur pe care nu este putere omenească să-l poată lua dela un popor". El arată că "societatea este și rămâne independentă și liberă, cum liberă și independentă a fost, este și va fi limba poporului român". In încheiere, Golescu cere Societății Literare ca prin lucrările ei să nu despartă "prin limbă pe popor de clasele culte, căci limba nu este a unei clase, ci a națiunii". Vorbește apoi V.A.Urechia la inaugurarea bustului lui Evangeliu Zappa, după care se cântă cântecul "Mult e dulce și frumoasă limba ce vorbim".

După aceea, în aplauzele unanime ale publicului, urcându-se la tribună, Timotei Cipariu ține un discurs în care își exprimă speranța că 1 August 1867 va face epocă nouă în viața culturii naționale române. El arată că Societatea are o misiune înaltă și un scop atât de sacru, încât nu poate crede că mai poate fi vreun Român adevărat care să nu-i recunoască această misiune importantă și să nu-i ureze cele mai frumoase rezultate pentru întreaga românime. In încheiere, declară: "Am început a ne libera patria, am început a ne libera limba", fiind acoperit de "detunătoare" aplauze.

Societatea își începe activitatea. Participă, la început, un număr restrâns de membri; numai ardelenii, care reprezentau, în general, curentul etimologic, participă masiv și vor fi totdeauna prezenți la lucrările sesiunii. O parte din membri nu pot veni la sesiune, iar alții, ca Alecsandri, Negruzzi și T. Maiorescu, se abțin dela lucrările ei. Totuși membrii Societății lucrează efectiv zi de zi. Cipariu ține o cuvântare despre istoria limbii române. Eliade rostește un discurs asupra fazelor de dezvoltare a unor limbi, iar Laurian face istoricul ideii formării unei societăți literare.

Una dintre lucrările fundamentale ale acestei sesiuni este problema statutelor. Intr'una din primele ședințe ale Societății, Bariț propune ca sfera ei de activitate să fie lărgită și ca ea să nu fie numai o societate literară, ci o societate academică. Acest punct de vedere este acceptat de ceilalți membri și Societatea se va ocupa în mai multe ședințe de problema statutelor. Statutele sunt votate la 24 August și înaintate, printr'o adresă membrilor, Ministerului Instrucțiunii Publice și Cultelor, arătându-se că prin votarea acestora Societatea își terminase "lucrarea principală a sesiunii". In urma unui referat al ministrului către domn, statutele sunt sancționate prin decret.

Potrivit art. 1 din Statute, Societatea Literară Română, convocată în Bucuresti prin decretul din 2 Iunie 1867, nr. 5041, se constituie, în puterea art. X din regulamentul provizoriu din 1 Aprilie 1866, în Societatea Academică Română, cu scopul de a lucra la înaintarea literelor și științelor între Români. Societatea Academică este împărțită în trei secții: literară-filosofică, istorică-arheologică și cea a științelor naturale (art. 3). Se stabilește că: "secția literară se ocupă de diversele chestiuni filologice destinate a cultiva, a curăți și a perfecționa limba română; organizează misiuni lexicografice pentru compunerea unui dicționar român cât se poate mai complet; încurajează și premiază operele filologice și altele de valoare literară" (art. 4). Se mai hotărește ca fiecare să aibă câte o revistă.

Ecoul stârnit în presa și în opinia publică a vremii de înființarea Societății Academice este considerabil. Din corespondențele publicate în acest timp se pot vedea speranțele pe care și le puneau Românii din Transilvania în această societate literară și în rolul pe care ea avea să-l joace în procesul de creare a deplinei unități naționale. Intr'un articol publicat în "Românul", intitulat "Părțile României" Hasdeu protesta împotriva împărțirii spațiului dacic în prea multe provincii, arătând că nu există decât "o singură Românie, cu un picior în Dunăre și cu altul în ramificațiile cele mai depărtate ale Carpaților".

Discuțiile din presă în legătură cu menirea Societății Academice continuă chiar după terminarea acesteia. In Transilvania, îndeosebi, se combat, din motive ușor de înțeles, zvonurile cum că Societatea Literară ar avea scopuri și tendințe politice. Intors în Ardeal, Cipariu publică o scrisoare în care susține că delegația de ardeleni venise la București doar cu țeluri literare. El publică în al său "Arhivu pentru filologie și istorie" o serie de dări de seamă referitoare la activitatea Societății. Intr'una din acestea, el arată că lucrările Societății Academice fuseseră "curat filologice" și "cu totul independente".

Aceeași atitudine de prudență o întâlnim și la Bariț. Agitația dusă în România în jurul problemei deplinei unități naționale provoacă îngrijorări cercurilor conducătoare din Austria și Ungaria. Totuși, în ultima ședință a Societății Academice, Bariț, după ce subliniază că Societatea se întrunise doar cu "scopuri curat științifice", nu uită să adreseze mulțumiri "către toți... câți și câte ne-au întâmpinat cu atât elan și caritate frățească", încheind cu: "Să trăiască Națiunea Română".

Unul din principalele țeluri pentru care a fost creată Societatea Academică Română a fost problema dicționarului limbii române, problemă care a intrat în discuție încă în prima sesiune din 1867, precum și aceea a ortografiei și a unei gramatici.

Deși lucrările privitoare la problemele limbii nu înregistrează rezultate substanțiale, totuși sesiunea din 1867 are o deosebită însemnătate, deoarece acum se pun bazele temeinice - prin statute - viitoarei Academii Române, ea fiind totodată prima categorică manifestare a deplinei unități culturale românesti.

In ceea ce privește problemele limbii, rezolvarea lor temeinică va întârzia multă vreme din pricina curentului etimologic, care era slujit de majoritatea primilor membri.

După ce în 1879 Societatea Academică Română se transformă în Academia Română, se trece dela preocupări strict filologice la o activitate mult mai extinsă, care a avut un rol pozitiv în dezvoltarea științei și culturii românești.

Academia Română contribuie astăzi la propășirea generală a științei, literelor și artelor din țara noastră. In filialele sale din Iași și Cluj, în bazele științifice dela Timișoara și Tg. Mureș, în institutele sale științifice și în alte numeroase unități (laboratoare, stațiuni experimentale etc.), o mulțime de cercetători efectuează cercetări științifice în toate domeniile științei și culturii, studiază posibilitatea de punere în valoare a bogățiilor naturale și a forțelor productive ale țării. Organizată în secții științifice și având în subordine și alte instituții, ca Biblioteca și Editura, cel mai înalt for de știință și cultură din România editează astăzi periodice, publicații neperiodice și colecții, în limbile română, franceză, engleză, rusă, germană și maghiară, și întreține legături cu cele mai importante institute științifice din lume.

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

ZECE MAI

-PAGINĂ REALIZATĂ DE TUDOR MURGOCI -

Zece Mai este una dintre cele mai semnificative și autentice sărbători ale istoriei românești, căci în ea se îngemănează momente de mari înfăptuiri naționale, complete, durabile și atotgrăitoare pentru existența românească. Ea reprezintă o treaptă superioară de creștere și de continuitate a comunității etnice românești.

La 1859, prin alegerea lui Alexandru I. Cuza, ca Domnitor al celor două principate românești, se realizează UNIREA acestor principate, care se vor numi de atunci ROMANIA. Domnia lui Cuza a fost plină de progres și rodnicie, datorită unei guvernări chibzuite, unei politici sănătoase și unui devotament total pentru interesele majore românești, ceea ce a îngăduit o identitate națională bine închegată. Fără greutățile imense pe care le-au ridicat puterile străine, au dus la necesitatea întemeierii unei dinastii conducătoare, care să pună capăt luptelor interne pentru tronul țării.

10 MAI 1866

Pe baza unui plebiscit național, ținut între 2-8 Aprilie 1866, a fost ales ca întemeietor al acestei noi dinastii prințul Carol de Hohenzollern - Sigmaringen, care alegere a fost aprobată și de celelalte puteri străine. La 9 Mai 1866, prințul Carol calcă pământul țării, la Turnu-Severin și în ziua următoare sosește la București, la 10 Mai, când depune jurământul de credință față de legile țării, pe Evanghelia prezentată de Mitropolitul României: "Jur de a păzi legile României, de a menține drepturile sale și integritatea teritoriului ei". Si așa a fost. Prințul Carol și-a ținut jurământul.

10 MAI 1877

România și-a declarat independența față de Turcia, asigurând țării o poziție de prestigiu și demnitate în conjunctura politică a Sud-Estului european. Iar, în politica internă a creat condițiile optime de dezvoltare a unei civilizații și culturi neîntrerupte, punând în același timp bazele Statului Român modern.

10 MAI 1881

Carol I a fost încoronat Rege al României, prin voința unanimă a națiunii. După unire, prin aceste trei acte glorioase și înțelepte, a fost format și consolidat Statul Român sub forma unui Regat liber și independent.

Zece Mai însemnează, deci, o dată de răscruce, dar și de continuare a unor tradiții străvechi, o dată de creștere a puterii politice și spirituale a națiunii române. Națiunile trăiesc prin permanenta conștiință a mărețelor momente, a culmilor pe care le-au atins în dezvoltarea lor istorică. Aceste momente de glorie au fost posibile prin identificarea celor ce au condus destinul național cu idealurile celor mulți și prin identificarea celor mulți cu idealurile strămoșilor, visând o lume mai bună, mai dreaptă și creatoare de civilizație și valori culturale, în conformitate cu structura spirituală a neamului, din care făceau parte prin naștere sau prin integrare sinceră și desăvârșită, pentru îndeplinirea unei rânduieli în lume.

Zece Mai este o piatră de temelie în istoria românească și astăzi ne închinăm cu sfială în fața celor ce s'au jertfit pentru realizarea independenței, puterii politice și continuarea tradițiilor românești, care au asigurat un loc de autentică prețuire a neamului românesc.

Zece Mai reprezintă pentru noi mai mult decât un simbol sau o ocazională aducere aminte; este un punct de hotărnicie, la care ne întoarcem mereu să privim în perspectiva istoriei dimensiunile de existență ale națiunii române, care a îndeplinit o poruncă, ce i-a fost dată la nașterea ei și pe care generațiile nesfârșite de Români au datoria și dreptul s'o îndeplinească până la ultima iotă, fără răgaz și fără rezerve.

Aceste trei mari acte naționale au fost sărbătorite și sunt sărbătorite în afara hotarelor țării de toți Românii de pe tot întinsul lumii. De când au fost înfăptuite și până când regimul comunist a îngenunchiat țara, națiunea română le-a comemorat cu pietate și cu mândrie.

După 46 de ani de dictatură comunistă, în zbaterea de azi a lumii, Românii de pretutindeni își vor găsi liman de întâlnire sub bolta majestuoasă a lui Zece Mai, pentru reîmprospătarea de energii și crez, pentru înmănunchiere de forțe și pentru începutul unor bătălii necunoscute, care să mențină demnitatea și identitatea națională neștirbită de vicisitudinile veacului.

Cu toții la un loc, Românii de acasă și de peste hotare, înfrățiți de aceeași istorie și uniți de aceleași speranțe, să ne îndreptăm gândurile către izbăvirea noastră viitoare.

PROCLAMAREA REGATULUI ROMÂNIEI

Bucuresci, 14 Marte 1881

PRESEDINTIA CONSILIULUI MINISTRILOR

CAROL I,

Prin grația lui Dumnedeu și voința natională, Domn al Românilor,

La toți de faciă și viitori, sănetate.

Corpurile Legiuitóre au adoptat, și Noi sancționăm ce urméză:

LEGE

Art. I România ia titlul de Regat.

Domnul ei, Carol I, ia, pentru Sine și mostenitorii Sei, titlul de Rege al României.

Art. II. Mostenitorul Tronului va purta titlul de Principe Regal.

Acéstă lege s'a votat de Adunarea deputaților, în ședința sa din 14 Marte 1881, și s'a adoptat cu unanimitate de 99 voturi.

Președinte, C. A. Rosetti

Secretar C. Poroineanu.

(L.S.A.D.

Acéstă lege s'a votat de Senat, în ședința din 14 Marte 1881, și s'a adoptat cu unanimitate de 40 voturi.

Președinte, Dimitrie Ghika.

Secretar, D. Pișca.

(L.S.S.)

Promulgăm acéstă lege și ordonăm ca ea să fie învestită cu sigiliul Statului și publicată prin Monitorul oficial.

Dat în Bucuresci, la 14 Marte 1881.

CAROL.

(L.S.St.)

Președintele consiliului ministrilor și ministru de finance,
I. C. Brătianu.
Ministru afacerilor străine, B. Boerescu.
Ministru de interne, Al. Teriakiu.
Ministru de resbel, General G. Slăniceanu.
Ministru agriculturei, comerciului și al lucrărilor publice,
Colonel N. Dabija.
Ministru cultelor și al instrucțiunei publice, B. Conta.
Ministru justiției, D. Giani.

(Reprodusă din "Monitorul Oficial al României Nr. 60, Duminică, 15 (27) Marte 1881", cu ortografia originală.)

Jurământul depus de Principele Carol, în fața Adunării Elective, la 10 Mai 1866, în momentul alegerii Sale ca Domnitor al României

Jur de a fi cre-
dincios legilor țerii:
de a păzi religiun-
nea României pre-
cum și integrita-
tea territoriului ei
și de a domni ca
Domn constituțion-
nalü.

Je jure d'être fidè-
le aux lois du pays.
de maintenir la reli-
gion de la Rouma-
nie ainsi que l'inté-
grité de son territoire
et de gouverner en
Prince constitution-
nel.

Carol

După semnătura Domnitorului Carol, se pot descifra următoarele: Ion Ghica, Dumitru Frimu, Mavrogeni, L. Catargi, D. Sturdza, C. A. Rosetti.

“...NU-I TEMNIŢĂ SĂ

15 MA

ZIUA DEŢINUTULUI P

ATÂŢIA MORŢI, ATÂTEA OSEMINTE

Avem atâţia morţi, atâtea oseminte,
că fruntea-i grea de amintirea lor.
Purtăm în piept solarele morminte
şi de lumină coastele ne dor.

Atâţia morţi, atâtea oseminte,
vezi, sufletul lor vine din grădini
şi ne sărută pleoapele fierbinte,
precum un vânt de seară plin de crini.

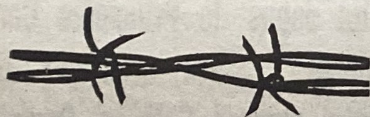
Atâţia morţi, atâtea oseminte,
ne cresc în vis ca o catapeteasmă
şi umbra lor dumbravă de argint e
şi tremură flori albe de mireasmă.

Atâţia morţi străfulgeră înele
pe fruntea zodiacului aprins.
Cu frunţile de s'au izbit de stele,
cu jertfele de ceruri s'au atins.

Cutremuraţi de-aducerile-aminte,
cu ochi'ncediaţi de-un sfânt mister,
privim cum, zilnic, alte noi morminte
se'nalţă pajuri albe, către cer

Să pună ţării temelii de fier!

Radu GYR

CELULA

E sumbră celula, pătată, murdară,
se zbate la gratii azurul de-afară,
se luptă agonic cu bezna.
Visezi orizonturi, te'njunghie glezna.
E rece cimentul şi patu-i de fier,
înjură pe săli ursuz temnicer,
se târşie paşi pe lungi coridoare
şi cad în râtezuri cu pocnet zăvoare.

In crucea vizetei apar ochi de pândă,
sclipesc baionete, tablou de osândă,
Inneacă'a tutun şi-a sudoare dospită
privirea rotundă ca ochiul de vită.

Ies- ploşniţe pline din fier şi roiesc,
în curte, de pază, borfaşii tuşesc.
In răcnet de fiară închişii crispează,
în beciuri de cazne agentul lucrează.

O lungă-aşteptare înundă'nchisoarea,
pe feţe supte urcă paloarea,
şi'n bezna aceasta cu drumuri închise
o singură lume păşeşte pe vise.

Din fund de celulă'nfloreşte stelar,
beţie de temniţi, un cânt legionar.
Nu soarbeţi tristeţi, nimic nu ne doare,
e albă celula şi ninsă de floare.
Cu pieptul la zid simţim cum străbate
prin carne, prin fier, iubirea de frate.

Icoanele noastre ard toate sub tâmple,
de-aceea celula începe să cânte.
Pe faţă, pe mâini purtăm talisman,
săruturi de zori, obraji de mărgean
De-acuma'n zadar şi moarte şi chin,
păşim fără'ntoarceri spre unic destin.

Iordache NICOARĂ

— **Zahu PAN**

La 15 Mai se împlinesc 43 de ani de când regimul comunist din România a declanşat acţiunea de distrugere a neamului românesc.

In noaptea de 14 spre 15 Mai 1948, s'a desfăşurat în întreaga ţară cea mai largă operaţiune de arestare a tuturor celor selectaţi, cu grijă, de organele siguranţei din România, aservită total ocupantului sovietic.

Trecuseră aproape patru ani de când Ruşii, ocupând **România în cadrul capitulării necondiţionate a** ţării, au reuşit să impună în conducerea **Ministerului** Afacerilor Interne, agenţii lor, cele mai odioase şi criminale elemente, care urau visceral tot ce era **românesc.** Dela ministrul de interne Teohari Georgescu, la treapta imediat inferioară, dar cu puteri discreţionare - ca Nicolschi, Pantiuşa, Duberger, Zeller şi alţii - ajunşi după transformarea siguranţei statului în securitatea poporului, toţi aceştia au primit grade de generali şi colonei, deşi nici unul dintre ei nu au făcut parte din Armata Română.

In Ardeal operau şoviniştii unguri, intraţi în corpore în organizaţia comunistă maghiară - **MADOSZ - partid comunist** în partidul comunist din România, în contact direct cu Ruşii, iar în Banat operau Sârbii, comunişti-titoişti, în frunte cu celebra Liuba, spioni sârbi acoperiţi de încadrarea lor în securitate.

Cu aceste cadre bine puse la punct s'a pornit la lichidarea intelectualităţii româneşti, destul de slăbită de pierderile suferite în **timpul** războiului, dar totuşi cea mai conştientă de pericolul comunist şi cea **mai pregătită de luptă împotriva comunismului, din** toată **Europa** răvăşită de război şi capitulări şi derutată ideologic, în acel timp.

Arestări şi procese au existat în România din prima zi de când au intrat Ruşii în ţară, crescând în intensitate cu ocazia confruntărilor din Februarie 1945, a ciocnirilor dela 8 Noembrie 1945, despre care un idiot a scris într'o foaie din New York nişte absurdităţi enorme, au urmat procesele organizaţiilor anticomuniste, cum au fost Organizaţia ''T'' sau ''Sumanele Negre'', **culminând** în 1947 cu procesul Tămădău - per**versă** capcană comunistă, care a prilejuit arestarea şi condamnarea **întregii** conduceri a Partidului **Naţional** Tărănesc. Atunci **însă** mai **exista, formal,** ridicolul Bloc al Partidelor Democrate, având în guvern reprezentanţi ai disi**denţilor din Partidul Tărănesc** şi din Partidul Liberal, în frunte cu liberalul G. Tătărescu şi ţărănistul Anton Alexandrescu, alături de fan**tomaticul partid naţional popular**, fondat de Dr. N. Bagdasar, care avea şi un cotidian **''Naţiunea''**, al cărui director era... ''optimistul'' G. Călinescu.

Procesele de mai sus s'au desfăşurat în cadrul juridic existent în Regatul României de după 1944, cu regele pe tronul ţării, Lucreţiu Pătrăşcanu ministru de justiţie şi un **parlament ales prin** fraudă, care obţinuse învestitura prin prezenţa regelui la deschidere, unde s'a citit mesajul regal. Că acest parlament a fost ales cu violarea legii mai brutal decât cel ales la 20 **Mai** 1990, aceasta este altă socoteală.

La 15 **Mai** 1948 situaţia era cu totul schimbată.

România era de patru luni şi jumătate Republică Populară, cu un prezidiu în care se aflau: Ion Niculi, Constantin I. Parhon, Mihail Sadoveanu, Stere, nume epurate astăzi din toate manualele şi enciclopediile, cu excepţia lui Parhon şi Sadoveanu. Santajul cu gloata străzii era la apogeu! Intr'un ritm ''stahanovist'', Ruşii au ordonat şi comuniştii din România au executat **lichidarea Partidului Social** Democrat prin înglobarea lui în Partidul Muncitoresc, **noua denumire a partidului comunist. Socialistul** cu lavalieră, Constantin Titel Petrescu, a fost eliminat din viaţa politică şi mai târziu a fost arestat şi el pentrucă nu a acceptat dizolvarea **socialiştilor** în partidul comunist, dar a scăpat de **sfârşitul** tragic de care au avut parte Maniu şi Brătianu. Nu ne întrebăm ce reacţie au avut partidele **''frăţeşti''** social **democrate din Apus la desfiinţarea** partidului social-democrat din România pentrucă este inutil. Este suficient să vedem ce a făcut Willy **Brandt** & Co. **şi ne-am** lămurit.

Mai tragică a fost soarta lui Lucreţiu Pătrăşcanu, comunistul de salon, care, la vârsta adolescenţei, s'a dus în Rusia să-l vadă pe Lenin. In naivitatea lui politică, Pătrăşcanu a crezut o clipă că poate fi şi **Român şi aceasta l-a costat** viaţa...

Prin frontierele de atunci, încă neţesute cu sârmă ghimpată, se mai putea face o legătură cu lumea liberă din Apus, şi au fost destule contacte cu **reprezentznţi** ai democraţiilor apusene. De ce aceste democraţii - care **ştiau** că România este cedată Ruşilor **- nu au** avut curajul, nici onestitatea să mărturisească acest adevăr dur, dar prin diverşi agenţi ai lor, au încurajat ideea unui conflict iminent cu Ruşii şi a unei rezistenţe subversive armate în România?

Românii n'au acceptat niciodată comunismul, nici ocuparea **ţării** de către Ruşi, dar dacă ei ar fi cunoscut adevărul vânzării dela Yalta, politica şi lupta anticomunistă s'ar fi desfăşurat pe alte planuri de luptă îndelungată, s'ar fi lucrat mai prudent cu mai multă atenţie şi eficienţă.

Ruşii cunoşteau puterea de opoziţie şi rezistenţă a Românilor şi, pentru a înfrânge această putere, de multe ori au instigat ei înşişi - prin agenţi ai **siguranţei şi mai târziu ai Securităţii** - o serie de organizaţii subversive pentru a descoperi cât mai mulţi adversari potenţiali. Din nenorocire, partidul comunist din România fiind dominat în majoritate şi în posturile cheie de minoritari, aceştia, cu ajutorul celor mai decăzute elemente româneşti - turnători de cea mai **joasă** speţă - s'au pus total în slujba Ruşilor.

Muncitorimea **română** nu a participat la această monstruoasă **acţiune** denumită ''lupta de clasă''. **Istoricii** de mâine ar trebui să fie foarte **circumspecţi** ca nici un blam să nu cadă pe harnica, cinstita şi prigonita muncitorime **română**, în numele căreia comuniştii au comis atâtea atrocităţi...

In cadrul ofensivei de **distrugere a intelectualităţii şi a păturii mijlocii româneşti, acţiunile premergătoare ale regimului comunist din România au fost, în mare, următoarele:**

a) dizolvarea Partidului Naţional Tărănesc în anul 1947;

b) **repudierea monetară** din 15 August 1947;

c) demiterea grupului Tătărescu din guvern şi **acapararea Ministerului de** externe de către Ana Pauker iar cel al finanţelor de către Vasile Luca;

d) abolirea monarhiei la 30 **Decembrie** 1947;

e) desfiinţarea Partidului **Social Democrat şi acapararea întregii puteri în stat de** către comunişti, sub firma Partidului Muncitoresc Român;

f) simulacrul de alegeri din 28 Martie 1948 şi adoptarea unei noi constituţii, **comuniste.**

Următorul pas era naţio**nalizarea tuturor întreprinderilor de producţie, desfacere, transport şi consum, a tuturor băncilor şi a proprietăţilor urbane, a farmaciilor, etc. Intrucât în cadrul vast al unei asemenea acţiuni nu se putea prevedea reacţia** celor deposedaţi de bunuri, în ţară trebuia introdusă teroarea, începută la 30 **Decembrie** 1947, dată când comuniştii recunosc începutul dictaturii proletariatului în România. Nu trebue trecută cu vederea nici **acţiunea** anticulturală care a debutat la începutul anului 1948, cu atacul împotriva poetului Tudor Arghezi de către agentul bolşevic Sorin Toma, în **serialul** ''Poezia putrefacţiei sau putrefacţia poeziei''. Până la acea dată şi încă mai târziu, Arghezi refuzase orice fel de colaborare cu comuniştii.

Teama comuniştilor era dublată şi de neîncrederea pe care o aveau faţă de vechile cadre ale siguranţei neepurate încă din Ministerul de Interne. Din această cauză, o bună parte dintre şefii siguranţelor judeţene suspectaţi de comunişti că nu sunt suficient de fideli regimului au fost destituiţi sau chiar arestaţi, iar ceilalţi au fost dublaţi cu câte un comunist, în majoritatea cazurilor, minoritari. Este elocvent cazul chestorului **din Piatra Neamţ, care a fost** trimis la Bucureşti în misiune specială cu un plic secret, sigilat, în care se afla mandatul său de arestare.

Cu aparatul de represiune pus la punct, sub directa supraveghere a ''consilierilor sovietici'' şi cu **sprijinul** unor cadre **vechi** ale poliţiei, corupte, imorale şi criminale, moştenite dela **sinistrul** Moruzov şi canalia Eugen **Cristescu, acesta din urmă** operând personal, deşi arestat, la întocmirea şi desăvârşirea listelor de

SĂ NE'NSPĂIMÂNTE..."

MAI

POLITIC ROMÂN !

PANĂ —

suspecți, s'a trecut la acțiune. La ora H, în noaptea de 14 spre 15 Mai 1948, listele au fost scoase din safe și mașinile negre ale siguranței au răspândit groaza în întreaga țară prin arestările făcute din miez de noapte până în zori. Acolo unde cei căutați nu au fost găsiți, s'au fixat posturi de pândă permanente și toți care intrau în casele respective nu mai vedeau lumina zilei.

Republica Populară și-a arătat adevărata față, și în România s'a așternut lunga noapte a înghețului siberian.

Câte zeci de mii au fost arestați la 15 Mai? Nu cunoaștem încă numărul exact. Este suficient să se știe că universitățile s'au golit de cei mai buni studenți, în clasele superioare de liceu rândurile s'au rărit, în birouri multe scaune au rămas goale, la barou avocați de prestigiu nu s'au mai prezentat să-și apere procesele, muncitori n'au mai venit la lucru, salariați de pretutindeni, ingineri, doctori, profesori, preoți, învățători și țărani, n'au mai fost văzuți din acea zi de Sâmbătă 15 Mai 1948.

Luați după apartenența politică, este adevărat că majoritatea celor arestați făceau parte din Mișcarea Legionară, forța anticomunistă cea mai disciplinată și cea mai bine organizată la ora aceea în România, dar arestările din 15 Mai se întind asupra întregii populații românești. Procesul care a urmat după aceste arestări a fost numit de comuniști "Procesul Marii Trădări Naționale" și nu al unei singure organizații. Este suficient să enumerăm pe cei implicați în primul proces - cel principal - pentru a ne da seama că el a cuprins, în regia comunistă, reprezentanți ai tuturor categoriilor de cetățeni care se opuneau în țară comunismului, chiar dacă mulți nici nu se cunoșteau între ei: Alexandru Popp, Ion Bujoiu, Gheorghe Manu, Max Auschnitt, Nicolae Mărgineanu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balș, Horia Măcelaru, Gheorghe Bontilă, Nicolae Petrașcu, Eugen Teodorescu, Nistor Chioreanu și alții.

Despre montarea procesului după rețeta tipică stalinistă, despre personalitatea fiecărui inculpat și despre pedepsele date, ar trebui să se scrie mai pe larg, pentruca tânăra generație să cunoască drumul criminal, presărat cu morți, trădare și supușenie de sclavi, parcurs de partidul comunist până la acapararea întregii puteri în țară.

Atunci s'au deschis gurile flămânde ale infernalelor închisori Jilava, Aiud, Gherla, Suceava și acel laborator al morții și al dezumanizării - experiență unică aplicată studenților români - care a fost Pitești. Atunci s'a trasat săparea acelui Canal al Morții, a patra gură a Dunării pe care s'a vărsat sângele intelectualității românești, așa cum scria poetul Cahuleanu: "Istoria noastră cea de lacrimi stoarsă va ține minte și'ntre foi va strânge pe-acest cumplit Danubiu care varsă pe trei guri apă, iar pe-a patra sânge..."

Comemorarea zilei de 15 Mai a fost începută în lumea liberă la 15 Mai 1978 la Biserica Sfântul Dumitru din New York, când s'au împlinit 30 de ani dela începutul arestărilor. De atunci, în fiecare an, cei care nu au uitat victimele teroarei comuniste din România aprind o lumânare și varsă o lacrimă pentru cei care au murit pentru dreptate și libertate în închisorile din România.

După Revoluția Tineretului Român din Decembrie 1989, în țară s'a putut vorbi și scrie mai deschis despre suferințele Românilor, dar un adevărat proces al comunismului nu a avut încă loc. Teroarea dezlănțuită de puterea fesenistă în campania electorală, în sinistra mineriadă din 14-15 Iunie 1990, în avansările în grad și ridicare în funcții a securiștilor, controlul scrisorilor, ascultarea convorbirilor telefonice, amenințările cu moartea scrise sau comunicate prin telefon și alte metode de acest fel, au făcut ca mulți dintre supraviețuitorii regimului de exterminare din închisori să fie timorați de aceeași securitate din trecut.

Oportunismul politic al multor politicieni din partidele de opoziție, care pot ridica dela Tribuna Parlamentului un cuvânt pentru aflarea adevărului despre activitatea antinațională, antiumană și genocidă a comunismului, este încă un factor îngrijorător, de felul cum opinia publică și generațiile tinere sunt frustrate de a cunoaște adevărata față și tendință a comunismului.

Apar în presă, la radio și televiziune, elemente care denaturează adevărul sau altele care încearcă să justifice în perimatele formule, criminalitatea comunistă.

Astfel într'un interviu luat regelui Mihai, în legătură cu actul abdicării, a apărut că fostul monarh afirmă că elementul determinant în luarea hotărîrii de abdicare a fost amenințarea făcută de Groza și Gheorghiu-Dej, că în cazul refuzului, vor fi executați o mie de tineri. Si regele a crezut că tinerii vor fi salvați dacă abdică.

Ce garanție puteau să dea cei doi comuniști că se vor ține de cuvânt, când veneau să ceară abdicarea unui rege care pentru actul dela 23 August 1944, a fost decorat cu cea mai mare decorație sovietică de însuși Stalin? Trebuia sacrificat tronul României doar pentru o garanție lipsită complet de orice acoperire? Justificarea în acest fel a actului de abdicare este complet inutilă, pentrucă nimeni nu l-a acuzat pe rege de ce a abdicat. Comuniștii erau hotărîți să lichideze monarhia, poate chiar cu lichidarea fizică a regelui, după care i-ar fi făcut funeralii naționale ca lui Gheorghe Dimitrof. A pretinde că tineretul român a fost salvat dela masacru datorită actului de abdicare este tendențios, pentrucă numai la patru luni și jumătate dela abdicare au fost arestați nu o mie, ci zeci de mii de tineri români, dintre care foarte puțini s'au mai întors acasă.

Mai gravă însă decât această justificare, făcută ca să umple un interviu, este prezența actuală în primul plan de dezinformare a securității reanimate. Astfel, în numărul 44 al revistei Zig-Zag, generalul major de rezervă (activă) Neagu Cosma publică un articol intitulat "Sub cupola securității" în care proslăvește acțiunile criminale ale securității, duse împotriva luptătorilor pentru libertate din munți.

Scăpați de primul val al arestărilor, mii de Români au luat calea munților ca pe vremurile haiducești, păstrând acolo sus simbolul libertății - ca pe vremurí Dacii liberi. Pe creste de munți, în pajiști și în codri, flacără vie, ei erau nădejdea salvării neamului, pentru cei de jos rămași să sufere urgia bolșevică. România este singura țară ocupată de Sovietici care a rezistat cu arma în mână, prin haiducii din munți, contra comunismului până în 1957, fără nici un ajutor din afară. Se găsesc însă încă slugi ale ocupantului, trădători odioși și criminali care au luptat cu cele mai moderne arme împotriva acestor eroi necunoscuți ai neamului. Acești securiști ieșiți la pensie și activați în secret, primesc o pensie lunară care depășește quantumul pensiei tuturor bătrânilor dintr'un sat întreg, oameni care s'au spetit muncind pământul fără să aibă ce mânca. Si tot acești securiști care trebuiau să se afle în spatele gratiilor, mai găsesc și spațiu și găzduire în revistele din România, pentru a-i ucide a doua oară pe eroii din munți. O rușine care nu o vom întâlni nici în fosta RDG, nici în Polonia, nici în Cehoslovacia, nici în Ungaria. Ba mai mult, Ungurii l-au deshumat pe Imre Nagy și l-au înmormântat cu onorul cuvenit, pe când în România se mai trece și astăzi cu tractorul peste mormintele fără cruce ale foștilor deținuți politici.

Un semn bun este existența în România a Asociației Foștilor Deținuți Politici. Sperăm ca această asociație, care trebue încurajată, să devină un adevărat for în România, care va reuși să impună actualului guvern și celor viitoare, doleanțele celor care au suferit ororile închisorilor comuniste, dar mai cu seamă să păstreze memoria celor morți în închisori, prin îngrijirea cimitirelor, ridicări de troițe și monumente și declararea unei închisori muzeu, a suferințelor Românilor.

Să ne plecăm genunchii pentru cei morți în închisori, să aprindem o lumânare pentru ei, care n'au avut nici o lumină aprinsă când au murit, preoții să facă rugăciunile de dezlegare pentru cei morți nespovediți si neîmpărtășiți, iar noi toți să le păstrăm veșnică amintirea în inimile și sufletele noastre pentruca amintirea lor să rămână din neam în neam, până la sfârșitul veacului.

BALADA DUBELOR FANTOMĂ

Unde sunteți, unde, unde,
voi din dubele fantomă?
Intreb vântul, nu răspunde,
Intreb zarea, cade'n comă.

Unde's dubele plecate
într'o noapte dură, dură,
Sufletul, întors pe spate
vă suportă, nu le'ndură.

Lătrături de mitralieră
tot mușcau Necunoscutul.
Veacul, un căzut din eră
însuși el îndură cnutul.

Vreo pădure sub un munte
poate-ar ști să spună drept
cum vă împușcau în frunte
sau în ceafă sau în piept.

Poate-o vale sumbră, sumbră,
vreun pârâu făcând gâlceavă,
vedea umbră după umbră
cum era'mpușcată'n ceafă.

Gloanțele trezeau izvoare,
dar trezeau și somnul văii.
Târînd lanțuri la picioare
rând pe rând cădeau strigoii.

Cred că n'a fost cer cu stele!
Poate-un vânt, de foc mușcat,
tot scrâșnind ca din măsele
a văzut ce s'a'ntâmplat.

A văzut și ține-ascunsă
taina, sau și el va plânge.
împușcată câte-o frunză
cădea leneș peste sânge.

Dar și lacrima mea mută
vă tot plânge, plânge încă.
Moartea voastră o sărută
și se pune-apoi să plângă.

N. CARATANĂ

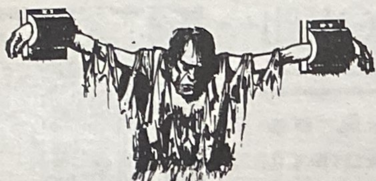
LA OCNELE MARI

Se va sfârși blestemul și povara
Acestor ani cu flori de mătrăgună
Din care bem de-un sfert de veac ocara
Si nimeni nu ne dă o vorbă bună.

Lăsăm aci o cruce de căință.
Cu silueta albă ca de var
Pe fondul mohorît de suferință
Ca cel mai mare-al vieții noastre dar.

Si vom pleca pe drumuri fără urmă
Cum steaua noastră bine ne cuvântă,
Din când în când ne vom uita în urmă
La tot ce-a fost troița noastră sfântă.

Virgil MATEIAȘ

ATÂŢIA MORŢI, ATÂTEA OSEMINTE

Avem atâţia morţi, atâtea oseminte,
că fruntea-i grea de amintirea lor.
Purtăm în piept solarele morminte
şi de lumină coastele ne dor.

Atâţia morţi, atâtea oseminte,
vezi, sufletul lor vine din grădini
şi ne sărută pleoapele fierbinte,
precum un vânt de seară plin de crini.

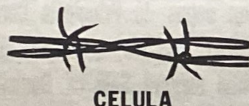
Atâţia morţi, atâtea oseminte,
ne cresc în vis ca o catapeteasmă
şi umbra lor dumbravă de argint e
şi tremură flori albe de mireasmă.

Atâţia morţi străfulgeră înele
pe fruntea zodiacului aprins.
Cu frunţile de s'au izbit de stele,
cu jertfele de ceruri s'au atins.

Cutremuraţi de-aducerile-aminte,
cu ochi'ncediaţi de-un sfânt mister,
privim cum, zilnic, alte noi morminte
se'nalţă pajuri albe, către cer

Să pună ţării temelii de fier!

Radu GYR

CELULA

E sumbră celula, pătată, murdară,
se zbate la gratii azurul de-afară,
se luptă agonic cu bezna.
Visezi orizonturi, te'njunghie glezna.
E rece cimentul şi patu-i de fier,
înjură pe săli ursuz temnicer,
se târşie paşi pe lungi coridoare
şi cad în rătezuri cu pocnet zăvoare.

In crucea vizetei apar ochi de pândă,
sclipesc baionete, tablou de osândă,
Inneacă'a tutun şi-a sudoare dospită
privirea rotundă ca ochiul de vită.

Ies ploşniţe pline din fier şi roiesc,
în curte, de pază, borfaşii tuşesc.
In răcnet de fiară închişii crispează,
în beciuri de cazne agentul lucrează.

O lungă-aşteptare înundă'nchisoarea,
pe feţe supte urcă paloarea,
şi'n bezna aceasta cu drumuri închise
o singură lume păşeşte pe vise.

Din fund de celulă'nfloreşte stelar,
beţie de temniţi, un cânt legionar.
Nu soarbeţi tristeţi, nimic nu ne doare,
e albă celula şi ninsă de floare.
Cu pieptul la zid simţim cum străbate
prin carne, prin fier, iubirea de frate.

Icoanele noastre ard toate sub tâmple,
de-aceea celula începe să cânte.
Pe faţă, pe mâini purtăm talisman,
săruturi de zori, obraji de mărgean
De-acuma'n zadar şi moarte şi chin,
păşim fără'ntoarceri spre unic destin.

Iordache NICOARĂ

"...NU-I TEMNIŢĂ SĂ NE'NSPĂIMÂNTE..."

15 MAI
ZIUA DEŢINUTULUI POLITIC ROMÂN !

— Zahu PANĂ —

La 15 Mai se împlinesc 43 de ani de când regimul comunist din România a declanşat acţiunea de distrugere a neamului românesc.

In noaptea de 14 spre 15 Mai 1948, s'a desfăşurat în întreaga ţară cea mai largă operaţiune de arestare a tuturor celor selectaţi, cu grijă, de organele siguranţei din România, aservită total ocupantului sovietic.

Trecuseră aproape patru ani de când Ruşii, ocupând România în cadrul capitulării necondiţionate a ţării, au reuşit să impună în conducerea Ministerului Afacerilor Interne, agenţii lor, cele mai odioase şi criminale elemente, care urau visceral tot ce era românesc. Dela ministrul de interne Teohari Georgescu, la treapta imediat inferioară, dar cu puteri discreţionare - ca Nicolschi, Pantiuşa, Duberger, Zeller şi alţii - ajunşi după transformarea siguranţei statului în securitatea poporului, toţi aceştia au primit grade de generali şi colonei, deşi nici unul dintre ei nu au făcut parte din Armata Română.

In Ardeal operau şoviniştii unguri, intraţi în corpore în organizaţia comunistă maghiară - MADOSZ - partid comunist în partidul comunist din România, în contact direct cu Ruşii, iar în Banat operau Sârbii, comuniştii-titoişti, în frunte cu celebra Liuba, spioni sârbi acoperiţi de încadrarea lor în securitate.

Cu aceste cadre bine puse la punct s'a pornit la lichidarea intelectualităţii româneşti, destul de slăbită de pierderile suferite în timpul războiului, dar totuşi cea mai conştientă de pericolul comunist şi cea mai pregătită de luptă împotriva comunismului, din toată Europa răvăşită de război şi capitulări şi derutată ideologic, în acel timp.

Arestări şi procese au existat în România din prima zi de când au intrat Ruşii în ţară, crescând în intensitate cu ocazia confruntărilor din Februarie 1945, a ciocnirilor dela 8 Noembrie 1945, despre care un idiot a scris într'o foaie din New York nişte absurdităţi enorme, au urmat procesele organizaţiilor anticomuniste, cum au fost Organizaţia "T" sau "Sumanele Negre", culminând în 1947 cu procesul Tămădău - perversă capcană comunistă, care a prilejuit arestarea şi condamnarea întregii conduceri a Partidului Naţional Ţărănesc. Atunci însă mai exista, formal, ridicolul Bloc al Partidelor Democrate, având în guvern reprezentanţi ai disidenţilor din Partidul Ţărănesc şi din Partidul Liberal, în frunte cu liberalul G. Tătărescu şi ţărănistul Anton Alexandrescu, alături de fantomaticul partid naţional popular, fondat de Dr. N. Bagdasar, care avea şi un cotidian "Naţiunea", al cărui director era... "optimistul" G. Călinescu.

Procesele de mai sus s'au desfăşurat în cadrul juridic existent în Regatul României de după 1944, cu regele pe tronul ţării, Lucreţiu Pătrăşcanu ministru de justiţie şi un parlament ales prin fraudă, care obţinuse învestitura prin prezenţa regelui la deschidere, unde s'a citit mesajul regal. Că acest parlament a fost ales cu violarea legii mai brutal decât cel ales la 20 Mai 1990, aceasta este altă socoteală.

La 15 Mai 1948 situaţia era cu totul schimbată.

România era de patru luni şi jumătate Republică Populară, cu un prezidiu în care se aflau: Ion Niculi, Constantin I. Parhon, Mihail Sadoveanu, Stere, nume epurate astăzi din toate manualele şi enciclopediile, cu excepţia lui Parhon şi Sadoveanu. Santajul cu gloata străzii era la apogeu! Intr'un ritm "stahanovist", Ruşii au ordonat şi comuniştii din România au executat lichidarea Partidului Social Democrat prin înglobarea lui în Partidul Muncitoresc, noua denumire a partidului comunist. Socialistul cu lavalieră, Constantin Titel Petrescu, a fost eliminat din viaţa politică şi mai târziu a fost arestat şi el pentrucă nu a acceptat dizolvarea socialiştilor în partidul comunist, dar a scăpat de sfârşitul tragic de care au avut parte Maniu şi Brătianu. Nu ne întrebăm ce reacţie au avut partidele "frăţeşti" social democrate din Apus la desfiinţarea partidului social-democrat din România pentrucă este inutil. Este suficient să vedem ce a făcut Willy Brandt & Co. şi ne-am lămurit.

Mai tragică a fost soarta lui Lucreţiu Pătrăşcanu, comunistul de salon, care, la vârsta adolescenţei, s'a dus în Rusia să-l vadă pe Lenin. In naivitatea lui politică, Pătrăşcanu a crezut o clipă că poate fi şi Român şi aceasta l-a costat viaţa...

Prin frontierele de atunci, încă neţesute cu sârmă ghimpată, se mai putea face o legătură cu lumea liberă din Apus, şi au fost destule contacte cu reprezentznţi ai democraţiilor apusene. De ce aceste democraţii - care ştiau că România este cedată Ruşilor - nu au avut curajul, nici onestitatea să mărturisească acest adevăr dur, dar prin diverşi agenţi ai lor, au încurajat ideea unui conflict iminent cu Ruşii şi a unei rezistenţe subversive armate în România?

Românii n'au acceptat niciodată comunismul, nici ocuparea ţării de către Ruşi, dar dacă ei ar fi cunoscut adevărul vânzării dela Yalta, politica şi lupta anticomunistă s'ar fi desfăşurat pe alte planuri de luptă îndelungată, s'ar fi lucrat mai prudent cu mai multă atenţie şi eficienţă.

Ruşii cunoşteau puterea de opoziţie şi rezistenţă a Românilor şi, pentru a înfrânge această putere, de multe ori au instigat ei înşişi - prin agenţi ai siguranţei şi mai târziu ai Securităţii - o serie de organizaţii subversive pentru a descoperi cât mai mulţi adversari potenţiali. Din nenorocire, partidul comunist din România fiind dominat în majoritate şi în posturile cheie de minoritari, aceştia, cu ajutorul celor mai decăzute elemente româneşti - turnători de cea mai joasă speţă - s'au pus total în slujba Ruşilor.

Muncitorimea română nu a participat la această monstruoasă acţiune denumită "lupta de clasă". Istoricii de mâine ar trebui să fie foarte circumspecţi ca nici un blam să nu cadă pe harnica, cinstita şi prigonita muncitorime română, în numele căreia comuniştii au comis atâtea atrocităţi...

In cadrul ofensivei de distrugere a intelectualităţii şi a păturii mijlocii româneşti, acţiunile premergătoare ale regimului comunist din România au fost, în mare, următoarele:

a) dizolvarea Partidului Naţional Ţărănesc în anul 1947;

b) repudierea monetară din 15 August 1947;

c) demiterea grupului Tătărescu din guvern şi acapararea Ministerului de externe de către Ana Pauker iar cel al finanţelor de către Vasile Luca;

d) abolirea monarhiei la 30 Decembrie 1947;

e) desfiinţarea Partidului Social Democrat şi acapararea întregii puteri în stat de către comunişti, sub firma Partidului Muncitoresc Român;

f) simulacrul de alegeri din 28 Martie 1948 şi adoptarea unei noi constituţii, comuniste.

Următorul pas era naţionalizarea tuturor întreprinderilor de producţie, desfacere, transport şi consum, a tuturor băncilor şi a proprietăţilor urbane, a farmaciilor, etc. Intrucât în cadrul vast al unei asemenea acţiuni nu se putea prevedea reacţia celor deposedaţi de bunuri, în ţară trebuia introdusă teroarea, începută la 30 Decembrie 1947, dată când comuniştii recunosc începutul dictaturii proletariatului în România.

Nu trebue trecută cu vederea nici acţiunea anticulturală care a debutat la începutul anului 1948, cu atacul împotriva poetului Tudor Arghezi de către agentul bolşevic Sorin Toma, în serialul "Poezia putrefacţiei sau putrefacţia poeziei". Până la acea dată şi încă mai târziu, Arghezi refuzase orice fel de colaborare cu comuniştii.

Teama comuniştilor era dublată şi de neîncrederea pe care o aveau faţă de vechile cadre ale siguranţei neepurate încă din Ministerul de Interne. Din această cauză, o bună parte dintre şefii siguranţelor judeţene suspectaţi de comunişti că nu sunt suficient de fideli regimului au fost destituiţi sau chiar arestaţi, iar ceilalţi au fost dublaţi cu câte un comunist, în majoritatea cazurilor, minoritari. Este elocvent cazul chestorului din Piatra Neamţ, care a fost trimis la Bucureşti în misiune specială cu un plic secret, sigilat, în care se afla mandatul său de arestare.

Cu aparatul de represiune pus la punct, sub directa supraveghere a "consilierilor sovietici" şi cu sprijinul unor cadre vechi ale poliţiei, corupte, imorale şi criminale, moştenite dela sinistrul Moruzov şi canalia Eugen Cristescu, acesta din urmă operând personal, deşi arestat, la întocmirea şi desăvârşirea listelor de suspecţi, s'a trecut la acţiune. La ora H, în noaptea de 14 spre 15 Mai 1948, listele au fost scoase din safe şi maşinile negre ale siguranţei au răspândit groaza în întreaga ţară prin arestările făcute din miez de noapte până în zori. Acolo unde cei căutaţi nu au fost găsiţi, s'au fixat posturi de pândă permanente şi toţi care intrau în casele respective nu mai vedeau lumina zilei.

Republica Populară şi-a arătat adevărata faţă, şi în România s'a aşternut lunga noapte a îngheţului siberian.

Câte zeci de mii au fost arestaţi la 15 Mai? Nu cunoaştem încă numărul exact. Este suficient să se ştie că universităţile s'au golit de cei mai buni studenţi, în clasele superioare de liceu rândurile s'au rărit, în birouri multe scaune au rămas goale, la barou avocaţi de prestigiu nu s'au mai prezentat să-şi apere procesele, muncitori n'au mai venit la lucru, salariaţi de pretutindeni, ingineri, doctori, profesori, preoţi, învăţători şi ţărani, n'au mai fost văzuţi din acea zi de Sâmbătă 15 Mai 1948.

Luaţi după apartenenţa politică, este adevărat că majoritatea celor arestaţi făceau parte din Mişcarea Legionară, forţa anticomunistă cea mai disciplinată şi cea mai bine organizată la ora aceea în România, dar arestările din 15 Mai se întind asupra întregii populaţii româneşti. Procesul care a urmat după aceste arestări a fost numit de comunişti "Procesul Marii Trădări Naţionale" şi nu al unei singure organizaţii. Este suficient să enumerăm pe cei implicaţi în primul proces - cel principal - pentru a ne da seama că el a cuprins, în regia comunistă, reprezentanţi ai tuturor categoriilor de cetăţeni care se opuneau în ţară comunismului, chiar dacă mulţi nici nu se cunoşteau între ei: Alexandru Popp, Ion Bujoiu, Gheorghe Manu, Max Auschnitt, Nicolae Mărgineanu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balş, Horia Măcelaru, Gheorghe Bontilă, Nicolae Petraşcu, Eugen Teodorescu, Nistor Chioreanu şi alţii.

Despre montarea procesului după reţeta tipică stalinistă, despre personalitatea fiecărui inculpat şi despre pedepsele date, ar trebui să se scrie mai pe larg, pentruca tânăra generaţie să cunoască drumul criminal, presărat cu morţi, trădare şi supuşenie de sclavi, parcurs de partidul comunist până la acapararea întregii puteri în ţară.

Atunci s'au deschis gurile flămânde ale infernalelor închisori Jilava, Aiud, Gherla, Suceava şi acel laborator al morţii şi al dezumanizării - experienţă unică aplicată studenţilor români - care a fost Piteşti. Atunci s'a trasat săparea acelui Canal al Morţii, a patra gură a Dunării pe care s'a vărsat sângele intelectualităţii româneşti, aşa cum scria poetul Cahuleanu: "Istoria noastră cea de lacrimi stoarsă va ţine minte şi'ntre foi va strânge pe-acest cumplit Danubiu care varsă pe trei guri apă, iar pe-a patra sânge..."

Comemorarea zilei de 15 Mai a fost începută în lumea liberă la 15 Mai 1978 la Biserica Sfântul Dumitru din New York, când s'au împlinit 30 de ani dela începutul arestărilor. De atunci, în fiecare an, cei care nu au uitat victimele teroarei comuniste din România aprind o lumânare şi varsă o lacrimă pentru cei care au murit pentru dreptate şi libertate în închisorile din România.

După Revoluţia Tineretului Român din Decembrie 1989, în ţară s'a putut vorbi şi scrie mai deschis despre suferinţele Românilor, dar un adevărat proces al comunismului nu a avut încă loc. Teroarea dezlănţuită de puterea fesenistă în campania electorală, în sinistra mineriadă din 14-15 Iunie 1990, în avansările în grad şi ridicare în funcţii a securiştilor, controlul scrisorilor, ascultarea convorbirilor telefonice, ameninţările cu moartea scrise sau comunicate prin telefon şi alte metode de acest fel, au făcut ca mulţi dintre supravieţuitorii regimului de exterminare din închisori să fie timoraţi de aceeaşi securitate din trecut.

Oportunismul politic al multor politicieni din partidele de opoziţie, care pot ridica dela Tribuna Parlamentului un cuvânt pentru aflarea adevărului despre activitatea antinaţională, antiumană şi genocidă a comunismului, este încă un factor îngrijorător, de felul cum opinia publică şi generaţiile tinere sunt frustrate de a cunoaşte adevărata faţă şi tendinţă a comunismului.

Apar în presă, la radio şi televiziune, elemente care denaturează adevărul sau altele care încearcă să justifice în perimatele formule, criminalitatea comunistă.

Astfel într'un interviu luat regelui Mihai, în legătură cu actul abdicării, a apărut că fostul monarh afirmă că elementul determinant în luarea hotărîrii de abdicare a fost ameninţarea făcută de Groza şi Gheorghiu-Dej, că în cazul refuzului, vor fi executaţi o mie de tineri. Si regele a crezut că tinerii vor fi salvaţi dacă abdică.

Ce garanţie puteau să dea cei doi comunişti că se vor ţine de cuvânt, când veneau să ceară abdicarea unui rege care pentru actul dela 23 August 1944, a fost decorat cu cea mai mare decoraţie sovietică de însuşi Stalin? Trebuia sacrificat tronul României doar pentru o garanţie lipsită complet de orice acoperire? Justificarea în acest fel a actului de abdicare este complet inutilă, pentrucă nimeni nu l-a acuzat pe rege de ce a abdicat. Comuniştii erau hotărîţi să lichideze monarhia, poate chiar cu lichidarea fizică a regelui, după care i-ar fi făcut funeralii naţionale ca lui Gheorghe Dimitrof. A pretinde că tineretul român a fost salvat dela masacru datorită actului de abdicare este tendenţios, pentrucă numai la patru luni şi jumătate dela abdicare au fost arestaţi nu o mie, ci zeci de mii de tineri români, dintre care foarte puţini s'au mai întors acasă.

Mai gravă însă decât această justificare, făcută ca să umple un interviu, este prezenţa actuală în primul plan de dezinformare a securităţii reanimate. Astfel, în numărul 44 al revistei Zig-Zag, generalul major de rezervă (activă) Neagu Cosma publică un articol intitulat "Sub cupola securităţii" în care proslăveşte acţiunile criminale ale securităţii, duse împotriva luptătorilor pentru libertate din munţi.

Scăpaţi de primul val al arestărilor, mii de Români au luat calea munţilor ca pe vremurile haiduceşti, păstrând acolo sus simbolul libertăţii - ca pe vremuri Dacii liberi. Pe creste de munţi, în pajişti şi în codri, flacără vie, ei erau nădejdea salvării neamului, pentru cei de jos rămaşi să sufere urgia bolşevică. România este singura ţară ocupată de Sovietici care a rezistat cu arma în mână, prin haiducii din munţi, contra comunismului până în 1957, fără nici un ajutor din afară. Se găsesc însă încă slugi ale ocupantului, trădători odioşi şi criminali care au luptat cu cele mai moderne arme împotriva acestor eroi necunoscuţi ai neamului. Aceşti securişti ieşiţi la pensie şi activaţi în secret, primesc o pensie lunară care depăşeşte quantumul pensiei tuturor bătrânilor dintr'un sat întreg, oameni care s'au spetit muncind pământul fără să aibă ce mânca. Si tot aceşti securişti care trebuiau să se afle în spatele gratiilor, mai găsesc şi spaţiu şi găzduire în revistele din România, pentru a-i ucide a doua oară pe eroii din munţi. O ruşine care nu o vom întâlni nici în fosta RDG, nici în Polonia, nici în Cehoslovacia, nici în Ungaria. Ba mai mult, Ungurii l-au deshumat pe Imre Nagy şi l-au înmormântat cu onorul cuvenit, pe când în România se mai trece şi astăzi cu tractorul peste mormintele fără cruce ale foştilor deţinuţi politici.

Un semn bun este existenţa în România a Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici. Sperăm ca această asociaţie, care trebue încurajată, să devină un adevărat for în România, care va reuşi să impună actualului guvern şi celor viitoare, doleanţele celor care au suferit ororile închisorilor comuniste, dar mai cu seamă să păstreze memoria celor morţi în închisori, prin îngrijirea cimitirelor, ridicări de troiţe şi monumente şi declararea unei închisori muzeu, a suferinţelor Românilor.

Să ne plecăm genunchii pentru cei morţi în închisori, să aprindem o lumânare pentru ei, care n'au avut nici o lumină aprinsă când au murit, preoţii să facă rugăciunile de dezlegare pentru cei morţi nespovediţi şi neîmpărtăşiţi, iar noi toţi să le păstrăm veşnică amintirea în inimile şi sufletele noastre pentruca amintirea lor să rămână din neam în neam, până la sfârşitul veacului.

BALADA DUBELOR FANTOMĂ

Unde sunteţi, unde, unde,
voi din dubele fantomă?
Intreb vântul, nu răspunde,
Intreb zarea, cade'n comă.

Unde's dubele plecate
într'o noapte dură, dură,
Sufletul, întors pe spate
vă suportă, nu le'ndură.

Lătrături de mitralieră
tot muşcau Necunoscutul.
Veacul, un căzut din eră
însuşi el îndură cnutul.

Vreo pădure sub un munte
poate-ar şti să spună drept
cum vă împuşcau în frunte
sau în ceafă sau în piept.

Poate-o vale sumbră, sumbră,
vreun pârâu făcând gâlceavă,
vedea umbră după umbră
cum era'mpuşcată'n ceafă.

Gloanţele trezeau izvoare,
dar trezeau şi somnul văii.
Târînd lanţuri la picioare
rând pe rând cădeau strigoii.

Cred că n'a fost cer cu stele!
Poate-un vânt, de foc muşcat,
tot scrâşnind ca din măsele
a văzut ce s'a'ntâmplat.

A văzut şi ţine-ascunsă
taina, sau şi el va plânge.
împuşcată câte-o frunză
cădea leneş peste sânge.

Dar şi lacrima mea mută
vă tot plânge, plânge încă.
Moartea voastră o sărută
şi se pune-apoi să plângă.

N. CARATANĂ

LA OCNELE MARI

Se va sfârşi blestemul şi povara
Acestor ani cu flori de mătrăgună
Din care bem de-un sfert de veac ocara
Si nimeni nu ne dă o vorbă bună.

Lăsăm aci o cruce de căinţă.
Cu silueta albă ca de var
Pe fondul mohorît de suferinţă
Ca cel mai mare-al vieţii noastre dar.

Si vom pleca pe drumuri fără urmă
Cum steaua noastră bine ne cuvântă,
Din când în când ne vom uita în urmă
La tot ce-a fost troiţa noastră sfântă.

Virgil MATEIAŞ

BISERICA CREȘTINĂ

IUBIREA FAȚĂ DE APROAPELE

Arhim. Cleopa NANU
(Starețul Sf. Mânăstiri Nicula)

Am văzut deci că iubirea față de Dumnezeu **trebue** să însemne suprema datorie a omului creștin, **angajându-i** întreaga personalitate și atrenându-i toate puterile sufletești și trupești în împlinirea ei.

Dar în Dumnezeu omul nu iubește numai pe Dumnezeu, ci întreaga creatură, pe sine, pe aproapele și întreg cosmosul. Căci Dumnezeu **iubești** întreaga creatură și deci, de ibuești pe Dumnezeu, iubești și ceea ce iubește El. Iubești și facerea mâinilor lui care este chemată împreună cu tine la mântuire. Cel ce iubește pe Dumnezeu, nu poate să nu iubească și creatura sa. De aceea, cel ce zice că pe Dumnezeu iubește, însă pe fratele său urăște "mincinos este". Cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său. (Ioan 4,20-21)

Prima consecință deci, a iubirii față de Dumnezeu, este iubirea față de aproapele și față de întreaga zidire a mâinilor lui Dumnezeu.

Fără a ne opri mai amănunțit la precizarea noțiunii "**aproapele**", amintim **doar tangențial**, că **această noțiune** a avut în decursul **veacurilor** diferite înțelesuri, **potrivit îndeosebi cu concepția religios-morală a fiecărui popor.**

Astfel, în antichitatea precreștină, noțiunea aproapelui are un cuprins **limitat, rezumându-se aproape numai la** conațională sau la prieteni. Pentru Grecul din antichitate, aproapele nu-i omul, în **sine, ci** un anumit om: prietenul sau **conaționalul, iar străinul e barbar,** e nedeplin, care nu merită considerare și cruțare. Limitarea de către Greci a sferei conceptului de semen, aproape numai la conaționali, se explică mai ales prin inexistența în concepția lor a ideii unui Dumnezeu Creator și Părinte al tuturor oamenilor.

Chiar și în V. Testament, noțiunea de aproapele propriu zis se conturează-cu ex**cepția** străinilor **băștinași;** conlocuitori-numai la cel de un neam și o lege, adică la conaționalul Evreului.

In N. Testament noțiunea de aproapele își ia înțelesul ei ultim, cel mai larg, mai înalt, mai sublim, din pilda samarineanului milostiv. (Lc. 10. 30). Ast**fel, aproapele, în sens creștin, poate fi** orice om de pe fața pământului, indiferent **unde trăiește, cărei națiuni, stări sociale** sau religii aparține și indiferent dacă are sau nu **nevoie** de ajutorul nostru.

Iubirea crestină față de acest aproape astfel conceput este o cerință atât a legii morale naturale, cât și a legii **morale** pozitive, primindu-și în legea morală a N. Testament desăvârșirea cea mai înaltă.

Iubirea față de aproapele este atât de mult cântată, încât este imposibil, în cadrul prezentării de față, a se înșira toate temeiurile ei, atât scripturistice, cât și referințele diferiților sfinți părinți și scriitori bisericești. Iată câteva mai importante, suficiente pentru a dovedi realitatea și imperioasa ei necesitate.

"Cel ce iubește pe Dumnezeu, nu poate să nu iubească și pe tot omul ca pe sine **însuși, deși nu are plăcere de patimile celor** ce nu s'au curățit încă. De aceea când vede **întoarcerea** și îndreptarea lor, se bucură cu bucurie mare și negrăit.

Cel ce vede în inima sa **vreo** urmă de ură față de vreun om oarecare, pentru **vreo anumită greșeală, e cu totul străin de** iubirea de Dumnezeu, deoarece iubirea de Dumnezeu nu **suferă** câtuși de puțin ura față de om.

"Cel ce mă **iubește** pe Mine zice Domnul-va păzi poruncile Mele" (Ioan 14-15). "Iar porunca mea aceasta este, ca să vă iubiți unii pe alții" (Ioan 15,12). Cel ce nu iubește așadar pe aproapele, nu **păzește** porunca. Iar cel ce nu **păzește** porunca, nici pe Domnul nu-l poate iubi.

Fericit este omul care poate să-l iubească pe tot omul la fel."

De aceea îndeamnă Sf. Maxim Mărturisitorul: "Să ne iubim așadar unii pe alții și vom fi iubiți de Dumnezeu. Să fim cu îndelungă răbdare întreolaltă și va fi și El cu îndelungă răbdare față de păcatele noastre. Să nu răsplătim răul cu rău și nu vom primi după păcatele noastre. Căci iertarea greșalelor noastre o aflăm în iertarea fraților." Iar mila lui Dumnezeu e ascunsă în **milostivirea** noastră față de aproapele."

Dar Sf. Maxim Mărturisitorul face precizări asupra **aproapelui** de o importanță deosebită: "Dacă pe unii îi urăști, pe alții nici nu-i iubești nici nu-i urăști, pe alții iarăși îi iubești **dar potrivit, și în sfârșit pe alții îi iubești foarte tare, din această neegalitate** cunoaște că **ești** departe de dragostea desăvârșită, care cere să iubești pe tot omul deopotrivă."

"Silește-te pe cât poți să iubești pe tot omul. Iar dacă nu poți încă, cel puțin să nu urăști pe nimeni. Dar nu vei putea face **nici aceasta dacă nu vei disprețui lucrurile** lumii".

"Nevoiește-te să iubești pe tot omul deopotrivă și vei alunga de-a valma toate **patimile".**

In Noul Testament, iubirea față de **aproapele este** formulată astfel: "Să vă iubiți **unii** pe alții, așa cum v'am iubit și eu pe voi". Deci nu este numai o formulare abstractă, generală, ca în Vechiul **Testament:** "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți".

"Iubirea creștină față de aproapele este o iubire sfântă, adică ea este iubire după asemănarea lui Iisus Hristos **purificată** de orice element pătimaș, este **iubirea pură.**

Iubirea creștină de aproapele este iubire vie, lucrătoare, activă, care deci nu se limitează la o trăire lăuntrică, la un sentiment, ci trăirea aceasta lăuntrică o-ex**teriorizează în fapte corespunzătoare. Credinciosul** vede în fiecare om chipul lui **Dumnezeu, în fiecare vede pecetea** lui Dumnezeu, pecetea Creatorului. De aceea **în fiecare om** el vede pe Dumnezeu. Astfel el iubește **creatura** în Dumnezeu și nu izolat de Dumnezeu, ci pretutindeni în om și creatură el vede concomitent chipul lui **Dumnezeu.**

Iubirea creștină față de aproapele **trebue să fie în primul rând cu caracter** religios, adică motivul și **scopul** ei trebue **să fie în Dumnezeu; să fie universală după** cum arată Mântuitorul în pilda samarineanului milostiv **(Lc. 10.27)** să fie **activă, adică să nu se rezume numai la in**tenția sau să se exprime numai prin **cuvinte, ci să se manifeste prin fapte și** jertfe":

Ca și iubirea față de Dumnezeu, temeiurile scripturistice ale iubirii față de aproapele sunt presărate în tot **cuprinsul Sf. Scripturi, căci toată Scriptura nu este altceva decât un imn, supremul imn al** iubirii, întru preamărirea lui Dumnezeu și **mântuirea omului. Iată câteva mai im**portante:

ICONOSTASUL
BISERICII MÂNĂSTIRII NICULA

"**Poruncă nouă dau vouă:** să vă **iubiți** unul pe altul. Precum v'am iubit pe voi, **așa și voi unul pe altul să vă iubiți. Intru** aceasta vor cunoaște toți că **sunteți** ucenicii mei, dacă veți avea **dragoste unii** către alții" (Ioan 13,34-33).

Aceasta este porunca mea: să vă **iubiți unul pe altul, cum v'am iubit și eu pe voi,** Mai **mare** dragoste decât aceasta nimeni **nu are, cu viața lui să și-o pună pentru prieteni".**

"Aceasta vă **porunceasc**: Să vă iubiți unul pe altul" (Ioan 15, 12-13, 17).

"Nimănui cu nimic nu fiți datori, fără **numai** . să vă iubiți unii pe alții; căci acela **care iubește pe aproapele, a împlinit legea.** Pentrucă să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu poftești.....și orice altă poruncă ar mai fi, se **cuprind** întru acest cuvânt: Să iubești pe aproapele tău ca însuți pe tine. Iubirea nu face rău aproapelui; drept aceea iubirea este împlinirea **legii"** (Rom. 13, 8-10).

"Căci toată legea se cuprinde într'un singur cuvânt; în acesta: Iubește pe aproapele tău ca pe **tine** însuți" (Gal. 5.14).

"Căci cine zice că este în lumină și pe fratele său îl urăște, acela este în întuneric până acum. Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină și sminteală nu se află în el. Iar cel ce urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe **încotro** se duce, pentrucă întunericul a orbit ochii lui" (Ioan 2,9-11).

Iar Sf. Ap. **Ioan**, condiționează calitatea **de fiu al lui Dumnezeu și dobândirea vieții veșnice tocmai de iubirea aproapelui:**

"Intru aceasta **cunoaștem** pe fiii lui Dumnezeu și pe fiii diavolului: oricine nu **face dreptate nu este dela Dumnezeu, nici** cel ce nu iubește pe fratele său. Pentrucă **aceasta este solia pe care ați auzit-o** dela'nceput, ca să ne iubim unul pe altul.

"Noi știm că ne-am strămutat din **moarte la viață pentrucă iubim pe frați;** cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni și știți că orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică dăinuitoare în el.

"Intru aceasta am cunoscut iubirea lui, că el și-a pus sufletul său pentru noi; și noi datori suntem să ne punem sufletele pentru frați" (I. Ioan 3, 10-11,14,15-16).

"**Si aceasta este porunca lui, ca să** credem în numele lui Iisus Hristos, Fiul său, și să ne iubim unul pe altul precum ne-a dat poruncă" (I. Ioan, 3, 23).

"Iubiților, să ne iubim unul pe altul, **pentrucă dragostea este dela Dumnezeu, și** oricine iubește este născut din **Dumnezeu** și cunoaște pe **Dumnezeu,** Cel ce nu iubește n'a cunoscut pe Dumenzeu, căci Dumnezeu este dragoste" (I. Ioan 4,7,8).

"Iubiților, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi și noi datori suntem să ne iubim unul pe altul. Pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut vreodată, dar de ne iubim u**nul pe altul Dumnezeu rămâne în noi și** dragostea lui în noi este desăvârșită" (I Ioan 4, 11-12).

Si în sfârșit, argumentul scripturistic cu cea mai puternică logică, cu adevărat **logica divină, care arată în chip magistral toată deșertăciunea așa zisei iubiri față de Dumnezeu** dar lipsită de iubirea față de aproapele, este formulat tot de Sf. Ap. **Ioan,** apostolul dragostei.

"Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele **său îl urăște**, mincinos este! Pentrucă cel ce nu iubește pe fratele său pe care l-a văzut, pe Dumnezeu pe care nu **l-a văzut, nu poate să-l iubească. Si** această **poruncă** avem dela El. Cine iubește pe Dumnezeu, să iubească și pe fratele său" (Ioan 4, **20-21).**

Iubirea aproapelui este indisolubil legată de iubirea de Dumnezeu; una fără cealaltă nu există, ele se condiționează **reciproc:** dacă iubești pe om cu adevărat, trebue mai întâi să iubești pe Dumnezeu dacă iubești pe Dumnezeu cu adevărat, **atunci** iubești neapărat, în mod firesc și creatura sa și pe aproapele. Creatura este iubită în Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Creatorul este iubit în creația și prin creația sa.

Iubirea creștină față de aproapele însă este universală, **cuprinde** pe toți oamenii fără deosebire. Ea se referă la toți oamenii, din toate locurile, din toate timpurile și cu toate năzuințele și nevoile lor, **și aceasta pentrucă în noțiunea de aproapele,** în sens creștin, se cuprinde orice om **de pe fața pământului.**

Este important și interesant în același timp de arătat cum se **aplică** iubirea aproapelui începând cu aproapele cel mai îndepărtat până la cel mai **apropiat.**

Logica divină, folosită de Sf. Ap. Ioan în **dovedirea iubirii aproapelui este aceasta:** Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, **mincinos** este! Pentrucă cel ce nu iubește pe fratele său pe care l-a văzut, pe Dumnezeu pe care nu l-a văzut, nu poate să-l iubească (I Ioan 5, 20)

Dacă se poate spune că aproapele-în sens creștin-poate fi orice om din lume, **nu se poate spune că acest aproape ni-i absolut indiferent. Unul este aproapele pe care** nu l-am văzut sau întâlnit niciodată, și altul este aproapele din **sânul** neamului meu, care are același sânge cu mine, aceeași lege, aceeași patrie, aceleași năzuințe. Firește, acesta din urmă îmi **este mai apropiat decât primul și am** obligația în primul rând și cu atât mai mult să-l iubesc. Simplificând deci logica de mai sus a Sf. Ap. Ioan, vom ajunge la următorul rezultat.

Continuare în pag. 17

EVANGHELIA EXILULUI (Mai 1991)

PLINĂTATEA BUCURIEI CREȘTINE

—Sergiu GROSSU—

In Evanghelia Duminicii a VII-a după Paști - Evanghelia rugăciunii arhierești - Mântuitorul, intervenind pentru unitatea lumii creștine, nu neglijează nici elementul predominant al vieții spirituale care este bucuria, atunci când îi mărturisește Tătălui ceresc: "Dar acum, Eu vin la Tine, și spun aceste lucruri, pe când sunt încă în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină" (IOAN, 17.13).

Această BUCURIE "deplină" nu se poate realiza decât "în Domnul", fiindcă numai IN IISUS bucuria noastră capătă caracterul permanenței, al durabilității, conform îndemnului paulinic: "Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!" (FILIPENI, 4.4) Bucuria pe care ne-o oferă lumea sau pe care o căutăm, cu disperare, prin propriile noastre eforturi, în vanele plăceri ale unei viețuiri vinovate, o atare bucurie, plămădită din aspirații ieftine și clădită pe "nădejdile înșelătoare" repudiate, cu vehemență, de proorocul Ieremia (a se citi cap. 7, versetele 4 și 8), nu este reală, ci fictivă, o simplă iluzie. Ba mai mult - o bucurie zadarnică, după cum citim: "Am zis râsului: Ești o nebunie! Si veseliei: Ce te înșeli degeaba?" (ECLEZIASTUL, 2.2)

Fără Dumnezeu, sau în afara comuniunii cu El, omul poate să râdă și, chiar, să se veselească, însă calitatea acestei stări sufletești este inferioară: "Căci râsul celor fără minte este ca pârâitul spinilor sub căldare" (ECLEZIASTUL, 7.6). Intelpciunea biblică mai adaugă: "De multe ori chiar în mijlocul râsului inima poate fi mâhnită, și bucuria poate sfârși prin necaz" (PROVERBE, 14.13).

Tot ce primim dela Dumnezeu este "deplin" și poartă pecetea desăvârșirii lui. Noi avem "totul deplin în El", subliniază Apostolul Neamurilor fiindcă în Iisus "locuiește trupește toată plinătatea lui Dumnezeu" (COLOSENI, 2.9.10) De aceea se vorbește despre o "răsplată deplină (2 IOAN, 8), ori despre o "liniște deplină", precum exlcamă psalmistul David: "Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne îmi dai liniște deplină în locuința mea" (PSALM 4.8). Ca atare, și bucuria noastră în Domnul" trebue să fie "deplină", insistă ucenicul mult iubit de Iisus (1 IOAN, 1.4).

Rămâne, totuși, întrebarea: Când putem afirma că am atins treapta bucuriei depline?

- Mai întâi, așa cum am văzut, când bucuria noastră este "în Domnul", când își are obârșia în Iisus, generată fiind de bucuria lui Iisus, rămasă în noi prin lucrarea Duhului Sfânt.

- In al doilea rând, când este precedată de rezolvarea pozitivă a rugăciunii noastre: "Cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (IOAN, 16.24).

- In al treilea rând, când bucuria este roada Duhului Sfânt, așa cum o găsim menționată în epistola către Galateni (capitolul 5, versetul 22).

- Si bineînțeles, când bucuria lăuntrică poartă amprenta credinței, conform cu ceea ce scrie Sfântul Pavel creștinilor din Roma: "Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credință" (ROMANI, 15.13).

***

Cât despre motivele bucuriei noastre "în Domnul", în Sfânta Scriptură găsim o sumedenie de exemple, din care spicuim:

- Răsplata ce ne așteaptă "Bucurați-vă și veseliți-vă, pentrucă răsplata voastră este mare în ceruri..." (MATEI, 5,12)

- Perenitatea numelui: "Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri" sau în "Cartea vieții" (LUCA, 10.20, EVREI, 12.23, APOCALIPSA, 21.27).

- Mântuirea: "...Ridică-mă din porțile morții, ca să vestesc toate laudele Tale (...) și să mă bucur de mântuirea Ta" (PSALM 9.14).

- Puterea și ajutorul Domnului, ca în cazul Anei, care s'a rugat și a zis: "Mi se bucură inima în Domnul, puterea mea a fost înalțată de Domnul, mi s'a deschis larg gura împotriva vrăjmașilor mei, căci mă bucur de ajutorul Tău" (1 SAMUEL, 2.1).

- Dumnezeu Insuși devine motiv de bucurie: "Tu vei fi bucuria celor ce iubesc Numele Tău", sau: "Voi face din Tine bucuria și veselia mea" (PSALM 5.11 și 9.2).

- Ocrotirea puterii lui Dumnezeu: "Doamne, împăratul se bucură de ocrotirea puternică pe care i-o dai Tu..." (PSALM 21.1)

- Dar, mai presus de toate, certitudinea vieții veșnice, nemurirea, învierea viitoare: "De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veselește, și trupul mi se odihnește în liniște. Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea..." (PSALM 16.9-11)

Să analizăm, acum, mijloacele biblice, care ni se oferă în vederea realizării unei "bucurii depline", a plinătății ei în viața noastră de fiece zi:

- Increderea în Dumnezeu în toate împrejurările, fie ele favorabile sau potrivnice. "Atunci toți cei ce se încred în Tine - scrie împăratul David - se vor bucura, se vor veseli totdeauna..." (PSALM 5.11)

- Hrănirea cotidiană cu Cuvântul lui Dumnezeu: "Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găsește o mare pradă" (PSALM 119.162). Nu este vorba numai de citirea Bibliei, ci și de practicarea ei, de trăirea învățăturilor sfinte, ne atrage atenția același psalmist: "Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parc'aș avea toate comorile" (vers. 14).

- Spiritul comunitar, legătura frățească. Faptele Apostolilor raportează că toți creștinii, "împreună erau nelipsiți dela Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă" (FAPTE, 2.46).

- Buna rânduială a Bisericii și tăria credinței membrilor ei: "...Si privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos" (COLOSENI, 2.5)

- Trăirea "în adevăr", respectiv în adevărul revelat în Sfânta Scriptură. După cum starea de păcat a ființelor ce ne sunt apropiate sufletește provoca "o mare întristare" și o "durere necurmată în inimă", ca să folosim o icoană de vorbire paulinică, la fel și trăirea "în adevăr" devine un izvor de bucurie clocotitoare; "Eu n'am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr" (3 IOAN 4).

***

Prin urmare, noi, Românii diasporei, care am cunoscut în țară blestemul prigoanelor politice sau religioase, suferința tăioasă a temnițelor comuniste și povara incomensurabilă a lacrimilor unui popor răstignit pe crucea ticăloșiei ateiste, noi putem să ne bucurăm "totdeauna", dacă bucuria noastră își are mobilul înlăuntru, în tainițele credinței, ale nădejdii, ale dragostei. Deci, dacă este "în Domnul". Ceea ce nu înseamnă că un creștin nu suferă, nu plânge sau nu are anumite momente de neliniște sufletească. Insă toate aceste tulburări nu reprezintă decât niște fenomene psihice accidentale, de suprafață, fondul dominant al trăirii creștine rămânând bucuria, indiferent de situațiile grele prin care, de multe ori, suntem nevoiți să trecem. De unde mărturisirea: "Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre" (2 CORINTENI, 7.4).

Iată de ce, ținând cont de nenumăratele năpaste și pustiiri care s'au abătut și poate, se mai abat încă, asupra ta, cititorule - îți propun, pentru a ajunge să simți în tine văpaia unei bucurii de durată, să calci pe urmele lui David, rugându-te ca și el: "Ascultă, Doamne, ai milă de mine! Doamne, ajută-mă!" (PSALM 30.10-12). Ca să poți trage, aidoma lui, concluzia: "Si mi-ai prefăcut tânguirile în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale, și m'ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-ți cânte și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea Te voi lăuda!"

IUBIREA FAȚĂ DE APROAPELE

Urmare din pag. 16

Dacă zice cineva: iubesc pe aproapele meu, iar pe cel de un neam cu el, pe consângeanul și compatriotul său îl urăște, mincinos este. Pentrucă cel ce nu iubește pe conaționalul și compatriotul său, care are același sânge cu el și aceeași lege, locuiesc pe aceeași vatră strămoșească, legați prin aceleași oseminte scumpe, atunci pe aproapele său pe care nu-l știe și nici nu l-a văzut vreodată, nu poate să-l iubească. Si atunci se impune cu absolută necesitate, ca cel ce iubește pe aproapele său, să iubească mai întâi și cu atât mai mult pe consângeanul și compatriotul său, căci astfel iubirea lui nu este decât o deșertăciune.

Iată deci cum iubirea față de aproapele în general, dovedește și implică mai întâi iubirea față de neamul din care faci parte și față de țara în care trăiești.

Pe linia acestui raționament se poate merge mai departe: mai aproape decât oricine din neamul meu,îmi este familia mea; și dacă față de oricare din neamul meu am datoria să-l iubesc, cu atât mai mult am datoria să-i iubesc pe cei din familia mea părinți, frați, copii, soție, etc.

Aplicând și la această realitate logica Sf. ap. Ioan, vom stabili următoarea concluzie. Dacă zice cineva: îmi iubesc neamul meu, iar pe părinții săi, frații săi, pe copiiii săi îi urăște, mincinos este! Pentrucă cel ce nu iubește pe tatăl său, pe mama sa care i-a dat viață cel ce nu iubește pe fratele său născut din același tată și mamă, și în sfârșit, cel ce nu-și iubește pe copilul său care este trup și viață din sine, pe cel de un neam cu el, și cu atât mai mult, pe cei din alte neamuri, nu poate să-i iubească.

Si atunci, cu autoritate de logica divină se poate afirma, că cel ce voiește să-și iubească neamul său, să-și iubească în primul rând familia sa. Acest adevăr îl face și pe Sf. ap. Pavel să precizeze: "Dacă însă cineva, nu poartă grijă de ai săi și mai ales de ai casei sale, s'a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios" (I. Tim. 5,8).

In sfârșit, limita acestui raționament se oprește la noi înșine, la propria noastră ființă. Dacă și la această ultimă realitate vom aplica logica Sf. ap. Ioan, se va putea dovedi acest adevăr indiscutabil: Dacă zice cineva iubesc pe aproapele meu, iar pe sine se urăște, mincinos este! Pentrucă cel ce nu se iubește pe sine, pe aproapele său oricare ar fi acela-nu poate să-l iubească. Si atunci se înțelege dece porunca cere în mod hotărît fiecăruia: cine iubește pe aproapele său să se iubească mai întâi pe sine.

In Noul Testament porunca iubirii aproapelui ne cere ca să ne iubim pe aproapele ca pe noi înșine. Așa dar, modelul iubirii aproapelui, cel mai înalt model este iubirea de noi înșine. Nimeni nu poate iubi mai mult pe aproapele său, decât se iubește pe sine. Afirmația unora: "Pentru binele și mântuirea lumii, a neamului și a familiei mele, prefer bucuros să-mi pierd sufletul meu, să-mi pierd veșnicia" și oricare altă afirmație asemenea, este de-a dreptul falsă.

Mântuirea noastră nu avem dreptul să ne-o jertfim pentru nici un alt bun, pentru nimic în lume. Si nici chiar iubirea față de aproapele nu cere această jertfă. Nu este îngăduit a săvârși nici un fel de păcat pentru binele aproapelui, nici chiar pentru a-l reține sau pentru a-l elibera pe aproapele dela păcat.

Cea mai puternică dovadă de iubire și se poate spune chiar suprema dovadă de iubire față de aproapele, este iubirea de sine. Poți oare să dorești binele altuia fără să-ți dorești mai întâi propriu-ți bine? Poți oare să iubești și să dorești mântuirea altuia fără să iubești și să dorești propria-ți mântuire?

Dar această iubire de sine nu trebue înțeleasă în sens egoist, căci este vorba aici de iubirea de sine harică prin care omul se lipsește de sine pentru Dumnezeu, precum și năzuința și străduința de a-și întemeia pe stima de sine și pe iubirea de Dumnezeu întrucât este fiu adoptiv al lui Dumnezeu. A se iubi pe sine înseamnă în general a se prețui pe sine și pe acest temei a-și dori binele și a tinde spre el. In sens creștin iubirea de sine este dispoziția creștinului de a iubi darurile firești și harice pe care i le-a împărtășit Dumnezeu, precum și năzuința și străduința de a-și trăi viața potrivit cu voința divină și dorința de a se uni cu Dumnezeu după moarte. Deci scopul ultim al iubirii de sine este iubriea de Dumnezeu ca bunul suprem.

Norma și măsura iubirii față de aproapele, este în iubirea de sine "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine insuți" (Mat. 22, 39). Iubirea față de sine promerge iubirii față de aproapele, fiindcă fiecare om își este sieși mai aproape decât semenii; cu sine formează o unitate, pe când cu aproapele este legat numai prin unire.

Iubirea creștină față de aproapele, așa după cum s'a arătat, nu este în mod obligatoriu uniformă, ci ea se prezintă sub diferite grade, în funcție de aproapele nostru, care poate fi mai apropiat sau mai îndepărtat de noi.

'Porunca Mântuitorului de a socoti pe fiecare om aproapele nostru n'are și sensul că toți oamenii trebue să fie egali de aproape. Mântuitorul cere numai ca iubirea față de aproapele să cuprindă pe toți oamenii și ca nimeni să nu fie exclus dela ea. Dar el nu cere ca noi să iubim în aceeași măsură și cu aceeași intensitate pe toți oamenii. Deosebirile firești în raporturile dintre oameni și care înfluențează și atitudinile lor morale, Mântuitorul nu voiește să le desființeze; El nu ignorează valoarea familiei, a patriei, a prieteniei și nu desconsideră datoriile care derivă din și pentru aceste comunități mai restrânse. E o datorie firească confirmată de învățătura și fapta Mântuitorului, a iubi mai mult decât pe alții pe cei de care suntem legați prin înrudire de sânge, prin aceeași patrie, prin interese și trebuințe comune... Deci obiectiv vom iubi și în aceeași măsură pe toți oamenii, fiindcă fiecăruia îi dorim și voim mântuirea veșnică; dar în afară de aceasta tot din punct de vedere obiectiv, iubirea noastră se va orienta după apropierea cu noi. In împrejurări grele, vor fi preferați cei de care suntem legați mai strâns: prin înrudire de sânge, prin credință, prin aceeași patrie, același scop".

Iubirea față de Dumnezeu, care trebue să fie suprema datorie a omului, se oglindește și se împlinește în iubirea față de aproapele, iar iubirea față de aproapele trebue să fie expresia sinceră și modelul fidel al iubirii de sine.

Din faptul că trebue să iubim pe aproapele ca pe noi înșine, se desprinde că iubirea creștină față de aproapele trebue să fie sfântă, să fie sinceră cum suntem față de noi, să fie dezinteresată, căci dacă cineva iubește pe aproapele pentru un folos al său propriu, atunci de fapt nu-l iubește pe aproapele, ci pe sine însuși. Iubirea față de aproapele ancorează, prin urmare, în ultimă analiză, în iubirea lui Dumnezeu și față de El. Iubirea creștină față de aproapele își are originea în Tatăl ceresc, pilda în Mântuitorul și motivul în iubirea lui Dumnezeu și față de El.

Arhim. Cleopa NANU

FARA ARMÂNEASCĂ

NICOLAE IORGA ŞI PROBLEMA ARMÂNEASCĂ

—Mircea POPESCU—

O TRADIȚIE DE TREI VEACURI

Ni se pare cât se poate de semnificativ și în măsură să îndreptățească, mai mult decât orgoliul național, încrederea cea mai fermă în temeinicia drepturilor noastre de totdeauna, faptul că, de îndată ce, în sec. XVII ia ființă o istoriografie românească, se și intuiesc și afirmă câteva din coordonatele existenței noastre ca neam în Răsăritul vitreg al Europei: ascendența latină, bunăoară, subliniată mai întâi de Grigore Ureche, și unitatea de rasă a Muntenilor, Moldovenilor și Ardelenilor - "Românii din țările ungurești" -, cărora Miron Costin le alătură surprinzător, "un neam ce le zicem Cuțovlahi": "oameni nu mai osebiți nici în chip, nici în une obiceie, nici în tăria și făptura trupului decât Românii aceștia, și limba lor românească, ca acestora, numai mai stricată și amestecată". Considerându-i urmași ai unei alte descălecări, interpretându-le greșit numele, care ar însemna "șchiopii, fiindcă din oastea romană au rămas acolo numai șchiopii și bolnavii", cronicarul știe totuși că frații din Sudul Dunării au avut o "Românie" a lor; și pe bună dreptate se miră: "mare minune este, cum și până astăzi se află, păzindu-și și limba și niște obiceie ale lor".

Ideea e reluată de fiul Nicolae Costin și, apoi, mai pe larg și cu mai precisă cunoaștere, de Stolnicul Cantacuzino, care în "Istoria Tării Românești", aduce chiar amănunte. El știe de existența unei "Vlahii Mari", cu locuri sărace, pietroase, cu oameni sprinteni, a căror limbă s'a stricat din cauza Turcilor și care's pe nedrept batjocoriți de Greci, deși tocmai acești Cuțovlahi, care "într'altă parte se află", i-au salvat pe opresorii lor de Latinii cruciați. Iorga e de părere că Stolnicul a dat peste Aromâni la Padova, unde, cum se știe, se duceau mulți "Greci" pe acele vremuri la studiu, ba chiar întemeitorul colegiului padovan, unde a locuit tânărul Cantacuzino, era un "Elinovlah" din Veria, Ion Kottunios. Stolnicul pomenește de asemenea de comunitatea armânească dela București, cu care nu e exclus să fi avut contacte.

Cronicar al Cantacuzinilor, logofătul Stoica Ludescu știa și el de Românii din Sudul Dunării, pe care-i considera însă coborîți pe fluviu la vale din Romanii descălecați la Turnu Severin. Mult mai bine îi cunoaște, pe "Cuțovlahii din țara grecească, câteva decenii mai târziu, Dimitrie Cantemir, care vorbește de mai multe ori de ei și-i află pomeniți până chiar într'un scriitor persian. Crede însă că acești "Vlahi" din Balcani, continuatori ai Romei și prin urmare adversari ai grecismului dominant la Impărații Răsăritului, se trag dela "Românii din Dacia".

Ca și Cantemir, transilvăneanul Petru Maior, peste un veac, îi va considera pe Românii din Balcania, în special pe aceia care au înființat Imperiul român-bulgar, ca strămutați din Dacia peste Dunăre, pe vremea lui Gallienus. Acela care, la 1813, va scrie "Istoria Bisericii Românilor, atât acestor dincoace precum și a celor dincolo de Dunăre", laudă, cu un an înainte, în "Istoria pentru Inceputul Românilor în Dacia; unde se vorbește pe larg de Românii din peninsula balcanică, ba se introduc chiar cuvinte armânești, atât vitejia seculară, cât și spiritul de întreprindere al Aromânilor, care ajung "până în America, la Filadelfia". In 1809, la Buda, Petru Maior tipărise "Maestria ghiovăsirii românești a Macedoneanului Gh. Roja.

Chiar mai înainte de Maior, însă, alți exponenți ai Scolii Latiniste reluaseră dela cronicarii moldoveni și munteni ideea unei extensiuni mult mai ample a romanității orientale. Si aveau, de altminteri, ocazia să-i cunoască pe Aromâni în Imperiul austro-ungaric, unde câștigaseră poziții frumoase. Samuel Micu vorbește astfel de "norodul românesc", care locuiește pe lângă Dunăre, "până la muntele Emului, în timp ce Sincai, informat ca totdeauna, cunoaște nu numai, din trecut, "imperiul Blachilor uniți cu Bulgarii", dar și comunitățile românești contemporane din Bulgaria, Serbia, Albania, din Pind, "Meglena, Tracia" și tot de pe vremea lui, grupurile înfloritoare de negustori aromâni, cu școlile și bisericile lor, dela Pesta, Agria, Miskolc, Viena, Veneția și din atâtea alte numeroase centre, în Europa, dar chiar și în Asia. Istoricul ardelean nu-și poate ascunde bucuria când acești Aromâni câștigă partida contra Grecilor pe chestia școlilor dela Pesta. Originea lor? "Din Romanii, pe care i-au dus marele Constantin în Tracia s'au prășit Românii cei ce sunt de-a dreapta Dunării, care s'au numit după aceea amu Vlahi, amu Coțo sau Cuțo-Vlahi, iară mai pe urmă Tințari".

In al optulea volum din monumentala - dar atât de greu consultabilă - "Istorie a Românilor", cu care se încheie o viață și o operă pe drept cuvânt prodigioasă, Iorga vorbește și el de "acea parte din Românime, care, multă vreme, trecuse dela Costinești, Constantin Cantacuzino și Dimitrie Cantemir la Sincai, ca niște Cuțovlahi depărtați, vizibili numai ca negustori în prăvăliile lor din București sau în mijlocul Răsăritenilor de sânge amestecat dela compania grecească din Imperiul habsburgic".

Firul nu se rupe, însă, natural, cu Scoala Latinistă. La începutul secolului trecut, ca să fixăm, tot după indicațiile lui Iorga în cea mai mare parte, câteva jaloane, egumenul Grigorie dela mânăstirea Grecilor, din București, într'o "Prescurtare a istoriei universale" pentru școli, prezintă neamul românesc în toată unitatea sa, inclusiv deci pe Românii din "Machedonia, Tesalia și Epir" cu toate elementele slave și grecești în care le abundă limba. O și mai limpede idee despre Aromâni o are, cum e firesc, generația revoluționară dela jumătatea veacului trecut. Incă din 1837, tânărul Kogălniceanu publicase la Berlin, în limba franceză, în prețioasa colecție a lui Humboldt, o "Istorie a Valahiei, a Moldovei și a Valahilor transdunăreni". Peste 11 ani, exilul, impus de înnăbușirea revoluției pașoptiste, le dă posibilitatea câtorva dintre marii patrioți să ia contact direct cu românimea balcanică. Prin pribegia la Sud de Dunăre sau indirect, Eliade, Negri, Bolliac, C.A. Rosseti, Dim. Brătianu cunosc problema Aromânilor, căreia pe la 1860 îi accentuează simțitor actualitatea "Macedonilor" și "Călătoriile" în proză ale Armânului Bolintineanu, ce se împinsese până în Pind.

Din aceiași ani e splendidă, ca înțelepciune politică, o puțin cunoscută scrisoare a lui Bălcescu către Beiul din Samos Ion Ghica. Ea dovedește încă odată că marele istoric și luptător, precedându-l într'aceasta pe Eminescu, intuia toate problemele de bază - naționale, sociale, politice, spirituale, economice - ale neamului.

"Eu - mărturisește Bălcescu - aveam hotărîrea, viind la Constantinopol, d'a mă așeza între Cuțovlahi, căci socot de neapărat a developa naționalitatea într'acest avanpost al românismului".

"De ai putea trimite - îl sfătuiește pe Ghica - un om zdravăn acolo, ca să ne facă un raport asupra stării morale și politice a lor, apoi am căuta o școală, și să dăm de lucru la atâția tineri ce mor de foame. Ar trebui ca trimisul tău să se ia acolo bine cu popii și episcopii și să-i ajute a căpăta fonduri pentru deschiderea unei școli."

In fine, ca să rămânem tot în această epocă, în 1859, când Alecsandri se duce la Napoleon al III-lea în audiență să obțină recunoașterea dublei alegeri a Domnitorului Cuza și deci Unirea de fapt a Principatelor Dunărene, la solicitarea Impăratului să i se arate pe o hartă care's provinciile locuite de Români, poetul-ambasador nu uită de Românii din Balcani.

MOTIVELE UNEI PREFERINȚE ȘI ALE UNUI INTERES CONSTANT

Bună parte din aceste date le-am cules, cum spuneam, tot din opera lui Iorga, al cărui interes viu pentru românimea subdunăreană - pe linia, deci, a unei lungi tradiții istoriografice și literare - nu s'a desmințit niciodată, dela primele lucrări vaste de sinteză, din anii de început al veacului nostru, până la cele zece volume masive de "Istoria Românilor", publicate din 1936 până în 1939. Oriunde el găsește, la un cronicar bizantin sau la un călător francez în Imperiul otoman, într'o inscripție ori un act negustoresc, pe o listă de "prenumeranți", o menționare, cât de modestă, a Valahilor din Epir, din Tracia, din Tesalia, o înregistrează cu vădită satisfacție. Am spune chiar că pe Aromâni, cu temperamentul lui pasionat și vulcanic, Iorga i-a iubit mai mult decât pe oricare alți Români, din celelalte provincii; uneori, din dragoste pripită i-a identificat chiar acolo unde nu erau, trebuind ulterior să se corijeze.

Cine parcurge cu bucuria unor descoperiri de mare preț necroloagele și articolele comemorative din "Oameni cari au fost" câteva din ele le reproducem la sfârșitul acestui studiu - nu se poate să nu capete impresia limpede a acestei ierarhii de preferințe. Aromânii sunt mereu în fruntea predilecției ori, cel mult, Bucovinenii le concurează primatul. La capătul celălalt, care e coada, se află Muntenii și, în special, Bucureștenii....

Motivele acestei simpatii și acestui interes permanent sunt multe. In primul rând, soarta, chiar mai mașteră cu Aromânii decât cu celelalte ramuri ale românimii, fiindcă ei au fost singurii, care, ca grup masiv, de sute de mii de indivizi au rămas, și după primul război mondial, în afara granițelor naționale, iar contra lor se îndreaptă în special din a doua jumătate a secolului trecut, ura și efortul de desnaționalizare al Grecilor, Bulgarilor, Sârbilor. Ei s'au conservat totuși fiindcă sunt "sdraveni", și chiar dacă s'au elenizat uneori culturalicește, au rămas "Români în conștiință". Nu o singură dată, Iorga subliniază admirativ "îndărătnica menținere a Românilor în acele locuri", și citează cu satisfacție cuvintele lui Pouqueville: "Dela începutul sec. XI, 24 de generații de Români ocupă munții Iliriei, Traciei, ai unei părți din Macedonia, ai Epirului și Peloponezului. Păstorii ieșiți din Ausonia au asistat la căderea Imperiului grec; au văzut trecând prin naintea munților lor Latini, Normanzi, Catalani, Francezi, împărați, Cezari". S'au păstrat totuși, pentru românime și pentru latinitatea din Sud-Estul Europei, printr'un alt miracol istoric, ca acela de care vorbește Ferdinand Lot referindu-se la Românii din Nordul Dunării.

(Continuare în nr. viitor)

PROBLEMILI ARMÂÑILOR TU LUMEA A UNIVERSITAȚILOR

—D. BACU—

Viniri, tu antânia dzuă di Scurt, la Universitatea di Londra avu loc ună conferință tu cadru ali secției "Romanian Studies" (Studii romanice).

Problema ți s'dizbătu aistă oară avea ca temă "Studiile romanice și chestiunea latinității dit Balcani".

La conferință luară parti pisti ỹinỹiț profesori di la multi universități englezești: Oxford, Cambridge, Edimburg, Scotland, etc. Pi ninga ațelli șapti conferențiari, aflăm cu mari harauă pi un mult mari soț a Armânilor, pi arheologlu John Nandriș, hilliul a mult durut lu ti armâname, profesor Grigore Nandriș, tricut tu lumea andrepțălor.

S'tut cu mari harauă vă fățem cunuscut că ti antâñia oară, fu acllimat s'llia parti ca un conferențiar ș'tiñisitlu a nostru Doctor Nicu Caranica dit Franța, cunuscut di anlu ți tricu cu teza di doctorat țănută la Universitatea di Besancon (Franța).

Tu un alt articol di aua ș'născânți meși ma ninti aveam scrisă la FARA ARMANEASCA ună nică recenzie di ațeali ți avea scrisă Nicu Caranica tu teza lui di doctorat.

Problema latinitățillei a Armânilor dit tută Peninsula Balcanică nu iasti discllisă di azâ. Ea nu easti mutrită cu oclli andrepț di tută lumea, așe cum lipsească s'lli aibă un om cu carti, un anvițat. Când tu alăgarea unui aver intră alti minduiri dicât ațeali ți s'andoapiră pe ună tiñie fără mardziñi, ș'averlu ți va iasă tu padi va da seamni că nu-i curat, că iasti "chindisit" cu lâna cari arăsească ațălui ți cumandă chendima.

Tu ună Unversitati ca ațeauă di Londra, cu greu pot să străbată pseftu-anvițaț cari apără idei ică simfeturi țe nu au ligătură cu tiñia intelectuală. Tră ațea, ațeali ți s'aspun tu ahtări conferințe au tră noi, mari ansimnătati. La conferința di Londra fu zborlu ti multili fați cari li anveaști știința ca s'poată s'agiungă la ună concluzie. Ună di ideili cari fu cama scărminată fu ideia ligată di Ethnologia ș'di istoria a Armânilor, așe cum nă apari azâ după ultimili alăgări a anvițaților. S'tu aistă parti cartea al Caranica aduți multi ș'mult interesante noutăți cari agiută mult la disvilirea averlui ti mult nicunuscutlu ș'ascăñiștlu popul a nostru.

Cum irea andrept, tuț acllimațilli zburară pi limba engleză. Maș a doctorului Caranica illi si deadi dizligari să zburască pi franțuzeaști, el hiindalui nihiam cama xen cu engleza.

Caranica vini cu ună comunicari cari avea ca titlu "Histoire des Aroumains de 600 a 1459 a travers les temoignages des Chroniqueurs byzantins et occidentaux", adică pi a noasti: "Istoria a Armâñilor așe cum iași dit mărturiili a cronicarilor bizantiñi ș'ațălor dit Ascapit". Așe cum irea programlu, zborlu al Caranica țânu treidzâț di minuti, după cari ahurhiră antribărli ș'arăspunsurili cari s'lundziră ma mult di ună altă giumitati di săhati. Lumea sculta cu mari atenție, cu ahât ma mult cu cât ti antâñia oară un anvițat "Vlah" vinea dinintea a unui grup di anvițaț xeni cu numi cunuscuti, să-și aspună punctlu di videari, fără s'alagă la propagandă ică la giumități di averuri.

Trățem pisti alti adeț ți li au anvițatilli când s'adună la conferințe: primnări, viziti, tu locuri cama cunuscuti, muzee, spectacule, etc.

Aflăm mași că doctorlu Caranica fu acllimat s'llia parti la conferința ți va și s'țână pisti doi añi tut cu aistă temă a Armânilor dit Balcani, ș'după cât si pari, nu iasti ș'ahă lipsit di nadă s'videm cartea al Caranica tradusă ș'tu limba greacă, ca s'poată su citească și Armânilli cari nu cunosc limba franceză.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

PANTELIMON HALIPA OMUL, AŞA CUM L-AM CUNOSCUT

—— Pavel CODIŢĂ——

Mulţi dintre oamenii şi evenimentele la care am fost martor, cu scurgerea vremii s'au şters, s'au pierdut în negura anilor.

Dintre cei puţini care mi-au rămas pregnant în amintire, este mai ales Pantelimon Halipa, fruntaş basarabean, angajat în problemele ţării şi ale Basarabiei, om de cultură şi editor.

Avea biroul jos la parterul casei unde locuia şi întotdeauna îşi găsea timp să primească pe oricine îl bătea la uşă.

Deşi vocaţia şi preocupările sale au fost cu preponderenţă politice, legăturile dintre noi nu au avut un caracter politic; ba mai mult, imediat după 23 August 1944, când partidele politice îşi reluaseră activitatea, propunându-mi să mă înscriu în partidul său, Partidul Naţional Tărănesc, l-am refuzat pe loc, cu insolenţa tinerilor ţâfnoşi şi plini de ei, argumentând că vreau să fiu independent, neangajat în vreun partid politic. Nu s'a supărat. Conform filosofiei sale de om de dialog, de adevărat democrat, de om tolerant şi înţelegător pentru care fiecare avea dreptul să aibă propriile-i opinii, propriile-i opţiuni şi păreri, propriile-i interese, a continuat să mă trateze cu aceeaşi simpatie, cu aceeaşi bunăvoinţă şi căldură cu care mă primise de cum l-am trecut pragul casei în primăvara anului 1941 când, cu un manuscris la subţioară băteam la uşa redacţiei "Viaţa Basarabiei", revistă înfiinţată şi condusă de el la Chişinău, mutată acum cu refugiul la Bucureşti pe strada Alexandru Donici, unde locuia.

Manuscrisul cu care mă prezentam nu putea fi publicat în altă revistă, întrucât era intitulat: "Românitatea Districtului Hotin în decursul istoriei" şi era în fapt o " Istorie a Hotinului prin Pârcălabi ", deci legat exclusiv de Basarabia.

In plin război, mergeam zilnic la Biblioteca Academiei Române, scotocind prin arhivele Hurmuzachi, prin Analele Istorice ale lui Bogdan Petriceicu Haşdeu, prin documentele adunate de Ion-Bogdan şi Mihail Costăchescu şi prin tot ce se publicase în legătură cu Moldova şi Basarabia, pentru a demonstra prezenţa noastră şi dreptul nostru istoric la Hotin.

Cu preocupare în publicistică, nu mă afirmasem cu mare lucru până la acea dată. Publicasem câteva poeme în proză la o revistă puţin cunoscută, intitulată " Tribuna Tineretului " şi cam atât. Pe Halipa însă l-a impresionat plăcut că un student la Academia de Arte Frumoase, în plin război, se ocupa de locurile atât de dragi lui, şi aceasta ca autodidact, fără o pregătire de specialitate, fără o iniţiere în ştiinţa istoriei. Eu însă, cu o perseverenţă şi o încrâncenare deosebită, din aproape în aproape, folosind o bibliografie amplă, mă iniţiasem realmente în problemele în care mă implicasem. Halipa a fost de acord imediat să-mi publice studiul în revistă şi nu mult după acea dată m'a prezentat lui George Bezviconi, care avea în spate o activitate importantă de publicist, legată de problemele Basarabiei. Ceva mai târziu m'a prezentat şi lui Ion Pelivan, patriot înflăcărat şi luptător pentru Basarabia românească. El stătuse în închisorile Rusiei Tariste pentru ideile şi activitatea sa în favoarea Unirii şi se ocupa şi el de colecţionarea şi publicarea de documente privitoare la Basarabia.

Ion Pelivan, deşi a jucat un rol realmente important în evenimentele anilor 1917-1918, nu a putut fi ales preşedinte al Sfatului Tării cum avea să-mi povestească Pantelimon Halipa, el afirmându-se prea pe faţă ca un naţionalist înflăcărat.

In acele momente trebuiau aleşi oameni potriviţi atât pentru diferitele misiuni urgente de îndeplinit, cât şi pentru a obţine voturile diferitelor categorii şi grupuri care compuneau Sfatul Tării, dar rolul lui Ion Pelivan a fost foarte important în acele evenimente.

Deşi tineri, Halipa şi Pelivan, doctorul Ciugureanu, ori Inculeţ, au dat dovadă de reală maturitate şi de simţ politic remarcabil, ei şi ceilalţi din Sfatul Tării, urmărind mai ales ideea mare a Unirii, peste interesele şi ambiţiile unora ori altora.

Pantelimon Halipa, ca şi Ion Pelivan de altfel, fusese unul dintre principalii iniţiatori şi agitatori în favoarea unirii Basarabiei cu Tara. Străbătuse întinderile Rusiei în vederea unirii şi mobilizării energiilor basarabene necesare acestei importante mişcări. Profitând de Decretul în favoarea autodeterminării popoarelor din marea Rusie, nu a ezitat să i se adreseze şi lui Lenin, în această problemă.

Mi-a povestit de exemplu cum l-a determinat pe Ion Inculeţ, care-şi făcea studiile la Petrograd să lase totul şi să vină la Chişinău. Atât de surprinzător şi neaşteptat a fost acel moment favorabil auto-determinării provinciilor ne-ruse, încât mulţi se împăcaseră chiar cu ideea că nu se vor putea desprinde niciodată de acea "Închisoare a popoarelor" care era Rusia Taristă.

In dezbaterile care au urmat în cadrul acelei mişcări, Pantelimon Halipa a fost ales prin consens, Vice preşedinte al Sfatului Tării, Parlamentul de atunci al Basarabiei. Scosese la Chişinău săptămânalul "Cuvânt Moldovenesc", primul ziar în limba română cu carac-

PAN HALIPA, LA AMURG DE VIAŢĂ

tere latine, după ocuparea Basarabiei de către Ruşi în 1812. Fusese şeful Partidului Naţional Tărănesc din Basarabia şi teoretic rămăsese în continuare şi după ultimatumul lui Stalin şi refugiul din 1940. In ochii multora trecea drept cel mai autorizat reprezentant al Basarabiei. Vasile Bârcă, care dintre fruntaşii basarabeni rămăsese în gruparea liberală a lui Tătărescu, venea adesea la el, unde l-am cunoscut, să se sfătuiască şi să-i împărtăşească noutăţile şi ce se mai ştia din cercurile guvernamentale şi dela Gheorghe Tătărescu, care la început se învârtea în acele cercuri comuniste, nescăpând nici el până la urmă de închisorile roşii.

In cercul basarabenilor, care-şi avea sediul pe strada Vasile Boerescu, în spatele actualului Teatru Naţional, stradă astăzi desfiinţată printr'o nouă sistematizare, aveam să-mi dau seama mai ales că Pantelimon Halipa era întotdeauna cel mai ascultat. Tactul şi prestigiul îl impuneau. Când se întruneau reprezentanţii cei mai însemnaţi ai Basarabiei, mai ales acei care participaseră în Sfatul Tării, votând alipirea Basarabiei la România de unde fusese smulsă în 1812, Halipa era cel care prezida şedinţele. Participam la acele şedinţe ca reprezentant al tineretului. Pantelimon Halipa şi Ion Pelivan ţineau să mă aibă în preajma lor.

Mi-a publicat studiul în 3 numere de revistă şi mi-a scos apoi îngemănând materialul, şi o broşură de circa 70 de pagini, intitulată cum am arătat "Românitatea Districtului Hotin în Decursul Istoriei". Din acel moment am fost întotdeauna primit cu căldură în casa lui Halipa. Am fost introdus, aş putea spune, în familie şi aceasta până la sfârşitul zilelor sale, până când s'a stins din viaţă, la venerabila vârstă de 96 de ani.

Din primul moment, caracterul şi felul deschis şi cald al lui Pantelimon Halipa m'a cucerit.

Basarabean de origine, născut în satul Cubolta, ţinutul Bălţi, el a moştenit firea caldă şi primitoare a oamenilor din acea parte a ţării, ca şi toleranţa şi îngăduinţa, calmul, blândeţea şi omenia; în acelaşi timp, temerar. Singurul lucru care nu era pentru el negociabil, era problema Basarabiei. In această problemă era de neclintit. Problema şi drepturile Românilor basarabeni, lupta pentru readucerea Basarabiei la Patria Mamă, nu comporta nici un răgaz, nici o târguială şi era de o consecvenţă şi de o tenacitate ieşite din comun. Adesea vorbea de deportarea lui în U.R.S.S., în Gulagul dela Cercul Polar, unde fusese condamnat la o detenţie de 20 de ani, pentru rolul jucat de el în Sfatul Tării. Vorbea de multe ori la înmormântările unor basarabeni pe care-i cunoscuse şi acolo îşi vărsa tot năduful. Ultima dată l-am auzit vorbind la înmormântarea lui George Bezviconi, la Cimitirul Bellu.

Nu era înalt. Era potrivit ca statură. Purtase în tinereţe şi barbă după moda timpului şi se îmbrăca cu o pelerină, mai ales toamna şi primăvara.

Odată cu refugiul şi începerea celui de al Doilea Război Mondial, deci, când se punea problema izgonirii ocupanţilor care ne-au cotropit pământul în urma târgului Molotov-Ribbentrop şi al reîntoarcerii noastre la locurile natale, majoritatea tinerilor scriitori formaţi la Chişinău în jurul revistei "Viaţa Basarabiei" eram pe baricade: Sergiu Grossu scria la "Basarabia", cotidian scos de Ministerul Propagandei şi la alte publicaţii, Sergiu Matei-Nica, Alexandru Lungu, Nicolae Coban, Octav Sargeţin şi nu pot fi uitaţi Nichita Smochină, un adevărat tribun al Românilor de peste Nistru, Dominte, Timonu şi alţii. Preotul Vasile Tepordei scotea "Raza", ziar de mare circulaţie în Basarabia. Pe toţi i-am cunoscut prin Pantelimon Halipa. Mi-amintesc de asemenea de acea carte incendiară a tânărului pe atunci scriitor moldovean C-tin Virgil Gheorghiu: "Ard malurile Nistrului". Dar, nu numai scriitorii basarabeni, ci marea majoritate a condeierilor României, erau în picioare, pe baricade.

Ca orientare politică, Halipa era om de centru-stânga, prieten cu doctorul Lupu din Partidul Naţional Tărănesc. El, ca şi Constantin Stere, fusese influenţat de doctrina norodnicilor ruşi în ce priveşte apropierea de popor, de nevoile poporului.

In discuţiile mai intime, când Ion Pelivan şi mai târziu, Vasile Tepordei, venind vorba de George Bezviconi, spuneau că Bezviconi e Rus, Halipa replica: "Oricine se simte Român şi slujeşte interesele României, -este Român-", Aceeaşi poziţie aveam să o întâlnesc la Budapesta din gura pictorului Moldovan, care trăia la Cluj şi vorbea româneşte, anume că în Ungaria, oricine se simte Ungur şi acţionează ca atare, este considerat de toată lumea, Ungur.

Cu refugiul, multe situaţii grave şi tragice s'au produs atât cu acei care părăseau totul într'o noapte şi plecau cu ce aveau pe ei, cât şi cu cei care rămâneau, dintre care pe mulţi îi aştepta gulagul şi Siberia. Unii s'au sinucis din teamă şi disperare, cum s'a întâmplat cu tatăl pictorului Trafini Brânză, spânzurându-se de o cruce în cimitirul din Chişinău, ori cu inginerul Creangă, deputat liberal din Tighina, la Bucureşti, aruncându-se dela etajul unui hotel de pe str. Ion Brezoianu, disperat că nu-şi mai revedea soţia surprinsă în Basarabia. Un caz a fost cu moş Ion Codreanu, ţăran, deputat ţărănist, surprins de evenimente în Basarabia şi răscumpărat din iniţiativa doctorului Lupu în schimbul Anei Pauker, care-şi ispăşea o condamnare la Craiova cred, şi care în Rusia avea să îndoctrineze împreună cu Iosif Chişinevschi şi Leonte Răutu, Divizia Tudor Vladimirescu, formată din prizonierii Români din URSS, divizie ce avea să fie sprijin Partidului Comunist, împreună cu armata roşie, bineînţeles, şi cu pumnul lui Văşinski la Palatul Regal, în a-şi impune dictatura şi teroarea cu forţa, asupra României secătuită de război.

Halipa, urmărit, arestat şi condamnat la 20 de ani închisoare, de către Rusia Sovietică, pentru activitatea lui în Sfatul Tării şi pentru rolul lui în determinarea Basarabiei, de a se reuni cu Tara, a stat în gulagul dela Cercul Polar 8 ani din 20 la cât fusese condamnat, mulţumită profesorului Iorgu Iordan, ambasadorul României în acel timp la Moscova, care prin demersuri repetate, în urma scrisorilor şi protestelor pe care le primea din partea lui Pantelimon Halipa, avea să-i obţină graţierea dela Voroşilov.

Intors în ţară, a fost arestat din nou, de astă dată de către comuniştii români şi închis pentru încă un an şi jumătate la Sighetul Marmaţiei.

Odată cu arestarea şi deportarea, casa de pe strada Alexandru Donici 32 a fost răvăşită cu tot felul de descinderi şi perchiziţii, iar D-na Nora şi fiul, inginerul Nae Halipa, scoşi din casă şi mutaţi într'un demisol de pe strada 11 Iunie. Atât Ruşii cât şi comuniştii români nu-l l-au uitat însă. Pantelimon Halipa însă nu a dus lipsă nici de îndrăzneală, nici de energie şi nici de optimism. Sosit acasă, el şi-a reluat activitatea, pledând pentru cauza Basarabiei, unde şi cum putea.

Cunoscându-l pe Popescu Puţuri care era căsătorit cu o basarabeancă şi care i-a sugerat să reconstituie, ca fost martor şi participant nemijlocit la hotărîrile Sfatului Tării, cu amănunte şi cu tot ce ştia, s'a apucat de scris... Când toată lumea se ferea de contactul cu străinii, el îl primea pe ambasadorul David B. Funderburk la el acasă, şi-l informa de situaţia din ţară şi denunţa nedreptatea făcută României prin sfârtecarea şi ruperea din trupul ţării a Basarabiei, Bucovinei şi ţinutul Herţa de către URSS.

Era întotdeauna interesat să ştie ce este bine ori rău în ţară. Nu se ferea să critice guvernul comunist dela conducerea României.

Timpul şi-l consuma, fie scriind, fie citind. In ultimii 3-4 ani, suferind şi de picioare cum suferise toată viaţa fără să se plângă, nu mai putea să coboare dela etajul locuinţei sale date înapoi, de pe str. Alexandru Donici. Primea bucuros pe orice vizitator. Slăbindu-i vederea, venea din când în când să-i citească şi să-i mai ţină de urît un moldovean, refugiat şi el din Herţa Dorohoiului. Din generaţia lui nu mai trăia nimeni; unii morţi de bătrâneţe, iar alţii, nu puţini, ca Iuliu Maniu ori Ion Mihalache morţi în închisorile comuniste şi îngropaţi în groapa comună, pentru a li se pierde urma.

Se odihneşte în ţintirimul Mânăstirii Cernica alături de Mitropolitul Gurie Grosu şi de alţi fruntaşi basarabeni, printre care şi Ion Pelivan al cărui mormânt este simbolic, întrucât cadavrul său nu a putut fi identificat printre diferiţii decedaţi şi îngropaţi în groapa comună a închisorii comuniste, de exterminare, din Sighetul Marmaţiei.

CONSTITUŢIA ŢĂRANULUI SUB SEMNUL TRANDAFIRULUI

Mihai FREAMĂT

Da! Legea funciară a fost promulgată. Credeam că n'o să mai fie. Unii o numesc "Legea pământului", "Legea ţării", "Constituţia ţăranului" şi'n nu ştiu câte alte feluri, încercând astfel **să dea un nume de alint** acestui nou născut din mariajul guvern - parlament.

Copilul nu s'ar putea spune, că e unul în faţa căruia să te prăbuşeşti în genunchi, copleşit de admiraţie, ba dimpotrivă. Dacă'l scoţi din scutecele în **care l-au învelit cu grijă** "părinţii", primul lucru ce'ţi sare în ochi e că are picioarele **strâmbe**. Să nu lăsăm să ne cuprindă tristeţea, s'a mai văzut, nu e singurul ce-o să aibă dificultăţi la mers, au mai fost şi alţii. E o caracteristică, a progeniturilor **celebrului cuplu sus amintit**. Ce să facem? Pe ăsta îl avem, cu ăsta defilăm. Important e să nu se împleticească, când va fi să **pornească în marşul** dorinţelor coapte pe jarul **răbdării** pusă la grea încercare.

Să sperăm şi să ne rugăm să nu se întâmple una ca asta pentrucă martor e Dumnezeu - într'o atare situaţie vinovaţii vor trebui să dea colţul unde îi aşteaptă caleaşca cu bagajele şi **zâmbetele** de ocazie încremenite în carton. Chiar aşa! Caleaşca şi, ADIO! De fapt e ultima soluţie când se întâmplă să-i înşeli prea des pe cei răbdători. Îi manevrezi, le promiţi, îi mai îndulceşti cu bomboinca fesenistă dar nu mult timp. Există o măsură în toate, mai ales acum când paharul e plin, lipsindu-i doar o picătură ca să se reverse.

BĂTRÂNII LA MARE PREŢ

Deocamdată lumea satelor fierbe în aşteptare. La mare preţ se află bătrânii colbuiţi de ani şi **de necazuri**.

Ei sunt cei ce mai ţin minte pietrele de hotar, vechile haturi, megieşi şi **locuri** cu denumiri ciudate, prea ciudate pentru înţelegerea celor **până'n** cincizeci de ani. Aceştia se cheamă **că's** tineri - nu-i aşa? - şi n'au de unde să ştie cum se purtau vorbele pe vremea când fiecare avea bucata lui de pământ situată într'o parte sau **alta a satului. Deci, bătrânii**, doar ei, **pot** descâlci fără prea mare greutate iţele încurcate de ghearele hrăpăreţe ale comunismului. Dacă mai treceau câţiva ani, nu-i mai aveam. Deveneam cu adevărat nişte orfani. Din păcate au rămas tare puţini. S'au împrăştiat, ceilalţi, prin cimitire sau prin locuri îndepărtate, purtaţi de soarta lor de **dezmoşteniţi**.

Unii se întorc cu fii, fiice **şi nepoţi. Se întorc la vetre chemaţi de** mormintele strămoşilor - câte au mai rămas - sau de doruri ce nu iartă. Acum, la adunările satului, se retrag timizi, feriţi şi stingheri, iar speranţele din ochii lor stau să dea în lacrimi când li se aruncă vreo vorbă mai aspră, în doi peri.

Se întâmplă şi aşa pentrucă **oamenii pământului** sunt duri ca şi munca lor şi nu iartă niciodată dezertările. Întoarcerea după ce ai gustat din covrigii oraşelor şi apa sălcie a robinetelor, este egală cu a te expune unei judecăţi publice.

În această situaţie nu ştiu cum vor rezista intepăturilor venite la tot pasul aceşti "nici în căruţă, **nici în** teleguţă". Mă tem că, după un timp, se vor lehămeţi de starea lor şi vor renunţa.

Dar asta e altă poveste.

GENEROŞII FESENIŞTI ŞI RUBRICA "OBSERVAŢII"

Deocamdată împărţirea pământului n'a început dar în aer plutesc gânduri încrâncentate. Atmosfera tensionată e reală şi pumnii se strâng din te miri ce. Nu e de mirare că se strâng pumnii. De vină e legea cu **multele ei goluri şi neclarităţi, sucită şi răsucită pe spirala demagogiei atât de dragă guvernanţilor de ieri şi de azi. Puţine lucruri sunt** desluşite în această lege şi, fireşte, e necesar să se emită nişte "instrucţiuni de aplicare".

Circula la noi, mai demult, un soi de anecdotă. Se evidenţia în acea anecdotă că suntem singurii din lume care folosim în formularistica oficială şi rubrica "observaţii".

Orice tabel, orice situaţie **statistică, orice dare de** seamă purta şi o astfel de rubrică. Românul, deci, după ce a spus tot mai are de spus ceva.

Se vede treaba că n'am renunţat la acest fel de a fi nici în cazul legii de care vorbim şi, în acest sens sunt mai importante **instrucţiunile ulterioare decât textul votat de parlament.** Apar câteva lucruri **în această "Constituţie a ţăranului" care demonstrează faptul că cei ce-au întocmit'o n'au văzut în viaţa lor o uliţă, n'au** mirosit o brazdă şi n'au stat nicicând de vorbă cu un ţăran autentic mândru de starea lui socială.

CADOUL LUI STALIN

Aşa se face că legea de căpetenie a pământului are un ton arogant ca şi cum autorii ei binevoiesc, în marea lor generozitate, să "doneze" moşiile lor acestor bieţi ţărani **uitând** că "beneficiarii" sunt **proprietarii de fapt şi de drept.**

Nu intrăm în detalii, ar fi şi inutil, dar e de observat că prea multe restricţii, prea multe pedepse, prea multe ameninţări şi prea multe drepturi îşi arogă statul pe ton de tutore grijuliu cu orfanii minori.

Hai să fim serioşi, domnilor guvernanţi!

Pământul acesta nu e proprietatea dumneavoastră ca să puteţi trata de sus pe cei **ce şi'l** iau înapoi.

Pământul acesta nu l-a primit domnul Bârlădeanu "cadou" dela Stalin atunci când s'a hotărît să fericească România cu prezenţa lui benefică, pământul acesta nu l-a primit Domnul Iliescu drept premiu pentru serviciile făcute partidului comunist şi nici ceilalţi **lăudăroşi ce-şi ridică** statui în cinstea evenimentului, nu se pot lăuda cu cine ştie ce moşteniri venite din negura istoriei noastre. Nimeni nu dă nimic din avutul personal.

Pământul acesta este al celor ce nu pot săpa morminte fără să nu descopere oasele străbunilor, e al celor ce-au turnat lacrimi la rădăcina fiecărui fir de iarbă, aşa că, ar fi de dorit s'o lăsaţi mai moale cu indicaţiile şi sfaturile, s'o lăsaţi mai moale cu semnul ameninţător al degetului arătător, nu că s'ar speria cineva, dar deveniţi ridicoli şi vă faceţi de râs - Doamne **şi cum se mai ştie a râde în** ţara asta unde ironia şi zâmbetul batjocoritor au devenit arme în lupta pentru existenţă.

ŞOMERII, CAPITALUL ELECTORAL ŞI PROPRIETARII PE TREI BRAZDE

Să ne întoarcem însă în sat unde oamenii încearcă în tulbureala şi haosul creat, să limpezească ce n'a reuşit nicicum să clarifice Legea funciară. Ar fi de constatat un prim mare abuz: limitarea suprafeţelor **ce se cuvin vechilor proprietari. E vorba de 10 ha.** maximum. Cu dibăcie, guvernanţii au justificat această restricţie prin faptul că pământul trebue să ajungă tuturor celor legaţi într'un fel sau altul de mediul rural.

S'a mai spus că proaspeţii şomeri, emanaţi de criză, se vor năpusti pur şi simplu spre locurile de baştină unde se vor **apuca**, cu entuziasm şi bucurie, să lucreze ogorul. **Eroare totală!** Autorii legii n'au avut curiozitatea să se **uite** în statistici ca să realizeze câţi agricultori au mai rămas în sate, ce **vârstă** au aceştia şi câţi dintre ei mai au puterea de a se apuca de muncă. Ar mai fi trebuit să se afle cam cât de animaţi de dorinţa de a lucra pământul sunt moştenitorii care de bine de rău s'au aciuat în oraşe şi pentru care o întoarcere este **imposibilă, odată ce ani în** şir şi-au vizitat rudele dela **ţară înţoliţi în haine de** târg şi comportament pe măsura statutului de orăşean şi om cu meserie şi rosturi bine definite.

De fapt ce să mai vorbim? Nu e nevoie să judeci prea mult ca să-ţi dai seama cât de adânc s'a incrustat în conştiinţele celor ce fac legi azi în ţara noastră, învăţătura comunistă. Atât de adânc încât le este enorm de greu să vadă dincolo de zaplazul întocmit pentru a împiedica privirea să întâlnească orizontul. În virtutea acestor **învăţături**, legiuitorii de circumstanţă au hotărît că, decât să avem un popor de oameni bogaţi e mai bine să fim unul de sărăntoci ce trăiesc de azi pe mâine. De aici această fărâmiţare a pământului care va duce sigur la o stagnare a producţiei agricole pe o perioadă de încă, cel puţin, **10 ani**.

E dela sine **înţeles** că acei proprietari cu suprafeţe mici, aflaţi pe alte meleaguri decât cele unde se află proprietatea nu vor deveni niciodată fermieri. E de aşteptat că vor vinde celor care vor şi ştiu cum se lucrează pământul. Tranzacţiile de felul ăsta însă, se vor realiza după multă vreme pentrucă acum nimeni nu are bani să cumpere, asta e una şi a doua, cei ce mai devreme sau mai târziu vor vinde încearcă deocamdată marea cu degetul. Se va pierde astfel timp din **cauză** că legea n'a stipulat nişte măsuri înţelepte care să faciliteze constituirea fermelor private, demne de acest nume, ce-ar fi însemnat cu adevărat ceva în agricultura ţării şi care ferme ar fi polarizat suprafeţele mici în schimbul unor arende plătite în natură sau la înţelegere. Sigur că guvernanţii au urmărit acumularea unui **capital** electoral încercând să împace şi capra şi varza. Şi ca să-şi mascheze intenţiile, au dat nişte indicaţii ce vin să atragă atenţia că ar fi de dorit constituirea unor asociaţii. Bine ar fi dacă s'ar putea şi dacă aceste "asociaţii" ar avea un viitor.

Se confirmă din nou faptul că, după ce-ai bătut o viaţă asfaltul n'ai cum să ştii ce-i în sufletul ţăranului. N'ai cum şi de unde să afli că vorba asta **ASOCIAŢIE** când o aude omul dela ţară îi vine să iasă cu parul la poartă. E **satul până'n gât de** cooperativizare, cuvânt definitiv compromis. Şi apoi cine şi cu ce să se asocieze? Pseudo-**proprietarii cu bucăţelele** lor de pământ primite prin lege? Păi treaba asta miroase dela o poştă a colectivizare, iar mai devreme sau mai târziu în virtutea spiritului de proprietate, atât de dezvoltat la Români, se vor declanşa nişte conflicte de să-ţi pui mâinile în cap.

O **altă problemă** este aceea a fermelor zootehnice existente în cooperative, ferme pentru care s'au cheltuit mulţi bani şi despre care legea nu pomeneşte nimic, de parcă acestea ar fi ceva ce nu există. Se aminteşte, e drept, câte ceva despre grajduri, ateliere şi alte **acareturi**. **Toate** să **fie** lichidate, zice legea, fie prin vânzare, fie prin demolare, cât despre animalele existente - nimic.

E adevărat că parte din ele au murit de foame în recent trecuta perioadă de guvernare fesenistă dar cele ce-au rămas se cheamă că trebue să aibă şi ele un stăpân, un adăpost şi eventual o bază de furajare asigurată... De unde? Poate domnii comunişti (Doamne ce hazliu sună expresia asta) ziceam că domnii comunişti din fruntea **guvernului speră să transforme aceste ferme în** societăţi mixte ca să rămână astfel ceva şi în **proprietatea** întregului "bobor".

E o chestie de principiu, de ambiţie şi de continuitate, nu poţi renunţa - aşa deodată - la structuri ce amintesc dulcele trecut. Se speră, presupun, că va rămâne destul pământ **neîmpărţit** la dispoziţia statului pentru a se asigura hrana vitelor din amintitele ferme... **dar cine ştie** ce mai visează şi speră unşii dela 20 Mai, 1990?

POEZIE ONIRICĂ DATORII ŞI PURTĂTORI DE CUVÂNT

Vine la rând o enigmă neelucidată: Datoriile C.A.P.-urilor!

Ei, aici e aici! Legiuitorii se dovedesc în această problemă nişte adevăraţi poeţi ermetici. Poţi să dai cu barda în spusele lor că tot nu vor lăsa să se vadă miezul. Tac mâlc şi e vorba, nici mai mult nici mai puţin, de multe miliarde de lei ce se cuvin ca plată Staţiunilor de maşini agricole ce-au efectuat lucrări pe tarlalele colhozurilor româneşti în anii 1989 şi 1990. Datorii presante. Cine le va plăti? Păi cine? Magaziile sunt goale, şoarecii le-au părăsit de mult, bani în cont - nici o leţcaie, de desfiinţat se vor desfiinţa - colhozurile **vreau să spun - aşa cel puţin** zice legea, şi atunci? Cred că guvernul nu va găsi altă soluţie decât să pună în sarcina noilor proprietari aceste datorii. Dacă se va întâmpla una ca asta, să te ţii pe urmă procese, executori judecătoreşti, sechestre, confiscări, lichidări, licitaţii, s.c.l.

Intrăm în plină economie de piaţă pe uşa din spate. Avem deja falimente prognozate, avem răi platnici, avem şomeri, ba, de-o bucată de vreme, avem şi droguri, avem de toate de chiar ne şi mirăm de ce unii şi alţii ricanează că nu sutem încă pregătiţi pentru a intra în rândul ţărilor democratice, în rândul celor civilizate.

Să ne oprim totuşi şi să conchidem!

E **clar** că **primăvara lui 1991 nu va limpezi** problema proprietăţii pământului. E cert că se va întocmi - dacă nu cumva s'a şi întocmit - un nou "scenariu" pentru nişte eventuale reveniri, reevaluări, reconsiderări, reinstrumentări ... mă rog...

Legea lasă loc pentru câte alte instrucţiuni de aplicare vor voi să emită guvernanţii. Aşteptăm! Rubrica "observaţii" le stă la dispoziţie. Pot să se folosească de ea cum vor şi cât vor. Serviţi-vă cu încredere, stimaţi tovarăşi!

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

DELA SECRETE DE STAT LA CIRCUMFERINȚA PULPELOR

Cinstea de a înăbuși Libertatea Presei revine lui ex-Carol al II-lea care a impus cenzura pentru trei motive patriotice:

Apărarea Coroanei, Valutei și Secretelor de Stat.

Dar motivele patriotice au început să acopere și alte motive: La meciurile de fotbal dispăreau biletele dela ghișeu ca pe urmă să fie vândute, cu extra preț, la poarta stadionului.

Jack Berariu, Evreu, un om integru și unul dintre cei mai buni reporteri sportivi, s'a postat, (în ziua indicată pentru începerea vânzării biletelor pentru meciul următor) cu o oră înainte în fața ghișeului. Când s'a deschis ghișeul, a fost primul, și-a cerut anumite bilete, i s'a răspuns "S'au vândut".

Articolul cu biletele vândute, înainte de a se pune în vânzare, a fost cenzurat, din ordinul Prefectului de Poliție al Capitalei, Gabriel Marinescu, care-și apăra "Valutele"...

Pe scena teatrelor de revistă apăruse o artistă simpatică ce ținea prea mult la siluetă: Florica Demion (Lansase șlagărul "Mi te-ai lipit de suflet ca marca de scrisoare." N.R.)

In revista "Rățoiul" am publicat "senzaționala" știre:

"Picioruşele artistei Florica Demion vor servi ca model pentru fabrica de chibrituri".

Stirea cu "circumferința pulpelor" a devenit secret militar, invocat de directorul cenzurii de atunci, colonelul Dumitru.

Fabrica de chibrituri a rămas fără model; iar șeful cenzurii a rămas, și mai departe, lipit "ca marca" de piciorușele artistei.

"VALUTA FORTE" FESENISTĂ

Doctorii economiști au declarat că leul are tensiunea joasă și i s'au prescris vitamine ca să poată sta pe patru picioare.

Se sugerează ca leul să fie agățat de o altă valută forte; sau un leu cu frate geamăn: unul cu pașaport și coadă de metal prețios, aur sau argint, și celălalt, fără coadă și fără pașaport, să rămână în țarcul țării, și să fie garantat de produsul-marfă.

Nu argumentăm cu recomandațiile celor competenți: dar înainte de orice altă reformă monetară, trebue eliminată "Strălucitoarea valută forte" ce-a stat și stă la baza economiei românești:

Măreața și sclipitoarea Minciună!

"LIPSIȚI CA LA REVOLUȚIE ..."

"Aci sîntem din nou în luptă, de data asta cu eșalonul II P.C.R. care a reușit să confiște revoluția triumfătoare a generației tinere. Sîntem hăituiți, urmăriți, amenințați, calomniați, aruncați vindictei publice a structurilor represive și administrative."

"După 14-15 iunie 1990 cînd am fost agresați violent (eu și la domiciliu) am fost furați de absolut tot ce adunasem ca zestre de propagandă, din bunăvoința partidelor creștin democrate europene cu care sîntem înfrățiți. Am rămas tot atât de lipsiți ca la revoluție...."

(Notă: dintr'o scrisoare a Domnului Corneliu Coposu, Președintele Partidului Național Tărănesc, creștin și democrat, adresată unui prieten comun.)

In afară de lipsurile materiale de care suferă partidele istorice și cele mai puțin istorice, adăugăm și lipsa de a forma un front comun în fața dușmanului comun.

Opoziția trebue să se cristalizeze dincolo de strigătele: "Jos Iliescu".

COMUNIȘTII AU DREPTATE!

Dl. Ion Cristoiu, publică în săptămânalul "Zig-Zag", nr. 45, din 30 Ian-5 Feb. un articol intitulat "Așa zisul pericol legionar."

"Propaganda fesenistă n'a încetat o clipă să avertizeze asupra existenței unui pericol legionar în România de azi. Jurnalele supuse partidului se întrec în a inventa adversarilor politici ai Frontului un trecut de extremă dreaptă..."

Dl. Cristoiu uită un fapt: pe comuniști îi apucă damblaua când aud cuvântul: legionar .

N'a fost partid politic la putere sau în opoziție, care să fie mai dușman al comunismului-ateu decât au fost o mână de studenți care, acum șapte decenii, și-au dedicat viața ca să-și apere țara, credința și tradiția de "Pericolul dela Răsărit."

Cât de clar văzători au fost tinerii de atunci, azi moșnegii în care toți dau cu pietre, ne-au demonstrat-o, regimurile impuse de Moscova care l-au silit pe Român să renunțe la ce i-a fost mai drag pe lume: țara lui.

Comuniștii și partidele politice care au colaborat cu comuniștii, au tot dreptul să fie furioși și pe memoria legionarilor.

Cel mai greu lucru pentru un politician, a spus W. Churchill, e să admită că adversarul a avut dreptate.

CINE CONDUCE ȚARA?

ION ILICI ILIESCU

Data nașterii: 3 Martie 1930

Locul nașterii: Oltenița, Jud.Ilfov

Funcțiuni în organizațiunile partidului comunist

Vârsta	Anul	Activitatea și funcțiunea
14 ani	1944	se înscrie în Uniunea Tineretului Comunist (UTC)
19 ani	1949	face parte din Comitetul Central UTC.
23 ani	1953	devine membru plin al partidului comunist (PCR)
26 ani	1956	Secretar al comitetului central PCR
27 ani	1957	membru al Adunării naționale
27-30 ani	1957-60	președinte al Uniunii asociațiilor studențești.
35-38 ani	1965-68	membru supleant al comitetului central PCR
37-41 ani	1967-71	prim-secretar al comitetului central UTC
38-42 ani	1968-72	membru al biroului Consiliului Frontului Unității Socialiste
39-49 ani	1969-79	membru supleant în comitetul central PCR
42-44 ani	1972-74	Secretar PCR în județul TIMIS
44-49 ani	1974-79	prim secretar PCR în județul Iași
40 ani	1970	membru al Academiei științelor sociale și politice R.P.R.
49-54 ani	1979-84	președinte al Consiliului Național pentru resursele hidraulice
54-59 ani	1984-89	director al Editurii tehnice

Educația profesională: Institutul politehnic București și Moscova URSS.

Aug. 1968 - Redăm din cuvântarea tov. Iliescu, delegat al org. jud. de partid Ilfov la Congresul al X-lea al P.C.R. : "... aș vrea să dau glas în forumul nostru al partidului, sentimentului de profundă gratitudine a tinerei generații, pentru grija și preocuparea permanentă a partidului, a conducerii sale, personal a tovarășului N. Ceaușescu față de tineret, pentru îndrumarea continuă, plină de solicitudine, a activității noastre revoluționare..." "O influență deosebită în formarea tineretului, a trăsăturilor sale de caracter, o au Radio, televiziunea, cinematograful, literatura și arta. Considerăm necesar ca cei ce activează în aceste sectoare ale frontului nostru ideologic să manifeste mai multă receptivitate și grijă față de cerințele activității de educație a tinerilor "care constituie" ostașii devotați ai partidului, militanți, activi pentru înfăptuirea programului său de construire a socialismului și comunismului pe pământul românesc"..."Este un titlu de cinste a fi militant activ.." "...cu toții ne dăm adeziunea unanimă în jurul politicii tov. N.Ceaușescu".

Ceaușescu și Iliescu mână'n mână Foto: AGERPRES

PETRE (VALTER) ROMAN

Românii de pretutindeni își amintesc probabil că Primul Ministru al României, Domnul Petre Roman, a negat într'un interviu televizat orice legătură a tatălui său cu Scoala Cominternului.

Ne facem noi însă datoria să precizăm adevărul: In cartea de evidență personală (cu nr. 0000257) a membrului PMR (Comitetul Central), Roman Valter, tatăl fotogenicului Petre Roman, se menționează la pag. 2 : Politehnica Brno, Cehoslovacia, 1930-1933, și Scoala Politică a Cominternului în URSS 1939-1940.

Dar informatica noastră nu se oprește la această punere la punct. Carnetul de partid citat mai sus, pag. 10 și 11, prezintă dovada indubitabilă că actualul Prim ministru al României, este, de fapt, fiul unui maior din armata sovietică, venit în țară în 1945 cu Divizia Horia, Cloșca și Crișan!

Redăm mai jos în facsimil, documentul în cauză.

11. Studii: în ce instituții de învățământ a învățat, unde, când dacă le-a terminat ...
1930-1933
1939-1940

Carte de evidență personală a membrului P.M.R.

SECTIUNEA

Numele ROMAN
Pronumele VALTER
(în caz că numele a fost schimbat se va indica și numele vechi)
Sexul
... nașterii: (ziua, luna, anul) ... 1913

31. Dacă a participat la războiul antihitlerist (unde, când, gradul și funcția avută)

In ce împrejurări a revenit în țară 1945

PRESCHIMBARE
Raion
Secretar:

Cartea de evidență personală a fost ...
de ...
(denumirea comitetului raional, orășenesc)
(regiunea)
Dosar Nr. 8589
Semnătura personală
(semnătura)
Secretarul comitetului raional, orășenesc
(semnătura)
Data întocmirii: ziua 5 luna iulie anul 19..
16

BOGDAPROSTE

De când primul ministru și-a publicat certificatul de botez în revista FSN-ului, s'a oficializat în țara noastră "meseria de Român".

Până nu de mult, această meserie era practicată cu inconștiență de o droaie de amatori. Slavă Domnului că au început să apară și profesioniștii.

Aflat în vizită de lucru la Alba Iulia, Petre Roman declară în "România Mare" că e os de ardelean.

...Precum generalul ăla de bine care voia să sfințească sărbătoarea noastră națională cu o porție caldă de gloanțe.

Bogdaproste fraților. Am înțeles aluzia.

La balul ăsta unde comuniștii s'au costumat în capitaliști aduceți voi morga și gropile comune, că venim noi cu lumânările și cu coliva de acasă.

Mircea DINESCU

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Doamnă, văduvă, 57 ani, 1,66 m, cu studii superioare, stabilită în RFG, fără obligații, caută domn corespunzător, cca. 1,80 m, cu situație financiară și mașină (carnet de conducere), de asemenea stabilit în RFG, Primesc și anunțuri din România. Răspunsuri la redacție, "pentru OANA".

*Tânăr, 22 ani, 1,72 m, 64 kg, doresc corespondență cu domnișoară drăguță, greutate normală. Răspundeți la: Florin, 6020 Bathurst, apt.811, Willowdale, Ontario, M2R 1Z8.

*Românca americană intelectuală, atrăgătoare, 42 ani, 55 kg, 1,65 m, doresc să corespondez în vederea căsătoriei cu intelectual român, 40-50 ani, din America, Canada sau România. Răspundeți adăugând fotografie pe adresa: Laura Alexandru, 1294 Cranford Ave., Cleveland, Ohio, 44107 USA.

*Biolog, 43 ani, 1,72m, 80 kg, ochi verzi, păr șaten, divorțat, fără obligații, cald, romantic, sincer, bine educat, aspect fizic plăcut, doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu o doamnă de origine română stabilită în Canada, între 40-50 ani. Răspunsuri serioase pe adresa: Adrian E., 30-91, 32 Street, L.I.C., N.Y. 11102, USA.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*Rog pe toți cititorii acestui ziar, care pot furniza date despre CONSTANTIN FEDOREAC, fost om de afaceri, având o fabrică de unelte în orașul Mississauga, Ontario și decedat în 1979, cu numele schimbat în ultima perioadă a vieții, să-l informeze în scris pe CONSTANTIN FEDOREAC JR. din Hotel Hubner, Erlauftal Strasse 103, Kienberg 3291, Austria.

SERVICII

* Doamnă, între 40-50 de ani, foarte pricepută la menaj, curățenie, îngrijire de copii, bătrâni, caută de lucru. Cinstită, nefumătoare și bună gospodină. Scrieți la adresa : Maxim N. P.O.Box 135, Exshaw, Alberta, T0C 2C0.

*Doamnă, caut o persoană singură, în vârstă pentru întreținere, în regiunea Toronto, Hamilton, Kitchener. Răspundeți la "Cuvântul Românesc", "Pentru Anița".

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DIN ACTIVITĂŢILE ASOCIAŢIEI CULTURALE ROMÂNE HAMILTON, ONT. CANADA

Asociaţia Culturală Română din Hamilton a prezentat la Centrul Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc din Hamilton, un bogat program în ultimele luni, spre satisfacţia Românilor care au participat.

Aproape săptămânal, Românii din Hamilton, Toronto Kitchener şi împrejurimi au avut ocazia să participe la manifestaţii culturale deosebit de apreciate. Faptul că aceste activităţi culturale au avut un ecou deosebit, îl demonstrează numărul mare de participanţi, părerile şi comentariile de după fiecare spectacol.

Continuând tradiţia începută acum 34 de ani, Asociaţia Culturală Română caută să păstreze contactul Românilor de aici cu ţara mamă, cu valorile ei culturale şi spirituale, încercând să ofere adevărate "băi de românism", după cum au fost apreciate comemorările şi aniversările unor momente importante în istoria poporului român, sărbătorile religioase, cât şi spectacolele artistice de aici, dela Centrul Cultural "Nae Ionescu".

Legăturile spirituale cu glia străbună, cu tradiţiile şi gândirea românească au fost şi sunt motoarele tuturor acestor acţiuni ale membrilor asociaţiei.

Incercând o scurtă prezentare a activităţilor din ultimile luni ale asociaţiei, trebue să începem cu:

16 Decembrie, zi cu semnificaţii deosebite în constiinţa românească. Aici, la Centrul Cultural a avut loc o comemorare şi un parastas în memoria celor care au fost ucişi în Decembrie 1989 de comuniştii aflaţi la putere şi astăzi. In urmă cu un an, dela Timişoara înflorea în sufletul Românilor de pretutindeni o speranţă şi o dorinţă înnăbuşită timp de 45 de ani, dorinţă de eliberare de comunism, dorinţă nerealizată până acum.

Cu această ocazie s'a oficiat o slujbă religioasă de către un sobor de preoţi: Sterie Mihădaş, Nicolae Zelea, Ioan Bunea, Dumitru Ichim şi Victor Crişan (preot greco-catolic).

De asemenea, Mircea Cararat, fotoreporter la ziarul "România Liberă" a prezentat o expoziţie de fotografii din timpul Revoluţiei.

Au urmat Sfintele Sărbători ale Crăciunului. Ca în fiecare an, corul Asociaţiei Culturale Române a respectat tradiţia strămoşească şi mergând în colindat, a adus în casele Românilor din Hamilton, mesajul Naşterii Domnului.

Revelionul 1991 a fost un alt prilej de întâlnire la Centrul Cultural, unde voia bună şi-a dat mâna cu sentimentul că eşti între Românii tăi, că poţi petrece cum numai Românii ştiu. O reală surpriză chiar şi pentru organizatori a fost plăcuta prezenţă a lui Horaţiu Mălăele, cunoscut actor şi caricaturist.

Cu ocazia spectacolelor artistice care au avut loc în lunile Ianuarie, Februarie şi Martie, am avut bucuria de a avea în mijlocul nostru pe următorii artişti veniţi din România: Stela Popescu, Ionela Prodan, Maria Dragomiroiu, Daniela Condurache, Ana Munteanu, Lia Lungu, Dan Spătaru, Puiu Călinescu, Stefan Hruşcă, Alex. Arşinel, Marius Teicu, Mihai Stoenescu, Emil Anghel, Doru Octavian Dumitru, etc.

Pe data de 24 Februarie a avut loc aniversarea a 34 de ani dela înfiinţarea Asociaţiei Culturale Române din Hamilton. La această aniversare au fost prezenţi toţi foştii preşedinţi ai asociaţiei de-a lungul anilor, majoritatea fondatorilor asociaţiei, Românii care au pus umărul la ridicarea Centrului Cultural "Nae Ionescu", precum şi toţi cei ce se consideră legaţi sufleteşte de Câmpul Românesc, de această "Românie mică", loc de întâlnire al celor care simt româneşte. Au fost cuvântări deosebit de interesante, în care cei mai noi au aflat câteva din momentele semnificative din istoria asociaţiei.

Pe data de 24 Martie 1991 a fost sărbătorită "Ziua Basarabiei", într'un cadru festiv, comemorându-se 73 de ani dela unirea din 27 Martie 1918.

In Sfânta zi de Paşti, Românii din Hamilton şi Toronto s'au adunat din nou la Câmpul Românesc, unde conform datinei, au ciocnit ouă şi au împărţit mâncarea cu Românii noi veniţi.

Pe data de 14 Aprilie, sub patronajul Centrului Multicultural, a avut loc la Liceul Sir John McDonald, o întâlnire a reprezentanţilor a peste 30 de naţiuni.

Societatea Naţiunilor Est Europene, SEEN, al cărei scop este lupta împotriva comunismului, societate compusă din reprezentanţii a 10 naţiuni, atinse de ciuma roşie, a fost reprezentată de un grup de Români, membri ai Asociaţiei Culturale Române din Hamilton.

Primarul oraşului Hamilton, membri ai Consiliului Oraşului precum şi membri în parlament au fost prezenţi şi au discutat cu participanţii.

Zile de plăcute amintiri, organizate de Asociaţia Culturală Română din Hamilton, zile cu o bogată încărcătură emoţională pentru cei prezenţi.

Andrei Pătrăşcanu, George Bălaşu, Dorian Popescu, Roxana Efanov, Mihaela Moisin.

Dna M.Diaconu, Dna A. Stan, Dl.D. Stan, Dna D. Donisan, Dl.G. Donisan, Dna S. Asceniuk, Dl. V. Asceniuk, Dna V. Pora, Dl.N. Pora, Păr.N.Zelea, Păr. D. Ichim

Dr. CONSTANTIN SPOREA

In numărul din Ianuarie a.c. al ziarului nostru "Cuvântul Românesc" am făcut cunoscut că D-l Constantin Sporea a sărbătorit împlinirea frumoasei vârste de 80 de ani. După două luni, un tragic accident de circulaţie l-a răpit pe Constantin Sporea dintre noi pentru totdeauna. El a fost unul dintre oamenii de seamă ai exilului politic anticomunist românesc. Consecvent în convingerile şi poziţiile sale, serios, demn şi de încredere, el a reuşit să strângă un grup de scriitori în jurul Revistei S iitorilor Români, al cărei număr 27 abia apăruse.

Constantin Sporea s'a născut la Iaşi la 30 Noembrie 1910. După ce a absolvit trei clase primare aici, şi-a continuat şcoala la Deva, unde tatăl său a preluat directoratul şcolii normale de băieţi. La Deva a absolvit liceul "Decebal" în 1928, iar apoi urmează cursurile Academiei Comerciale din Bucureşti. Absolvind academia îndeplineşte mai multe funcţiuni - profesor secundar, funcţionar la Banca Naţională, expert contabil - iar paralel absolvă şi Facultatea de Drept a Universităţii din Bucureşti. In 1941 a fost trimis de Banca Naţională la specializare în Germania, unde în 1944 şi-a luat doctoratul în Stiinţe Economice la Leipzig. Intre anii 1942-1945 a fost asistent la Universitatea din Leipzig.

După ocuparea Estului Germaniei în 1945 de către trupele sovietice a fost arestat, interogat şi trimis în lagărul de concentrare din Bautzen-Saxonia, unde a fost deţinut patru ani şi jumătate, fără a fi judecat. Odată eliberat, a reuşit să fugă în partea de Vest a Germaniei, unde a lucrat ca muncitor necalificat pentru a-şi câştiga existenţa. Mai apoi a fost angajat şi a lucrat la Radio Europa Liberă, de unde s'a şi pensionat.

Soţia sa, Adele Sporea, o Germancă refugiată din Cehoslovacia, l-a ajutat foarte mult să-şi refacă sănătatea, şi au lucrat împreună la dezvoltarea bunelor relaţii dintre Români şi Germani în general şi dintre Români şi Germanii din România în special. Activitatea lui C. Sporea în domeniul civic, cultural şi politic a contribuit la o realizare concretă a unor asemenea relaţii.

Constantin Sporea a fost un om de cercetare, iar cercetarea sa s'a extins dela bibliografie (menţionăm: Bibliografia despre tot ce s'a scris în legătură cu poporul român între anii 1939-1965 în cadrul Institutului "Südost-Institut" din München), la istorie, cultură, educaţie, sociologie, economie şi politică. Din acestea menţionăm: Falsificarea istoriei în România sub comunişti, învăţământul superior din România, Cronica evenimentelor din România între 1959-1964. El a donat Institutului "Bucovina" din Augsburg o adevărată bibliotecă ce reprezintă o mare valoare.

Constantin Sporea a fost apreciat atât de Români cât şi de Germani. Un lucru care s'a putut vedea în chip clar la jubileul lui de 80 de ani. El a fost activ şi interesat în tot ce se petrece în ţară şi exil. A semănat printre tineri dragostea de ţară, atitudine anticomunistă şi facere de bine pentru naţiunea română.

Exilul politic românesc suferă o mare pierdere prin moartea lui Constantin Sporea. O pierdere ce trebue să ne amintească nu numai de rărirea rândurilor, ci şi de apropierea sfârşitului primei generaţii de exilaţi români anticomunişti, ca şi de necesitatea continuării luptei lor, atâta timp cât ţara se mai găseşte în stăpânire comunistă, sub o altă mască.

Inmormântarea a avut loc la Nordfriedhof din München, spre locul de veci fiind condus de un mare număr de compatrioţi români, de Germani şi de reprezentanţii unor asociaţii germane şi ale exilului politic internaţional. Dumnezeu să-L odihnească în pace.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

TRANSMISE ŞI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

CINE MINTE, ACELA ŞI FURĂ

Partidul Naţional Ţărănesc - creştin şi democrat a propus în Parlament, la 11 Martie 1991, prin demnul deputat Gabriel Tepelea, amânarea cu 60 de zile a termenului de 22 Martie 1991, termen limită pentru depunerea cererilor acelora care doresc pământ. Această iniţiativă parlamentară, vizând modificarea Art. 10 din Legea Fondului Funciar, a fost luată în urma numeroaselor informaţii venite din ţară, cu privire la dificultăţile pe care le întâmpină cetăţenii în a-şi procura actele necesare pentru dovedirea şi delimitarea proprietăţii. Iniţiativa a fost însoţită de un proiect de lege, semnat de liderii a 6 partide politice şi peste 50 de deputaţi.

La 21 Martie 1991, grupul parlamentar al Frontului Salvării Naţionale, care nu semnase proiectul, propunea amânarea cu 15 zile a termenului de 22 Martie 1991. Declaraţia a fost difuzată de Rompres T.V., iar F.S.N., bineînţeles, s'a erijat în iniţiator unic.

Este încă o mostră (a câta?) de rea credinţă şi dezinformare din partea partidului de guvernământ şi a mijloacelor mass-media citate.

Incă dela apariţia sa, F.S.N.-ul avea obiceiul de "a trage cu ochiul" prin curţile altora şi de a se împăuna cu pene furate, platforma-program proprie fiind ceţoasă, echivocă.

Cât despre nivelul intelectual al membrilor acestui partid... ce să mai vorbim.

O NOUĂ TENTATIVĂ F.S.N. DE A NE ÎMBĂTA CU APĂ RECE?

In sfârşit, guvernul României (călcându-şi pe inimă?) a tras concluzia că este imoral ca toţi cei care aproape cinci decenii au trădat interesele naţionale, au distrus economia ţării, au distrus fibra morală şi biologică a poporului, i-au falsificat istoria şi i-au masacrat valorile intelectuale, să se plimbe zglobii prin ţară şi străinătate, să bântuie prin funcţii şi servicii căldicele, în vreme ce mulţi tineri şi-au pierdut viaţa în lupta pentru redobândirea libertăţii şi abolirea definitivă a minciunii.

Nu putem, totuşi, să nu ne întrebăm dacă bunele intenţii ale guvernului nu sunt pur declarative - aproape că ne-am obişnuit-, de vreme ce un nemernic cum e Ilie Verdeţ, vinovatul direct de represiunea revoltei minerilor din Valea Jiului în 1977, nu numai că se află în libertate şi, sfidând întreaga naţiune română, a reînfiinţat P.C.R.-ul sub titulatura de Partidul Socialist al Muncii.

Iar Saşa Trei Picioare şi extraterestrul (marţian) Dan, sunt păstraţi în continuare în fruntea Parlamentului.

PE FRONTUL DE EST NIMIC NOU

La conferinţa F.S.N. dela Arad a luat cuvântul şi freneticul fesenist Dorel Zăvoianu, fost secretar cu propaganda P.C.R. la judeţeana arădeană.

Firul "roşu", conducător al expunerii sale a fost "reactivarea comuniştilor de valoare".

Ce-o fi însemnând "comunişti de valoare"?

■

Mesajul oraşului Timişoara către oraşul Belgrad: ŅIKAD COMUNIZAM!!!

F.S.N.-ARIPA TÂNĂRĂ?

Convenţia Naţională a fesenălăilor a ales un "lider naţional", pe Dl. Petre Roman-Neulander şi un "preşedinte executiv", pe ex-ministrul Ionel Aurică Stoica.

La o conferinţă de presă organizată ad-hoc, Dl. Velicu Rădină, fost secretar cu propaganda în cadrul F.S.N., a anunţat desprinderea unei formaţiuni din cadrul Frontului care se va numi F.S.N. Social Democrat.

Nu ştim deocamdată dacă F.S.N. şi F.S.N.S.D. se vor ţine de... neamuri.

BOIERU, V.C.-UL ŞI MARCHIZUL

La Procuratura din Timişoara a fost depusă plângerea penală a domnului colonel Viorel Oancea fost comandant al Direcţiei de Poliţie a Judeţului Timiş, împotriva "tovarăşului" George Boieru, redactaurul-şef al gazetei "Renaşterea bănăţeană". Acţiunea are ca obiect săvârşirea infracţiunilor de ofensă adusă autorităţii şi calomnie săvârşită prin presă.

Pretenţiile de despăgubire se ridică la suma de 852.000 lei.

Se pare că George Boieru vrea să-l ajungă din urmă pe V.C. Tudor ("România Mare") şi în ceea ce priveşte calitatea de... părit, amândoi la rându-le dorind să-l egaleze, ba chiar să-l şi întreacă, pe Marchizul de Sade.

DESPRE PERVERTIREA BINELUI

Dumnezeu este bun în mod absolut. Deci, nu în El se află rădăcina răului.

Atunci, cine a creat răul?

Diavolul, ar suna un răspuns grăbit.

Dar ştim că Diavolului îi este străin atributul creaţiei. El este, însă, un bun imitator. Nu în esenţă, bineînţeles, ci în fenomen.

"Răul nu este altceva decât binele pervertit", spunea Paracelsus.

Guvernul dela Bucureşti este (neo-) comunist în esenţă. Dar, printr'o abilă propagandă, şi-a creat o aură de "liberalism", prin legi mai mult sau mai puţin "subtile" încearcă să iluzioneze crearea statului de drept, instaurarea economiei de piaţă, descolectivizarea agriculturii ş.c.l.

Scopul? Pentru a trezi în mase respingerea faţă de cele de mai sus. Sărăcirea treptată va provoca în rândurile oamenilor nostalgii comuniste, ei vor începe "să viseze frumos cu Ceauşescu". Să nu uităm că partidul comunist îşi readună mercenarii, chiar dacă sub titulatura de "socialist al muncii".

Până una-alta, s'aşteptăm Constituţia. Deşi...

AVOCATA UNUI GUVERN DE NEMERNICI

Lepădăturile comuniste din Iugoslavia şi-au găsit un neaşteptat apărător în persoana "distinsei" ziariste Marina Cernikova-Bucă dela publicaţia "Renaşterea bănăţeană" (zi-i "Avortul bănăţean").

In nr. 311 (12 Martie 1991) citim: "Să nu uităm, spre pildă, că în Iugoslavia, care s-a individualizat totuşi printre ţările Balcanice, comunismul nu a fost adus în vîrful baionetelor armatei roşii."

Ai dreptate, mădămiţă Bucă, dar comunismul e odios indiferent de cine-l aduce şi cum il aduce. Iar opoziţia lui Iosip Broz Tito faţă de Stalin a fost o gogoriţă, un moft... titoist. Tito şi bandele lui de "partizani" tot nişte canalii şi nişte criminali au fost. Da, "tovarăşa" avocat, indiferent de gradul de originalitate şi de "specific local", comunismul trebue stârpit.

Si mai află că, aşa cum U.R.S.S. este o mare închisoare de popoare, putem spune că şi Iugoslavia este una ceva mai mică. Aşa cum Ţările Baltice, Moldova şi celelalte îşi vor independenţa, aşa şi-o doresc şi Statul Croat, şi Slovenia.

ÎNTREBĂRI...

1) Către Ministrul de Interne:

"D-le" Doru Viorel Ursu, ce măsuri s'au luat împotriva fostului ofiţer de securitate Cămărăşescu, acel gunoi uman, ghidul bandelor de "stabilizatori" din zilele de 14-15 Iunie 1990?

2) Către Seful S.R.I.:

"D-le" Virgil Măgureanu, ce mai face ex-preşedintele Partidului Socialist Democratic Marius Cârciumaru, cel care a primit 500.000 dolari pentru a face spionaj în favoarea unei puteri străine?

E liber şi ferice?

VICTOR SURDU ÎN NUMELE POPORULUI

"Toţi am fost ceauşişti!" declară Victor Surdu, preşedintele Partidului Democrat Agrar, intr'un interviu din cotidianul "Adevărul".

S'avem pardon, musiu Surdu!

Vorbiţi, tovărăşenia-voastră, doar în numele propriei persoane şi atunci, parol, o să vă credem!

ÎN "FAMILIE"

"Tovarăşul" Claudiu Iordache l-a mandatat pe Dl. avocat Pordea să deschidă proces împotriva publicaţiei vespasiană "România Mare" pentru calomnie.

CONAŢIONAL, CONAŢIONAL, DAR BRÂNZA-I PE BANI

Domnul Artur Silvestri-Târnăcop a fost debarcat din funcţia de redactor-şef al periodicului "Naţionalului".

Sub "competenţa" sa, fiţuica propagatoare de românism ajunsese ilizibilă şi nevandabilă. Drept urmare patronul, tracomacaronarul Iosif Constantin Drăgan, l-a înlocuit cu Mihai Pelin.

Mihai Pelin a fost un redactor fruntaş în perioada păunesciană a revistei "Flacăra".

ALE TINEREŢII VALURI

"O fericită întîmplare a făcut ca în luna Ianuarie - luna cu care începe orice an, luna în care sărbătorim ziua Marii Uniri, precum şi naşterea lui Eminescu - să vadă lumina lumii, în spaţiul nostru mioritic, atît Preşedintele ţării, cît şi tovarăşa Elena Ceauşescu, care mai apoi au format o familie."

Rândurile de mai sus fac parte din "gîndirea" (tipărită) de acum opt ani a stihuitoarei Carolina Ilica, azi "purtătoare de cuvânt" a "Vetrei Româneşti".

Cum e sacul e şi peticul.

MARE DEMONSTRAŢIE ORGANIZATĂ DE "ALIANŢA CIVICĂ"

La data de 12 Aprilie 1991 în marile oraşe ale ţării, a avut loc un miting de protest organizat de Alianţa Civică.

Intâmpinat cu o zi înainte la T.V.R. de "luări de poziţie" ale F.S.N. şi ale încă-preşedintelui Ion Iliescu, mitingul Alianţei Civice a venit ca un ecou al simţirii Românilor tot mai încercaţi.

Ca de obicei, T.V.R. şi-a făcut "datoria", refuzând publicarea spotului publicitar al Alianţei Civice, care anunţa acest miting, dar acceptând apariţia fosilelor comuniste roase de frică şi de nesiguranţa zilei de mâine.

Acest lucru nu a împiedicat desfăşurarea mitingurilor în Bucureşti, Timişoara, Constanţa, Braşov, Cluj, Oradea, Turnu Severin, Craiova, Iaşi, Suceava, Botoşani, Sibiu, Alba Iulia, Baia Mare, Bacău, Galaţi şi Deva, în ciuda eforturilor "oamenilor de bine", care se ocupă cu băgatul beţelor în roate.

S'au scandat numeroase lozinci antiguvernamentale, antiprezidenţiale, împotriva FSN sau într'un cuvânt: împotriva comunismului. Cităm: "Nu mai vrem nici un pic, preşedinte bolşevic", "Iliescu şi ai lui profitori neamului", "Iliescu, ce făcuşi, ne vânduşi din nou la Ruşi".

Deşi vine vara, pentru cei "aleşi" urmează iarna.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

EPISTOLĂ FRATELUI DIN ȚARĂ

După patru decenii de întuneric ai văzut lumina Libertății!

Ce-ai făcut?

Ai tras pleoapele ca să-ți aperi ochii, iar cei care te-au ferecat în beznă ți-au șoptit: fii prudent, c'au năvălit dușmanii ce vor să-ți vândă țara.

Te-au momit cu căldură și mâncare ca să votezi "Trandafirul"; dar când ai rămas iarăși fără mâncare și căldură, și-ai vrut să protestezi, au năvălit minerii care ți-au deschis ochii... crăpându-ți capul.

Acum ai înțeles mișelia.

Printre cele câștigate la Timișoara a fost și Libertatea Presei pe care "ilegalistul" Bârlădeanu a vrut să ți-o fure "legalizat": a propus o Lege a Presei care include, printre altele și art.5:

"Defăimarea într'un organ de presă a Președintelui României, corpurilor legiuitoare, instanțelor judecătorești, guvernului, armatei sau a altei autorități publice se pedepsește cu închisoarea dela 2 la 5 ani sau cu amendă dela 200.000 la 500.000 lei."

Suprimarea gândului scris e primul pas către întunecime; dar manevra comunistă n'a prins. Protestele guvernelor din Apus și ale presei internaționale l-au silit pe Dl. Roman să renunțe la ideologia Președintelui Senatului. In lumea liberă, legea "Bârlădeanului" ar fi fost egalată cu rechemarea minerilor.

Convenția Națională a Ziariștilor Români a negociat cu Dl. Adrian Severin, reprezentantul guvernului, și-au ajuns la o înțelegere:

Pentru combaterea abuzurilor să se adopte codul deontologic (Doctrina moralei profesionale, așa cum o au doctorii față de pacienți) iar pentru combaterea exceselor în domeniul libertății presei, actualul Cod Penal cuprinde suficiente instrumente în acest sens și deci nu mai este necesară noua "Lege a Presei".

Intrunirile între reprezentanții C.N.Z.R. și reprezentanții guvernului vor fi permanentizate și pentru alte consultări.

Sunt foarte rare ocaziile când salutăm acțiunile D-lui Prim-ministru Petre Roman; de data aceasta îl aplaudăm și strigăm: Bis!

"ILIESCU-GORBACIOV JOS TRATATUL MOLOTOV"

In suport pentru frații de peste Prut, Românii s'au adunat în Capitala Moldovei, Duminică 17 Martie, ca să protesteze presiunii cu care Moscova sugrumă drepturile Moldovenilor.

Au luat parte: Asociația Pro-Basarabia și Bucovina, Alianța Civică, Societatea Agora, Forumul Democrației Antitotalitar din Moldova și Solidaritatea Universitară.

Printre placarde se putea citi: "Jos hotarul dela Prut", Ole, Ole, Iașule trezește-te!" etc

Intre timp Gorbaciov-Iliescu vor să pecetluiască "diplomatic" furtul înfăptuit de Stalin prin sugerarea ca Bucureștiul și Chișinăul să-și deschidă reciproc Consulate.

O recunoaștere că Chișinăul și Bucureștiul sunt orașe din două țări.

ÎI SUPĂRĂ GLUMA

"Prostul nu știe de glumă", iar F.S.N.-ului nu-i place de "Cațavencu", săptămânal "incomod". După amenințări semnate de "Oastea lui Tudor", "Capitan Iancu Jianu", etc. în noaptea de 1 spre 2 Martie, au năvălit pandurii și haiducii securității care au devastat și furat bani, aparate fotografice, au scormonit prin sertare, etc.

Poliția a fost înștiințată de primirea amenințărilor, dar n'a luat nici o măsură ca să protejeze clădirea redacției.

ȘI $-BILIONUL ȘI PĂMÂNTUL?

Cele trei odrasle: Valentin, Nicu și Zoe cer să li se redea pământul confiscat din ordinele veneratului tată și "Fiu Iubit".

In baza dreptului legal și moral ("Să nu furi") suntem de acord să li se redea pământul cu condiția: să-i vedem pe Valentin, Nicu și Zoe la coarnele plugului. (Dacă ar lua pămnătul și l-ar arenda ori vinde ar insemna "exploatare" sau "speculație", N.R.)

Dar să nu uităm și de celălalt furt ce trebue înapoiat țării și de care odraslele nu sunt chiar lipsite de informații:

Sub saltelele căror bănci internaționale și-au dosit "venerații" lor părinți averea pe care au jefuit-o din vistieria țării?

NICI UN CAL DUPĂ PATRU DECENII

Legea Funciară, trâmbițată ca o revenire la privatizare, are în ea câteva explicații prezidențiale:

Dl. Iliescu declară că țăranii nu se îndură să desființeze ceapeurile pentrucă" "...n'au cu ce să-și cumpere măcar un cal."

Legea dă înapoi doar pământul, dar uită că la formarea cooperativelor țăranul a contribuit cu tot ce-a avut: pământ, vite, etc. Acum i se restituie doar pământul. Agreem cu Dl. Iliescu: "...țăranul n'are cu ce să-și cumpere un cal." Asta dovedește cât de bogată e "talpa țării" după patru decenii de îmbunătățiri!

SĂPÂNȚENII NU SE LASĂ

Țăranii din Săpânța s'au ridicat pentru a-și salva restul pădurilor încă nedistruse de vechiul regim.

Primarul, Toader Stețca, declară: "Noi suntem hotărîți să avem grijă de pădurile din jur, așa cum avem și de casele noastre."

Pentru protecția pădurilor sătenii au blocat drumul național nepermițând combinatelor forestiere să le taie copacii.

După desființarea C.A.P., unde salariile erau un sfert de milion lei, țăranii sunt mândri să spună:

"Acum avem de toate: porțelan, apă minerală, păduri, cereale, carne, produse lactate, de toate". Cantitatea de lapte a crescut dela 500 la 30. 000 litri pe lună. Parte din surplusul nostru îl vindem Timișorenilor și celor din Sighetul Marmației.

Săpânța, până acum, e singura comună care a rupt-o complet cu trecutul fericirii "socialiste" și, acum, are "de toate".

INIȚIATIVE TIMIȘORENE

Intre Camerele de Comerț din Trieste și Timișoara s'a discutat strângerea relațiilor comerciale: înființarea unui oficiu timișorean de comerț în Trieste, deschiderea unei sucursale a Băncii din Trieste la Timișoara, organizarea expozițiilor industriale reciproce.

Orașul revoluției va deschide noi oficii de comerț în Franța, Germania, Olanda, Grecia etc.

MOȘTENIREA NĂRAVURILOR

Ceaușescu era ocupat cu vizitele de lucru, cu vizitele externe și cu mutarea miniștrilor.

Acum cei doi urmași îi împart moștenirea:

Dl. Președinte face vizite de lucru, Dl. Prim-ministru face mutarea miniștrilor și ambii hoinăresc peste hotare.

AJUTORUL ȘOMERILOR

La 13 Martie erau înregistrați 64.343 de șomeri.

Cel fără lucru primește 60% din salariul minim avut când a fost demis din ultimul serviciu. Se adaugă, în aceeași proporție și măririle de salariu datorită inflației.

ÎNGRĂDIREA TELEVIZIUNII

Ingrădirea e și la propriu și la figurat: emisiunile sunt îngrădite ca să nu pătrundă vocea opoziției și acum s'a adăugat un alt gard metalic înalt de 1,5 metri. Intre noul gard și vechiul gard se vor planta, pentru frumusețe "salcâmi din aceia cu țepi mari". De asemenea, spune unul dintre muncitori, în fața televiziunii se va construi un zid de beton "mai înalt ca ăsta (cel prezent, N.R.) și gros de 30 cm.".

DELA TOVARĂȘ LA TOVARĂȘ

In cadrul privatizării tovarășii din guvern au pus la licitație casele pe care regimul le-a confiscat dela particulari.

Dar puțini din vechii proprietari au bani să-și răscumpere casa, așa că avantajații "privatizării" rămân tot vechii tovarăși.

FESENIST NECONTESTAT

La Congresul Național al FSN-ului, Dl. Roman, cu amabilitate, surâs și vorbe goale, și-a asigurat postul numărul unu în ierarhia FSN, iar FSN a devenit "Partid socialist democrat".

Orice asemănare între FSN și PCR e o insinuare neofascistă.

MONEDĂ "FORTE"

S'a pus în circulație o monedă de 10 lei care este egală în dimensiuni cu moneda de o marcă germană. Asemănarea dintre Leu și Marcă a crescut valoarea "leului" care poate fi întrebuințat în mașinile automate din Germania. Marca, la oficial, costă 140 lei.

"CINE A TRAS?"

La întrebarea, până acum, fără răspuns: "Cine a tras în populația Timișoarei și din ordinul cui s'a tras" a apărut--scrie "România Liberă", 23.3.91 UN MARTOR OCULAR, Coman Ion, care a răspuns, fără echivoc: "...în prezența generalilor Stănculescu, Chițac, Cirneanu, ș.a., generalul Gușe, (eroul proștilor din noaptea generalilor) a dispus ca subalternii săi să deschidă focul cu armament din dotare împotriva manifestanților ordonând:

"Predonescu, TRAGE IN EI, (Sublinierile noastre) învârtește turela peste ei, că vin și eu acolo".

Așa a fost, așa s'a ordonat, așa s'a executat de către armată, fapt ce nu mai poate fi ascuns sau contestat astăzi.

Timișorenii știu de asemenea, că subunitățile de securitate de sub comanda colonelului Bunoaica Ion, au tras în manifestanți, au tras și din cazarma lor asupra trecătorilor de pe stradă, unde au căzut răniți și morți, care nu au dispărut imediat. Autorul articolului, Dl. Nicolae Serban, pune o altă întrebare: cine l-a ordonat lui Bunoaica să tragă în public?

Pentrucă Bunoaica n'a divulgat dela cine a primit ordinul, este acum: Generalul Bunoaica, Comandantul jandarmeriei pe țară.

Bunoaica ar fi ajuns general și dacă ar fi rămas Ceaușescu!

Dl Bârlădeanu,, academician la înălțimea intelectuală a Elenei Ceaușescu, e supărat pe D-nii Roman și Severin care i-au respins proiectul de legiferare a presei.

Președintele Senatului întinde acum o altă cursă politicienilor dornici de a deveni miniștri: să se formeze un guvern de coaliție, cu majoritatea FSN-istă.

Până acum partidele istorice au rezistat tentației.

••

Banca Națională a înlocuit bursa neagră. Vinde dolari la licitație. Prețul dolarului oscilează între 140-200 lei. Oamenii capătă dolari cu care pot să cumpere din magazinele ce vând numai pe dolari. La cursul oficial $1 egal cu 60 lei.

••

Producția de petrol și gaz a scăzut în 1990 cu 13% și 14% datorită lipsei de piese de schimb și materiale. Producția 1989 (gaz și petrol) a reprezentat 58,4% din nevoile țării. In 1990 au fost adoptați 3.000 de copii. Statisticile arată: un copil născut și trei avorturi.

••

Doi ziariști români, Gilda Lazăr și Dan Coste, dela "Dreptatea" au fost opriți de a merge la Chișinău. Agenții KGB-iști i-au reținut la punctul de frontieră Ungheni unde au stat arestați 6 ore după care au fost trimiși în România.

••

Acordul militar între București și Moscova include și cumpărarea de tancuri rusești, fabricate în anii 1960, tancuri ce au dovedit în războiul din Golf, că sunt bune la fugă întoarsă.

••

Pe distanța București-Chișinău au fost puse în circulație două garnituri de trenuri formate din vagoane-cușetă sovietice. Orarul: de două ori pe săptămână. Biletul 375 lei. Un bilet, București-Iași costă mai mult: 385 lei.

••

La uzinele termonucleare dela Cernavodă, numărul lucrătorilor a scăzut dela 10.000 la 2.500. Din cele 5 reactoare, se lucrează doar la reactorul nr. 1, iar la reactorul nr. 2 se fac reparații, înainte de a fi fost pus în funcțiune.

••

La al XXI-lea Festival internațional al filmului de scurt metraj, ce s'a ținut la Tampere, Finlanda, Cătălina Fernoagă și Cornel Mihalache, au obținut marele premiu cu filmul "De Crăciun ne-am luat rația de libertate". Au fost prezentate 31 de filme din tot atâtea țări.

••

In industria extractivă a Maramureșului sunt înregistrați peste 2500 de șomeri. Resursele agricole din această regiune sunt și ele limitate pentru a putea absorbi pe cei fără de lucru.

••

"Inspectoratul de cultură Botoșani" a hotărît să ridice la Ipotești o bibliotecă națională de poezie unde vor fi strânse toate edițiile publicate în țară cu operele lui Eminescu.

••

Scriitorul Banu Rădulescu, a fost bătut de "necunoscuți!"

După o anchetă "asiduă" i s'a răspuns că deoarece a "refuzat" să dea o declarație la poliție, cazul nu se poate rezolva. Un amănunt: poliția a refuzat să-i ia o declarație.

••

Dintre actualele "republici" oferite cadou lui Stalin de Hitler, pământul rupt dela sânul României are cel mai mare număr de locuitori: Moldova 4.3. milioane, Lituania 3.6, Letonia 2.6 și Estonia 1.5 milioane.

••

In unele orașe costul oficial al curselor de taxi fac gaură în buzunarul cetățeanului. Dar a apărut "Bursa Albă", mașinile particulare care fac aceeași cursă pe preț redus.

••

Pentru anul 1991-1992 se va cere o taxă la examenul de admitere la universitate de 1.000 de lei. Sunt scutiți: copiii orfani de ambii părinți, cei proveniți din casele de copii, copiii eroilor căzuți în revoluție și cei proveniți din familii cu venituri mici.

••

S'a înmulțit numărul comercianților ambulanți: poți cumpăra la colț de stradă mititei, cu praf cu tot; ori poți cere un sandvici dela un "Bufet" particular, căruia îi lipsește doar frigoriferul.

"Actualul comerț ambulant periclitează sănătatea publică" scrie "R.L." 16.3.91.

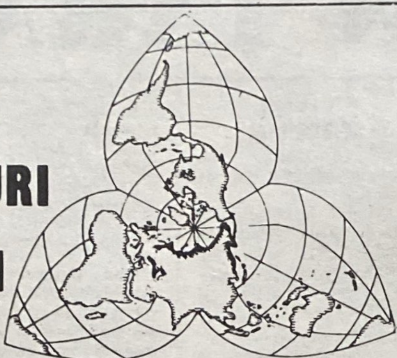
••

Privatizarea: pâinea a rămas de aceeași calitate, dar prețul s'a mărit dela 4 lei la 9 lei.

După "Jos Iliescu" s'a strigat pe străzile Bucureștiului "Jos primarul comunist", Nicolae Viorel Oproiu, căruia i se aduc acuzațiile: proastă aprovizionare a Capitalei, proastă dirijare a spațiilor comerciale, etc. Cu același talent Oproiu administra sub Ceaușescu "Serviciul de control al mărfurilor pe țară."

••

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

TRAGEDIA KURZILOR

Poate că nimeni nu s'a gândit că în urma războiului din Golf, poporul care va avea cel mai mult de suferit după încetarea conflictului va fi poporul kurd.

Îmbărbătați de cuvintele președintelui Bush care declarase la 15 Februarie că cea mai eficace formă de răsturnare a lui Saddam Hussein este aceea care va porni chiar din partea poporului irakian, Kurzii au trecut la ofensivă în speranța că vor fi ajutați. Dar și de data aceasta speranțele lor au fost spulberate. Generalul Schwartzcopf căruia îi mai trebuiau doar 2-3 zile ca să sfărâme complet mașina de război irakiană, a primit ordin de încetare a luptei. Irakienilor, după armistițiu li s'a permis sfărâmarea rezistenței Kurzilor.

Ceea ce a urmat au fost scene de apocalips, sute de mii de refugiați în coloane de zeci de kilometri au început să se îndrepte unii spre Turcia, alții spre Iran retrăgându-se terorizați de atacurile soldaților guvernamentali. Fără hrană, în frig, extenuați, bolnavi, au murit în medie de 1000 pe zi, depășind probabil în masivitate exodurile și victimele făcute, în aceleași locuri cu șase secole în urmă, de hoardele mongole ale lui Timur Lenk.

In fața acestei tragedii, au început să sosească ajutoare în hrană, medicamente și îmbrăcăminte dela majoritatea țărilor europene, Japonia, China și alte state și desigur a celor două țări care au primit refugiații, Iranul și Turcia (500.000 în Iran, 600.000 în Turcia).

Pentru a putea face față situației, aliații au hotărît cu tot protestul Bagdadului, înființarea în Nordul Irakului a unor lagăre de refugiați, cu ajutorul forțelor lor militare care vor asigura și protecția împotriva eventualelor atacuri ale armatei irakiene asupra sutelor de mii de Kurzi masați aici.

Intre timp au început la Bagdad tratative între o delegație kurdă și guvernul irakian, care s'a arătat de acord să discute orice problemă cu excepția secesiunii.

Deși după primul război mondial și înfrângerea Turciei, prin tratatul dela Sevres din 1920 s'a aprobat înființarea statului Kurdistan, în 1922 forțele revoluționare turce conduse de Kemal Ataturk, au răsturnat pe sultanul Mohamed al VI-lea și au învins armata de ocupație franco - italo - greacă, înființând republica turcă. Prin tratatul dela Lausanne din 1923 favorabil noii republici, a căzut posibilitatea înființării Kurdistanului, care ar fi însemnat cedarea a aproape 25% din partea Estului Turciei.

Astăzi trăiesc pe teritorii alăturate aparținând și altor state, peste 20 de milioane de Kurzi. In afară de Irak și Turcia ei sunt răspândiți în Iran, Siria și URSS, ceea ce explică împotrivirea acestora pentru crearea unui stat kurd independent și reținerea președintelui Bush de a interveni direct.

UNIUNEA SOVIETICĂ SE ÎNDREAPTĂ SPRE UN DEZASTRU ECONOMIC

După aprecierile economiștilor sovietici și occidentali, economia Uniunii Sovietice este într'o continuă prăbușire și este amenințată de un colaps final.

Grevele aproape continue în unele sectoare importante ca cel al extracției de cărbuni, aprovizionările greoaie, utilajele vechi și nereparate au amplificat prăbușirea economică.

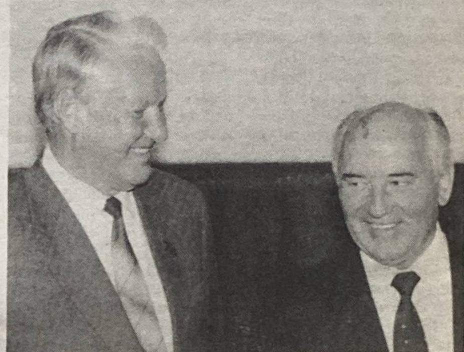
In agricultură însămânțările s'au efectuat numai pe 50% din suprafețe, comparativ cu anul trecut.

Inflația amenință să ajungă la sute de procente, în timp ce au scăzut: produsul național brut cu 8%, venitul național cu 10%, volumul importurilor și exporturilor cu 33%. A scăzut producția bunurilor de consum și se crede că în următoarele luni producția generală va scădea cu cel puțin 25-30%.

Ingrijorătoare este scăderea exportului de petrol care este factorul cel mai important pentru obținerea de valută forte. Scăderea datorată utilajului vechi și nereparat poate face ca Uniunea Sovietică, care în prezent este cea mai mare producătoare mondială de petrol, să fie nevoită să importe acest produs în următorii ani.

La acutizarea crizei economice se consideră că își aduce aportul și așa zisul război comercial care a apărut între diversele republici.

In fața acestui aspect sumbru, perestroica lui Mihail Gorbaciov este criticată atât de radicali, cât și de linia conservatoare

dură. Astfel la al doilea congres al fracțiunii comuniste conservatoare SOIUZ s'a cerut convocarea unei sesiuni speciale a Congresului Deputaților Poporului pentru înlăturarea lui Gorbaciov, formarea unui nou guvern și declararea stării de urgență.

Pe data de 22 Aprilie însă, Sovietul Suprem al URSS a aprobat prin vot majoritar programul economic propus de Mihail Gorbaciov, care după cum a declarat purtătorul de cuvânt prezidențial la o conferință de presă este împotriva declarării stării de urgență.

Deși Mihail Gorbaciov a vrut să-și dea demisia din postul de secretar general al partidului, comitetul central al acestuia a respins propunerea cu vot covârșitor (322 contra 13 și 14 abțineri).

Foarte importantă pare schimbarea de atitudine de ultim moment dintre Gorbaciov și Ielțin, care s'au înțeles într'o serie de probleme economice și politice printre care alegerea președintelui Uniunii prin vot direct.

ATITUDINEA FERMĂ A JAPONIEI

In călătoria sa de patru zile în Japonia, Mihail Gorbaciov a făcut uz de întreaga sa gamă de retorică și șarm personal pentru a convinge pe primul ministru al țării gazdă Toshiki Kaifu să acorde un ajutor economic estimat la aproape 30 de miliarde de dolari pentru a ameliora situația catastrofală a economiei sovietice.

După o ședință maraton de aproape 12 ore, Japonia a rămas ferm pe aceeași poziție schițată încă în Decembrie 1989, când primul ministru sovietic Alexandr Iakovlev a făcut o vizită la Tokio.

Japonia condiționează orice ajutor economic de retrocedarea celor patru insule Kurile ocupate de URSS în 1945, la două zile după aruncarea bombei atomice asupra Hiroshimei și cu cinci zile înainte de capitularea Japoniei.

Ca și alte ciuntiri de teritorii făcute de Uniunea Sovietică în dauna unor țări din Europa, conferința dela Yalta a aprobat-o și pe aceasta, cu toate că Rusia a recunoscut prin tratatele semnate de cele două țări în 1855 și 1905 că insulele aparțin Japoniei.

Guvernul japonez consideră retrocedarea celor patru insule ca un factor esențial pentru semnarea unui tratat de pace cu Uniunea Sovietică. (Teoretic cele două țări sunt încă în stare de război după 41 de ani!)

Primul ministru Kaifu a cerut retrocedarea imediată a insulelor Habomai și Shikotan, urmând ca celelalte două, Kunoshiri și Etorofu să fie înapoiate la mijlocul decadei 90, iar până atunci să li se recunoască suveranitatea japoneză.

Gorbaciov nu a acceptat aceste condiții, considerând probabil că cedarea unor teritorii anexate de URSS după cel de al Doilea Război Mondial ar crea un precedent în aceste momente atât de tulburi pentru Kremlin când și alte state revendică independența și desprinderea totală de Uniunea Sovietică, care le-a alipit cu forța.

In această situație comunicatul a fost foarte sărac față de ceea ce ar fi dorit Moscova. Câteva înțelegeri în privința unui ajutor tehnic japonez, a unei colaborări în serviciile

aeriene, pescuitului, cercetării nucleare, comerțului și schimburilor culturale.

Pe de altă parte URSS s'a angajat să reducă numărul celor 10.000 de soldați sovietici staționați în insule, și a desființat viza de intrare pentru cetățenii japonezi.

Deși s'a realizat foarte puțin, trebue remarcat că pentru prima dată se recunoaște oficial de către Uniunea Sovietică existența unei dispute pentru aceste teritorii, iar Gorbaciov, a declarat că s'a făcut primul pas pentru îmbunătățirea relațiilor cu Japonia. Vizita din Iulie a primului ministru japonez la Moscova va arăta dacă se va face sau nu și al doilea pas.

SLOVENIA PREGĂTITĂ PENTRU SECESIUNE

Președintele Sloveniei Milan Kucan a anunțat la o ședință a liderilor celor șase republici că Slovenia este pregătită să se desprindă de statul federal iugoslav pe data de 26 Iunie. Croația a anunțat că îi va urma exemplul.

Cei șase au ajuns la un acord pentru a ține în fiecare republică un referendum pentru a lăsa poporul să decidă dacă vrea să mai rămână în statul federal și cum vrea să fie țara organizată.

Un nou val de tensiune a început să apară iar, când guvernul federal a trimis Duminică 28 Aprilie, tancuri și mașini blindate în unele sate din Sudul Croației, motivând împiedicarea unor ciocniri între Croați și Sârbi.

ARMENIA CONFISCĂ BUNURILE PARTIDULUI COMUNIST

Guvernul republicii sovietice Armenia a anunțat că a început să ia măsuri de confiscare a bunurilor partidului comunist.

Parlamentul republicii a votat în acest sens o rezoluție în care se arăta că partidul comunist a acumulat în mod ilegal, ani de zile, bunuri și proprietăți în dauna poporului armean.

Bunurile și proprietățile partidului comunist pe întreaga Uniune Sovietică sunt evaluate la aproape 6 miliarde de dolari.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

NAȚIUNI CARE NU AU DREPTUL SĂ EXISTE

Lucian G. COSTI

La jumătatea secolului XIX, Imperiul Otoman se întindea dela Dunăre la Eufrat, dominând neamuri de cele mai diverse origini și religii. Angrenat în numeroase conflicte periferice, cu Austria, Rusia, Anglia și Franța și aflat într'o stare de avansată eroziune a puterii în interior, acest vast stat clădit cu spadele ienicerilor își trăia ultimele decenii de agonie. Din Balcani până în Mesopotamia, mișcările de eliberare națională pregăteau condițiile apariției a noi state. Interesele marilor puteri țineau în șah ambițiile localnicilor, dornici să beneficieze de o cât mai întinsă bucată de pământ din moșia otomană, scoasă la licitație. Si pentrucă toate marile puteri au oroare de instabilitate, soluțiile care au fost preferate pentru partajarea Imperiului Otoman au dat câștig de cauză formațiunilor politice care permiteau cel mai mult să asigure liniștea, folosind metodele dure, de mână forte, contra celorlalte naționalități, cu care împărțiseră aceeași soartă pe timpul stăpânirii turcești.

Dacă autoritățile otomane încercaseră să păstreze echilibrul intern printr'o politică relativ tolerantă (cu notabila excepție a crizei armene) noii stăpâni ai fostelor provincii turcești, devenite state independente, au inaugurat o perioadă de represiuni și deznaționalizări fără precedent. In Orientul Mijlociu, minoritarii creștini din Egipt (copții), din Siria, din Iordania și din Irak, devin cetățeni de rangul doi al acestor noi state, apărute din ruinele Imperiului Otoman. Tările apusene, care-și dăduseră asentimentul pentru constituirea lor, asistă neputincios la excesele la care se dedau noii potentați. Un val de intransigență islamică, dar și naționalist arabă, se instalează în Orientul Mijlociu. Scurta perioadă de dominare a Franței și a Angliei la începutul secolului XX nu a lăsat urmări binefăcătoare pentru cei defavorizați din această parte a lumii, poate și pentru simplul fapt că a fost mai mult nominală, iar oligarhia locală își păstra și privilegiile, și metehnele, la umbra puterii coloniale.

Enclava creștină din Liban a avut norocul să se bucure de o protecție mai îndelungată, care dispare și ea în anii '60 ai secolului nostru. Tradiționala politică de ocrotire a fraților creștini de către Vest, inaugurată în epoca cruciatelor, este abandonată și rațiunea intereselor geopolitice dictează o nouă orientare, în care sunt sprijinite grupările islamice care, de cele mai multe ori, nu se sfiesc să-și manifeste disprețul față de proprii supuși de aceeași religie sau origine cu locuitorii puterilor apusene.

O întreagă populație de munteni indo-europeni, Kurzii, este ignorată, iar Kurdistanul este divizat fără menajamente între Turcia, Irak, Iran, Siria, și Rusia. Mișcarea separatistă kurdă din 1919 rămâne doar o zadarnică încercare de a realiza mult visatul stat național kurd, în timp ce Occidentul rămâne surd și preferă să nu fărâmițeze autoritatea turcească din zona munților dela frontiera cu Iranul. Tragedia de azi a Kurzilor din Irak se înscrie pe aceeași linie de ignorare a realităților etnice de dragul considerentelor politice: un popor de 25 milioane, care-și locuiește de secole, în mod compact, ținutul, nu are dreptul să-și aibă propria sa organizare statală, în timp ce minuscule popoare și-au găsit un loc la tribuna ONU.

La extremitatea europeană a Imperiului Otoman se petrecea o tragedie ce prezintă numeroase asemănări cu cea a Kurzilor: urmașii vechii populații romanizate, cei mai în drept să constituie un stat , care în fond nu făcea decât să restabilească autoritatea Imperiului Roman de Răsărit, întreruptă de evenimentele legate de ocuparea otomană, sunt pur și simplu ignorați. Dezintegrarea puterii turcești în partea europeană a Imperiului Otoman a fost abil exploatată de Rusia, care-și urmărea cu tenacitate visul de cucerire mondială. Rusia reușește să asigure crearea a două state de limbă slavă, Serbia și Bulgaria, pe care le va sprijini constant, cu scopul de a-și întări influența în această parte a lumii. Serbia era un stat de mărimea Olteniei, situat la Sud de Dunăre, în jurul Belgradului, cu statut de vasalitate începând din perioada napoleoniană, în timp ce Bulgaria avea să-și facă apariția mult mai târziu, după războiul din 1877. Congresul dela Berlin din 1878 limitează avansul spre Sud al acestor ministate balcanice nou create; Macedonia, Albania, Rumelia Orientală și Tesalia rămân în continuare sub autoritatea otomană. Populația de origine latină din aceste ținuturi (Aromânii) are șansa să-și continue existența la adăpostul legii turcești.

Dar evenimentele aveau să evolueze în continuare în detrimentul Românilor balcanici. Rusia era interesată în dispariția acestei etnii, Austria nutrea aceleași gânduri, iar pasiunea de natură politică, dar și romantică a Angliei pentru Grecia, nu se mai extindea și asupra locuitorilor latini ai uitatei Rome orientale. Entuziasmul britanic, și mai apoi cel german pentru Grecia antică dă apă la moară naționalismului neogrec, care îmbracă cele mai șovine forme. Grecia, devenită independentă în 1830 (conferința dela Londra) își îndreaptă pretențiile spre Nord. Aromânii devin ținta celor mai furibunde, atacuri, pe măsură ce noi provincii vin să se adauge Greciei propriu-zise: Tesalia, 1881, Macedonia, 1913, Tracia de Sud, 1918. Cea mai numeroasă populație balcanică, cea aromână, rămâne fără stat, cu toate eforturile diplomației românești, din nefericire susținute doar de Franta.

Soarta Românilor balcanici se înrăutățește constant, pe măsură ce statele sârb și bulgar își extind dominația asupra centrului peninsulei balcanice. Excelent diplomat, Regele Carol I al României, sesizează pericolul și inițiază politica modernă a țării în zona sa vitală, și anume Balcanii. Intervenția militară în războiul din 1913 este încununată de succes, și Cadrilaterul, pământ ancestral, este alipit patriei,cu toată opoziția rusească, pentru care statul latin dela Nord de Dunăre era un indezirabil ghimpe, ce trebuia anihilat. Cetatea Dristorului, anticul Durostorum, revine din nou sub aceeași autoritate statală, ca și în vechime. Câți dintre intelectualii noștri au putut afla că aici s'a născut gloriosul general Aetius, cel care era stăpânul de necontestat al Imperiului Roman de Apus între 434 și 454, și care a stăvilit avansul Burgunzilor și Francilor în Galia? Aetius a fost conducătorul armatelor galo-romane ce au zdrobit forțele Hunilor lui Attila în celebra bătălie dela Câmpiile Catalaunice, salvând civilizația Occidentului de cea mai teribilă amenințare.

In 1914, diplomația românească a făcut eforturi pentru acreditarea ideii creerii statului macedonean, care să permită supraviețuirea latinității sud-dunărene. Dar nucleele slave deja constituite s'au bucurat de câștig de cauză. Serbia primește nu numai Timocul locuit de Români, dar și valea Moravei, iar la finele războiului își adjudecă și o considerabilă parte a Banatului vestic, care nu-i aparținuse niciodată cu toată opoziția manifestată de diplomația română, în frunte cu Regina Maria și Take Ionescu. Bulgaria devine stăpână pe Valea Vardarului și înglobează Românii din Meglen, ca și pe cei din Tribalia (zona Vidin). Intr'o încercare disperată de a salva ce se mai putea salva, guvernul român duce tratative de colonizare a Românilor sud-dunăreni în cele două județe ale Cadrilaterului. Si acest pământ românesc este furat țării prin dictatul din 1940, când are loc sfâșierea teritoriului național.

Dacă aportul Kurzilor la civilizația modernă este foarte modest (deși aceasta nu este nicidecum o condiție pentru consituirea lor într'un stat național), aportul populației latine din Balcani la făurirea civilizației europene este substanțial, pentrucă din rândul ei s'au ridicat acele personalități care au pus temeliile Europei de azi: Constantin cel Mare, cel care a oficializat folosirea religiei creștine în statul roman, și Iustinian, care a promulgat cel mai amplu cod de legi bazat pe morala creștină. Aserțiunile istoricilor tendențioși, care susțin originea lor bizantină sau romană, dar neagă proveniența lor din sânul populației romanice din Balcani, sunt larg răspândite și nu au fost combătute suficient nici de istoriografia națională, deși este evident că n'a existat vreodată o etnie bizantină, iar Romanii din Balcani nu sunt alții decât strămoșii Aromânilor.

Această voită confuzie și denigrare a Românilor din Sud a fost lansată și întreținută intenționat spre a se justifica dezinteresul față de ei și politica de asimilare forțată dusă de toate guvernele statelor ce ocupă teritoriile locuite de Români. Mai mult, Românilor din Balcani li s'a fabricat o origine obscură, de munteni nomazi, când în realitate, doar muntenii sunt cei care au supraviețuit lingvistic din vasta populație romanică ce ocupa tot Sudul Dunării. Generația născută sub dictatura comunistă a fost supusă, în ceea ce a rămas din România, unei propagande care nega valorile neamului nostru. Aservită scopurilor panslave ale Moscovei, această propagandă a trecut sub tăcere tragedia Românilor din Balcani, ca și glorioasa lor istorie, parte integrantă a istoriei naționale. Avem datoria să cercetăm adevărul istoric și drepturile ce ne revin, mai ales în contextul actual, când Europa încearcă să se regăsească. Trăim o perioadă similară declinului fanariot în Principate, când o clasă conducătoare, străină de realele valori ale celor dominați este pe punctul de a-și pierde pozițiile spre a face loc reprezentanților autentici ai neamului, cărora le pasă de Români, fie ei în Dalmația, Timoc, Banat, sau aiurea în lume.

EFEMERIDE

In arsenalul internaționalei comuniste, două arme au fost folosite dela început pentru înfrângerea adversarului și întărirea puterii: foamea și teroarea.

Nu este vorba de o predilecție de gen asiatic folosită de Ruși și Chinezi. Aceleași arme cu aceeași eficacitate au fost folosite și în Spania "Frontului Popular" la care privește încă nostalgic Don Pedro, și în Cuba și în Angola și în scurtele perioade de dominare comunistă din Chile și Nicaragua, în timpul războiului civil din Grecia sau în campania de exterminare a populației necomuniste din Etiopia. Albi sau negri, Slavi, Latini nordici sau asiatici, toți au cedat în fața acestor monstruoase metode folosite în cea mai civilizată epocă a omenirii, când omul a început să se plimbe prin spațiul ceresc.

Folosind propagandistic realitatea inegalității sociale ca mijloc de ridicare a maselor trăind în sărăcie, după cucerirea puterii, comuniștii, în loc să realizeze promisa egalitate a oamenilor în bună stare, au realizat peste tot egalitatea oamenilor în cea mai neagră mizerie.

In anii când producția de grâu a Ucrainei a fost atât de mare încât n'a mai încăput în silozuri, hambare și depozite, stive piramidale de grâu zăceau pe arii păzite de bolșevici înarmați ca să nu se apropie nimeni de ele. Atunci au murit de foame milioane de oameni, pentrucă refuzaseră să intre în colhozuri, foamea a fost atât de mare încât disperarea i-a adus pe bieții oameni în stadiul de canibalism. Când grâul putrezea în ploaie sau sub zăpadă, la primării s'a afișat incredibilul anunț care îi sfătuia pe țărani să nu mănânce carne de bătrâni morți pentrucă se pot îmbolnăvi, ci numai de copii și tineri.

Pare într'adevăr de necrezut, dar cei sceptici nu au decât să meargă la organizațiile exilaților ucraineni și aceștia le vor furniza suficientă documentație de felul cum a înțeles Stalin să lichideze culacii din Ucraina și de pe tot întinsul Rusiei.

Uităm prea repede! Ne fură informația cotidiană și nu avem timp să privim înapoi, deși fiecare am gândit să nu uităm niciodată. I-am uitat prea repede pe moldovenii morți de foame în România, răzlețiți prin țară, dându-și copiii pe nimica, doar vor găsi o bucată de pâine în perioada anilor de secetă 1945-1946. Nu le-a ajuns bieților moldoveni atunci faptul că ei au fost cei mai năpăstuiți de război, când valurile de lăcuste sovietice au invadat pământul din dreapta Nistrului și s'au revărsat puhoi peste țara lui Stefan cel Mare, rășluind totul în calea lor, lăsând în urmă violuri, scrum și cenușă.

Protipendada de pe malurile Dâmboviței își savura la Nelson, Capșa, Ambasador și alte localuri de lux, victoria dela 23 August și era așa de sigură că vor veni Americanii să-i salveze de comunism, încât nu se sinchisea în nici un fel de nenorociții care dormeau prin gări și pe unde apucau, având drept pernă, sacul gol sub cap. Asta în România care a fost cândva grânarul Europei.

Datorită comunismului, foametea din Moldova s'a întins ca o molimă în toată țara și nu s'a limitat doar la anii secetoși. Pe rând a cuprins și Muntenia și Transilvania și bogatul Banat, ai cărui harnici locuitori au fost deportați în Bărăgan și Bălțile Brăilei.

Foamea și Teroarea își continuau opera. Treziți în miez de noapte, gospodarii erau ridicați cu familii cu tot și duși din urmă cu "balalaicele sovietice" încărcate.

Cea mai dură foame și teroare au fost cele îndurate de cei din închisori care nu aveau posibilitatea să sugă nici seva unui fir de iarbă. Umbre vii se târau prin celule și mureau storși de ultima vlagă. Numai șobolanii - cei mai mari dușmani ai deținuților se îngrășau în acele vremuri, înfruptându-se din cadavre în magazia - morgă din curtea închisorii. Treptat foamea s'a întins dirijată în întreaga țară, alături de întuneric și teroare - vacile slabe ale faraonului din Scornicești - până în Decembrie 1989, când credeam că în sfârșit s'a terminat.

N'a fost să fie! Tartorul s'a dus, dar ucenicii i-au rămas și vor să-l întreacă. Ce blestem a căzut peste țara românească încât un aventurier corcitură de Rică Venturiano, șut de mahala și agitator bolșevic să spurce fotoliul pe care au stat Brătianu și Take Ionescu, Maniu și Iorga, Averescu și Vaida Voevod?

Cum pot să accepte intelectualii, generalii, oamenii de cultură și știință, miniștrii, ca un pierde vară oarecare cu maniere de giolar să le ordone ca un tambur major?

Cum este posibil ca cea "lege de liberalizare a prețurilor" care în mod deliberat este o emanație a ideii de înfometare comunistă și duce la asasinarea în masă a populației sărăcite care nu-și poate cumpăra nici hrana de supraviețuire, să fie aplicată populației? Dacă nici aceasta nu este o politică de genocid național, nu rămâne decât să aruncăm vocabularul la coș.

Criterii economice, rațiuni financiare, însănătoșirea bugetului, economie de piață? Praf aruncat în ochii oamenilor și mascaradă comunistă. O singură lozincă: "Prin foame și teroare la întărirea Puterii".

Votați-l pe Petre Roman!

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

PUNCTE DE ORIENTARE

—— Ion BOIERU——

DUPĂ 23 AUGUST 1944

Această perioadă a fost una dintre cele mai tulburate din istoria României. Totul se desfășura sub semnul neliniștei care a fost creată de perspectivele unui sfârșit de război, care a fost pierdut. Toată lumea românească era lămurită de pericolul pe care îl reprezenta o victorie a armatelor sovietice pentru țara românească.

Soldații români, în majoritate absolută țărani din străvechile sate în care s'au păstrat comorile de gândire și cuget, au cunoscut într'o formă directă realitățile din "paradisul sovietic", în timpul campaniei militare pe pământurile rusești. Acești țărani erau cei mai statornici apărători ai bunurilor naționale și nu au fost deloc infectați de ideologia și înfăptuirile din Rusia Sovietică.

Muncitorii erau ignoranți în problemele politice, dar nu aveau înclinații pro-comuniste; o bună parte dintre ei fuseseră în Rusia Sovietică, erau și ei de origine țărănească și nu aveau nici un fel de simpatie pentru promisiunile comunismului.

Burghezia era prin natura și structura ei anti-comunistă.

Intelectualitatea avea o structură ideologică, cel puțin aparentă,de caracter național, dacă nu naționalist.

Pseudo - intelectualitatea a fost însă vulnerabilă și a capitulat în fața avansurilor și presiunilor ce se exercitau din diferite direcții. Această categorie a capitulat cu o indescriptibilă ușurință și a devenit platforma pioneratului comunist din țară.

Partidele politice, cele tradiționale, aveau o linie ideologică, care fusese stabilită în diferite imprejurări, și în campaniile electorale, ca și în dezbaterile problemelor importante din cuprinsul vieții politice. Aveau avantaje și dezavantaje. In noua conjunctură de politică internațională, nu se puteau adapta cu ușurință, căci legăturile lor cu lumea occidentală erau șubrede și în același timp, adumbrite de prezența Sovieticilor pe pământul țării. Si, Sovieticii erau "prietenii prietenilor Occidentali", deci partidele "democratice" se găseau între ciocan și nicovală; în realitate nu aveau suportul și încrederea Occidentalilor, așa cum s'ar fi așteptat aceste partide.

Partidele politice au fost victorioase pentrucă au mizat pe cartea "aliaților, dar au devenit "învinse" tocmai din această asociere iluzorie; au devenit "asociați" prin deriva simpatiei cu Sovieticii. Această situație contradictorie a diminuat șansele partidelor românești să se desfășoare după indicațiile și coeficienții lor de autentică poziție națională. Dela Occidentali nu aveau niciodată, absolut niciodată, vreo garanție de suport real.

Toate partidele care au fost asociate, într'un fel sau altul cu Occidentul, au trăit din iluziile unor ajutoare politice, dar legăturile lor cu Occidentul, erau de mâna a doua sau a treia, nu esențiale.

Societatea post-belică din România era dezorientată pe plan politic, în primul rând, din cauza lipsei de acțiune coerentă a factorilor politici din posturile de răspundere guvernamentală și instituțională.

INFLUENȚA SOVIETICĂ

Indată ce au pătruns pe teritoriul țării armatele sovietice, acestea au fost însoțite de "aparatul politic" al partidului comunist din Rusia. Acest aparat avea un plan de strategie politică, articulat și eficient. Foarte puține au fost obiectivele pe care nu le-au putut înfăptui în conformitate cu intențiile oficiale. Căci în formația 'Puterilor Aliate" Rusia Sovietică exercita un control total și dispunea de toate mijloacele de strivire a adversarului -care era aici- țara românească. Prin " Apărarea patriotică " și "ARLUS", două organizații create de Sovietici, Kremlinul viza dominarea totală a României. Aceste organizații erau controlate în cele mai mici detalii de reprezentanții sovietici. Intre timp au sosit din lagărele de prizonieri de război din Rusia Sovietică cele două celebre divizii "Tudor Vladimirescu" și "Horia, Cloșca și Crișan", ca să încununeze și pe plan militar "terorismul" Apărării Patriotice și "trădarea intelectualilor" din "ARLUS" "Asociația română de legături cu Uniunea Sovietică", în care au intrat dela început, cu nume de răsunet: Mihai Sadoveanu, Dr. Bagdazar, George Enescu, Mihail Ralea, George Călinescu, prof. Andrei Oțetea, prof. George Zane, etc. -care erau entuziasmați de "luminile ce veneau dela Răsărit" și aruncaseră la coșul de gunoi toate valorile civilizației și culturii naționale. Ei deveniseră promotorii unor noi idealuri de viață, acele ale lumii bolșevice. "Apărarea Patriotică" ucidea fizic pe adversari, pe stradă sau în locuri ascunse, iar ARLUS-ul ucidea sufletele și credințele, cu amăgiri și false propovăduiri.

Palatul regal care trebuia să întruchipeze simbolul puterii naționale era dominat de deficiențe politice ale lui Savel Rădulescu, discipolul lui Nicolae Titulescu, titanul și campionul politicii externe de "frățietate" cu Rusia Sovietică. In felul acesta, se poate spune că țara nu dispune de o conducere luminată și Occidentul, care era partaș grupului de 'Puterile aliate", se lăsase complet încredințat, în simpatie, lui Stalin, care fusese asociat ca fondator al viitoarelor alcătuiri ale unei lumi pașnice și întemeiată pe ideea de justiție. Tara întreagă a fost vândută Rusiei Sovietice, prin partidul comunist și prin toți acei care s'au asociat lui, indiferent de formă și intenții.

ȚARA CEA REALĂ

Afară de cercurile conducătoare și politice, care și-au căutat tot felul de formule de plutire, salvare sau acomodare, se găsea 'Țara cea reală", care nu și-a pierdut cumpătul și nu era înclinată la nici un fel de compromis cu invazia bolșevică. Acolo era sufletul și cugetul românesc. Credința în trecutul și tradițiile făuritoare de neam și luciditate și disponibilitate spirituală de a înfrunta orice dușmănie a străinilor, deci orice amenințare a identității naționale și a culturii strămoșești.

Această țară reală n'a putut fi eliminată din statornicia ei. Cu toate potrivniciile pe care le-a întâmpinat, țara reală nu a ieșit din statornicia ei, din așezarea ei spirituală, morală și ideologică.

In vâltorile din vremea aceea, în anii de după 23 August 1944, când peste tot era neliniște, încâlceală de minte, când partidul comuniștilor din România teroriza țara, sub oblăduirea bolșevicilor, din vrednicia românească se ridică cetele de feciori și voinici să apere "cetatea țării". Pământul țării era cotropit, iar sufletul ei era violentat. Peste tot întinsul românesc, era armata roșie și teroarea comunistă. Cine să înfrunte aceste fiare sălbatice ? Nu era oare o nebunie să încerce cineva aceasta, după un război pierdut și fără scutul de apărare al unor prieteni ?

Era, într'adevăr o nebunie. Dar credințele în idealuri nu se poticnesc în logica moderației, a salvării personale și a vicleșugului moleșitor. Si, așa începe strângerea celor de credință, să se ridice pe baricade: tineretul din școli și universități, cei ce au scăpat din focul războiului, cei formați în spiritul generației din 1922 și cei ce s'au dăruit naționalismului creștinesc și visau "o țară ca soarele sfânt de pe cer", acei ce nu se temeau de moarte și nici de defăimările mincinoase și nici de "zidul de ură și mișelie". Strângerea a fost mare, întinsă și puternică, încât nici armata roșie, în strategia ei, nu a avizat la o trântă cu acești voinici, până nu se chibzuiește bine și până nu se arată șansele unei victorii. Așa s'a făcut că, întâi, s'a strivit "puterea" aparentă a partidelor, a instituțiilor și a forțelor armate, prin "trădarea" multora și "slăbiciunea" altora.

Când țara a fost îngenunchiată, a venit și rândul voinicilor. N'au cedat nici atunci, în ultimul ceas, ci au luat drumul munților, al străinătății și, cei mulți de tot, drumul temnițelor comuniste. Nu au făcut compromisuri, nu au participat la guvernările comuniste, nu s'au bucurat de privilegii, nici măcar o clipă. Ci, au stat veșnic pe baricade și au căzut în morminte cu seninătatea vechilor Traci.

Asta, a fost la începutul primăverii din 1948 (15 Mai) și fără încetare de atunci și până astăzi. Se cuvine să ne gândim la roadele bune ale istoriei, ca să nu fim dezorientați.

NOTE ȘI COMENTARII

BISERICA ORTODOXĂ CONDAMNĂ COMUNISMUL

Sub titlul de mai sus, periodicul Patriarhiei Române, "Vestitorul Ortodoxiei Românești", publică pe prima pagină în numărul 21-22 din luna Noembrie 1990 o scurtă precizare pe care ne permitem a o reproduce mai jos în întregime.

'Deși pluralismul democratic este o condiție primordială a progresului societății umane, Biserica Ortodoxă Română este preocupată și îngrijorată de apariția, sub diverse forme, a comunismului care încearcă să se reorganizeze, amenințând astfel cuceririle Revoluției române din Decembrie 1989, precum și mersul României spre libertate autentică și renaștere moral-spirituală.

'Experiența amară și tragică a țării noastre, a țărilor Europei răsăritene și a altor țări din lume care au cunoscut comunismul, rănile adânci din suflete și conștiințe, precum și dezastrul social și economic pe care le-a creat comunismul ateu timp de mai multe decenii, au arătat clar că ideologia și sistemul comunist au fost deodată împotriva credinței în Dumnezeu și împotriva demnității umane.

"Biserica lui Hristos, care prin însăși rațiunea sa de a fi în istorie, are vocația și îndatorirea de a promova credința în Dumnezeu și a apăra valoarea unică și veșnică a fiecărei ființe umane, creată după chipul lui Dumnezeu, condamnă comunismul ateist ca fiind străin și dușman ființei neamului românesc increștinat încă dela nașterea sa în istorie".

Precizarea aceasta este semnată PATRIARHIA ROMANA.

Târzie recunoaștere a unui adevăr ce trebuia spus acum 45 de ani. Spus și respus cu fermitate și de-a lungul veacurilor ce au trecut, dela începutul începutului erei comuniste în România, dar mai ales în timpul "domniei" lui Ceaușescu, dărâmătorul de biserici.

Oare n'a fost suficientă afirmarea lui Lenin făcută cu zeci de ani mai înainte că: "Religia e opiumul popoarelor", afirmație ce trebuia să fie cunoscută de către toți slujitorii altarelor? Oare n'au fost cunoscute mașinațiile dictatorului care a strecurat în mijlocul turmei drept credincioase lupi îmbrăcați în piele de oaie, preoți-politruci ce serveau ca informatori Securitatea, acești besbojnici ce nu aveau nimic comun cu cele sfinte? Care, îmbrăcând sutana preoțească, compromiteau și dărâmau Biserica pe dinăuntru? Care-l tămâiau pe "prea iubitul" cu o impertinență nedemnă, începând dela Patriarh și până la ultimul popă-informator dintr'un sat oarecare? Care, în loc să-și pună cenușă pe cap și să-și ia tălpășița, blagoslovesc și astăzi turma credincioșilor?...

Trist și dureros, dar acesta este adevărul! Adevărul ce trebuește spus cu glas tare așa ca să fie auzit și de surzii slujitori ai altarelor, care pentru un trai mai bun, făceau târg cu necuratul și își trimiteau enoriașii în pușcării, în lagăre de concentrare și chiar la moarte!

In același număr al "Vestitorului", citim în pagina a 5-a, următoarele rânduri, în cadrul articolului "Gânduri despre nefăcutele Biserici" semnat de arhitectul Constantin Hariton: "După 45 de ani de urgisire constantă, de diminuare a poziției sale printr'o propagandă ateistă defăimătoare și neobosită, de urmărire, pedepsire și chiar lichidare a preoților care-și urmau drumul de păstori spirituali ai comunităților, de control asupra învățământului și tipăriturilor religioase și culminând cu acțiunile criminale de mutilare și dărâmare a nenumărate lăcașuri de cult, Biserica se află într'o stare de suferință din care cu mari eforturi încearcă să se înalțe".

Că au fost și preoți care au suferit, preoți care și-au dat viața pentru credința lor, o știam de multă vreme și-i admirăm, cinstind totodată memoria celor ce au suferit moarte de martiri.

Părintele profesor Dumitru Stăniloae, în interviul publicat în acest număr, răspunzând la întrebarea: "Credeți că altul ar fi fost cursul vieții și al activității Sfinției Voastre dacă n'ar fi intervenit închisoarea?", răspunde cu smerenie: "probabil, dar e greu de spus care. Așa, am în primul rând mulțumirea de a fi suferit și eu, alături de atâția preoți și credincioși în cursul regimului comunist, despotic și ateu. Prin 1952 erau peste 500 de preoți ortodocși în închisori. Era normal ca și teologii să fie între ei, să participe la această jertfă"...

Să recitim împreună pasajul din comunicarea Patriarhiei: "...Biserica Ortodoxă Română ESTE PREOCUPATA și îngrijorată de apariția, sub diverse forme, a comunismului care încearcă să se reorganizeze"...

Limpede ca lacrima; Biserica Ortodoxă din România, este PREOCUPATA și INGRIJORATA de re-apariția partidului comunist.

Bine, bine, fraților, dar cu NEO-COMUNISTII dela putere, cum stăm?...

Nicolae NOVAC